

ХЕРМЕС ПРЕДСТАВЯ

АЛЕКСАНДРА МАРИНИНА

**ПЕШКИТЕ
ПАДАТ ПЪРВИ**

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ХЕРМЕС

АЛЕКСАНДРА МАРИНИНА ПЕШКИТЕ ПАДАТ ПЪРВИ

Превод: Здравка Петрова

chitanka.info

През 1992 година Александра Маринина, кандидат на юридическите науки и водещ специалист по анализиране и прогнозиране на престъпността, решава да напише книга. Просто да опита. Така на бял свят се появява нейната героиня Анастасия Каменская, превърнала се в главно действащо лице на досегашните ѝ криминални романи.

На компютъра на Анастасия Каменская е разположена картата на Московска област с обозначените по нея места на убийствата, извършвани методично в течение на месец от неизвестен снайперист. Точките върху картата са вече шест, а заловен убиец все още няма. От своя страна, детектив Дмитрий Платонов, обявен за общонационално издирване, разследва незаконен износ на скъпоценни метали от страната. Ще успеят ли органите на следствието и на милицията съвместно да разплетат възела, в който са се вплели и хора от мафията?

Към българските читатели

Много ми е приятно, че книгите ми се превеждат в България и моите любими герои вече ще говорят и на български език. Искрено се надявам, че за вас ще бъде интересно да прочетете не само как и защо се извършват престъпления в Русия, но и за това как живеят сега хората в нашата страна, за какво мислят, мечтаят, на какво се надяват и от какво се страхуват.

Моите романи са за любовта, за ревността, за омразата, за отмъщението, за дружбата и предателството, за честта и безчестието, т.е. за това, което е близко и разбираемо за всеки човек, независимо в коя страна живее и на какъв език говори.

Надявам се, че прочитът на моите книги ще ви достави поне малко удоволствие. И предварително ви благодаря, че ще ги прочетете.

Желая ви успехи, щастие и благополучие!

С уважение и любов:

Александра Маринина

ПЪРВА ГЛАВА

1.

Притиснала до гърдите си дебела папка с документи, Ирина Корольова рязко отвори вратата към помещението на протоколния отдел и остана като гръмната. Бюрото ѝ, на което бе работила почти пет години и на което през всичките тези години в строго определен ред бяха лежали петнайсет папки с различни документи, кламери, перфоратори, лепило, кутия с маркери и други необходими за работата ѝ принадлежности, бюрото, на което тя можеше със затворени очи да намери всяка, дори най-незначителната хартийка, а ръката ѝ сама безпогрешно да измъкне нужната папка от купчинката, защото редът винаги беше непоклатим и идеален — това бюро сега грееше, девственочисто. На него нямаше нищо, освен чифт далеч не нови мъжки обувки, стъпили върху грижливо постлан вестник.

Ирина внимателно повдигна очи и се убеди, че от обущата нагоре са се източили мъжки крака, следва ги не твърде едро, набито туловище, а цялата конструкция е увенчана с вдигнати нагоре ръце, които сръчно бършат плафоните на красивия полилей. Заместник-началникът на протоколния отдел Юрий Ефимович Тарасов вършеше любимата си работа — грижеше се за чистотата.

— Юрий Ефимович! — отчаяно възкликна Ирина. — Какво сте направили!

— Ирочка, вие никак не се грижите за здравето си — отговори той, без да прекъсва увлекателно си занимание. — Погледнете колко прах има по плафоните. Вижте как почерня парцалът. Ами че вие ще ослепеете. Човек не бива така да пренебрегва очите си. А сега светлината ще бъде по-ярка, стаята ще стане по-приятна.

— Къде са документите ми? — промърмори тя, безсилна да помръдне.

— Сега, Ирочка, сега. — Тарасов чевръсто, въпреки тежкото си тяло, скочи от бюрото и я поведе към голямата библиотечна секция. — Ето тук съм ви определил специален рафт и съм подредил всичките ви вещи.

Рафтът беше застлан с чиста бяла хартия и върху нея на спретнатата купчинка бяха подредени всичките петнайсет папки, а до тях — канцеларските принадлежности. Лошото обаче беше, че секцията се намираше доста далеч от бюрото на Ирина Корольова.

— Юрий Ефимович, миличък — примоли се тя, — та аз не мога за всеки документ да прекосявам отдела, не е удобно. По цял ден само това ще правя — ще снова насам-натам.

Тарасов погледна с недоумение подчинената си.

— Глупости, Ирочка. Бюрото трябва да изглежда достойно.

Да изглеждало достойно! Тарасов работи в протоколния отдел само от четири дни, а вече успя толкова да изтормози служителите със своите претенции за „достоеен вид“, та ги докара едва ли не до болестта на Паркинсон. Още първия ден той смая Ирина и нейната колежка Светлана, като започна да привежда в „достоеен вид“ цветята, които снабдителите бяха доставили за протоколните мероприятия. Грижливо подряза стеблата им и ги натопа в напълнената с вода мивка, често пръскаше с вода листенцата им, пусна във вазите таблетки аспирин и бучки захар.

— Ще ви обясня най-подробно как трябва да се грижите за цветята, за да изглеждат достойно... — бърбореше той и току хвърляше невинни погледи към Светлана и Ирина, които бяха загубили дар слово.

Вторият удар, който се стовари върху служителите от протоколния отдел на Международния център, беше генералното почистване, което предприе новият заместник-началник. Той хвърчеше насам-натам с парцала и бършеше всичко, включително цветята в саксиите и телефонните апарати, гръмогласно разсъждаваше за плановете си да даде на химическо чистене огромните тежки завеси и обещаваще на другия ден да донесе специален прах за излъскване на плочките.

— Момичета, утре ще ви обясня как трябва да се поддържа чистотата в банята, та всичко да изглежда достойно...

Протоколният отдел се намираше в голям хотелски апартамент „лукс“ и освен баня и тоалетна, имаше и кухня. Ирина с ужас си помисли, че Тарасов определено ще поиска да приведе в достоеен вид и кухнята...

На втория ден, щом я чу да пита по телефона сина си дали е разходил кучето, Юрий Ефимович веднага реагира:

— Какво куче имате, Ирочка? Аз имам три овчарки, ще ви обясня как трябва да се грижите за кучетата.

Божичко, цели три овчарки! Има ли изобщо житейска дейност, в която Юрий Ефимович Тарасов да не се чувства експерт? Когато Светлана кихнеше, той започваше надълго и нашироко да ѝ обяснява как трябва да се лекува простудата; когато Ирина се обаждаше по телефона на сина си вкъщи, той ѝ правеше забележки и я учеше как човек трябва да разговаря със седемнайсетгодишен юноша, за да го държи изкъсо, но същевременно да не го обижда с прекомерно опекуство; а когато началникът Игор Сергеевич Шулгин сядаше пред компютъра, заместникът му веднага дотърчаваше с полезните си съвети за гимнастиката, която може и трябва да се прави всеки четирийсет минути, както си седиш на стола.

— Какви гадости ядете? — възмути се Тарасов, щом видя дамите да прекарват обедната си почивка на кафе и картофен чипс. — Ами че тук има печка! Аз ще донеса една тенджерка и ще ви готвя супи.

— А, не! — избухна Шулгин. — Тая няма да я бъде. Няма да допусна непротоколни миризми. Та тук по цял ден идват чужденци и всякакви други посетители, офисът трябва да изглежда достойно.

Тарасов прие този аргумент дори без да забележи сардоничната усмивка по лицето на началника.

Целия трети ден на новата си работа Юрий Ефимович посвети на преглеждането и сортирането на флагчетата, които се поставяха на масите за преговори. Флагчетата бяха натъпкани на хаотична купчина в отделен шкаф. По принцип грижата за тях бе задължение на Светлана, но тя не беше толкова прибрана и подредена като Ира, а напоследък изобщо бе забравила тези флагчета, потънала изцяло в тревогите си по изневярата на своя съпруг — и като резултат в шкафа с протоколните символи на дружбата и сътрудничеството цареше катастрофално безредие.

И ето че днес, петък, 24 март 1995 година, беше към края си четвъртият работен ден на Юрий Ефимович Тарасов в качеството му на нов заместник-началник на протоколния отдел. Ирина Корольова тъкмо се бе завърнала от ОВИР^[1] и припадъкът, който аха-аха щеше да я събори, след като видя своето идеално разтребено бюро, би могъл да

сложи на този скъсен (понеже беше петък) работен ден достойна точка.

[1] Отдел за визи и регистриране на чуждестранни граждани. — Б.пр. ↑

2.

Настя Каменская почувства как в гърба ѝ се опря кораво коляно.

— Ръцете на тила, пръстите преплетени! — изкомандва ѝ мъжки глас.

Тя послушно изпълни нареждането. Силни топли ръце обгърнаха раменете ѝ.

— А сега кажете „мама“.

— Ма... Ау!!!

Прониза я мигновена болка, която веднага се разсея.

— Край, край, край, свърших — успокоително каза масажистът. — Нищо страшно не се е случило, просто поставих прешлените по местата им. Сега ще ви боли по-малко. Можете да станете.

Настя се надигна от специалната кушетка и започна да се облича.

— И докога ще ми държи влага вашето лечение? — попита тя, докато си обуваше дънките.

— Зависи от поведението ви — хитро се усмихна масажистът. — От една страна, имате стара, недоизлекувана травма, а от друга — водите заседнал начин на живот. За травмата вече нищо не може да се направи — прекалено дълго не е лекувана. А разместването на прешлените може да се избегне, ако правите гимнастика.

— О, не! — уплаши се Настя, която потреперваше от ужас само при споменаването за физически упражнения. Никога през живота си не само не бе спортувала, но дори не бе правила утринна гимнастика. Беше прекалено мързелива за подобни подвизи.

— Е, хайде сега, защо веднага „не“? — учуди се масажистът, невисок жилав младеж с възкрив нос и весела усмивка. — Това би ви отнемало съвсем малко време, буквално пет-седем минути, но поне по три пъти на ден. Нима не е по силите ви?

— Не е — решително завъртя глава тя. — Ще ме мързи и ще забравям.

— Тогава променете начина си на живот — посъветва я той, след като хвърли поглед върху медицинския ѝ картон. — Нали сте от оперативния състав?

— Аха.

— Тогава защо работите седнала? Вас, детективите, краката ви хранят — също като вълците.

— Мен ме храни седенето — засмя се Настя, докато връзваше маратонките си. — По цели дни седя, чертая схеми и измислям различни глупости.

— Чакайте, вие да не би случайно да работите при Гордеев?

— Именно — потвърди тя.

— Значи вие сте онази Каменская?

— Коя „онази“?

— За която разправят, че имала глава като компютър. Занимавате се с анализи, така ли?

— Точно така. Защо, вече цялата поликлиника при Градското управление на МВР ли го знае? И през ум не ми беше минавало, че световната слава ще ме споходи в масажния кабинет, както съм полугола.

Масажистът избухна в смях.

— Не се сърдете. Ние винаги си бъррим с постоянните пациенти. А тъй като травматизмът е най-висок именно сред служещите от криминалната милиция, точно те идват най-често при мен. На кого обработвам ръка, на кого — крак, има и такива като вас — с болни гърбове. Така че много съм слушал за вас. Е, ще идвате ли или ще се ограничите с едно посещение?

— Ще видим — отвърна уклончиво Настя. — Нали разбирате — в нашата работа нищо не може да се планира предварително.

— Е, вие си знаете най-добре.

Стори й се, че веселият масажист й се обиди заради явното й нежелание да идва да се лекува при него. Но тя не можеше дори да помисли за системни посещения в поликлиниката. Днешното беше по изключение — единствено защото гърбът я заболя непоносимо, а мястото, където междувременно имаше служебна работа, беше само на двеста метра от поликлиниката. Не бе маловажно и обстоятелството, че масажистът, когото толкова й бе хвалил Юра Коротков, работеше днес първа смяна, от осем сутринта, така че щеше да стигне до работното си място навреме — в десет часа. По никакъв начин не можеше да пропусне сутрешната оперативка, пък и не искаше.

Излезе от поликлиниката, зави зад ъгъла и тръгна към издателството, за да склучи договора за превод на френския криминален роман, с който смяташе да се заеме през май, по време на поредния си отпуск. За 13 май беше определено бракосъчетанието ѝ с Алексей Чистяков, а след това двамата щяха да си вземат отпуските, за да поработят за собствено удоволствие: Льоша щеше да пише поредната си сложна за простосмъртните книга по математика, а тя, Настя, щеше да превежда френския роман, за да припечели допълнителни пари, които винаги ѝ помагаша да запуши дупките в бюджета си.

Тази понеделнична сутрин, на 27 март, във всичко ѝ вървеше. За масажиста нямаше опашка, редакторът, с когото винаги работеше, дойде на работа дори преди девет часа, тъй че Анастасия Каменская пристигна на работното си място на „Петровка“ 38 точно навреме. Но късметът ѝ беше дотук. Няколко минути преди началото на оперативката при началника на отдела, полковник Гордеев, в кабинета на Настя нахлу разчорленият Николай Селуянов.

— Аска, търсеше те Чернишов. Пак имало труп.

— Къде?!

— Този път в Талдомски район. Младо момче, наглед осемнайсет-двайсетгодишно. Огнестрелна рана в главата. Този е вече четвъртият, ако не греша.

Селуянов не грешеше. В течение на един месец на територията на Московска област бяха открити три, а сега вече четири трупа на млади мъже на възраст от деветнайсет до двавет и пет години, с еднакви огнестрелни рани в главата. Експертите бяха абсолютно сигурни, че куршумите, извадени от телата, са били изстреляни от един и същи пистолет. Оръжието не бе в списъка на издирваните, тоест преди тези убийства не е било използвано при извършване на престъпления. Всъщност тези престъпления нямаха отношение към Московската криминална милиция, с тях се занимаваха детективите от областното управление на вътрешните работи. Именно един от тях беше Андрей Чернишов, когото Настя познаваше добре и с когото неведнъж бяха работили заедно. Тъкмо той се беше обърнал към нея с молба „да повърти тази информация в главата си, може да измисли нещо“. Засега не беше измислила нищо интересно, никой от потърпевшите не изглеждаше да е свързан с друг от тях, те дори не

бяха се познавали. Но за да се открият възможните връзки помежду им, се искаше още много време и огромна, усърдна работа, която включваше и установяване на всички техни приятели от училище, институти, казарма, на съседите им по блок или двор, като се започне още от детинство. Единственото, което ги свързваше, беше оръжието, с което бяха убити — поне първите трима. За четвъртия потърпевш не се знаеше още нищо, но Настя бе сигурна, че и той ще се окаже „от същата компания“. А щом Чернишов беше побързал да ѝ съобщи за передното убийство, значи и той не се съмняваше в това.

Началникът проведе оперативката бързо — изслуша отчетите на служителите по текущите случаи, накрая съобщи онези, които детективите наричаха помежду си „нови престъпления“.

— Тази сутрин в Международния център е намерен трупът на един от служителите в протоколния отдел. Затам вече е тръгнал Коротков, той е бил дежурен в момента. Ако се наложи да се включим и ние, с това ще се заеме... с това ще се заеме... — Гордеев свали очилата си, пхна рамката им в устата си и обиколи със замислен поглед своите насядали в стаята подчинени. Яркото мартенско слънце се държеше хулигански — играеше с отблясъците си по гладкото му плешиво теме и току се опитваше да го уцели в очите. Полковникът недоволно примижаваше и непрекъснато се въртеше на стола си, опитвайки се да избегне нахалния лъч. — И на никого през ум не му минава да стане и да дръпне завесата — промърмори той, рязко се отблъсна от бюрото и измести стола си на по-безопасно място. — Лесников, ти ще се заемеш с Международния център, ако е нужно. Е, и естествено — Анастасия, тя си знае.

Игор Лесников се обърна към Настя и съчувствено ѝ намигна. Докато всеки служител от отдела по борба с тежките престъпления срещу личността се занимаваше със своите петнайсетина случая на убийства и изнасилвания, Анастасия Каменская се занимаваше с всичко, което се „стovarваше“ върху отдела. Гордеев ѝ беше възложил да изпълнява функциите на аналитик и тя можеше — и на сън да я бутнеш — да разкаже всичко за убийствата и изнасилванията, извършени в Москва през последните осем-десет години. Колко са били, как са били локализирани из територията на града, как се променя тяхната интензивност в зависимост от сезона, дните на седмицата, празниците, делниците и дори дните за заплата. Какви са

били мотивите за тези престъпления и по какъв начин са били извършени. Колко от тях са разкрити, какви типични грешки и недоглеждания се срещат в работата на оперативните и следствените апарати, какви доказателства не се възприемат в съда, поради какви грешки съдиите връщат наказателните дела за допълнително разследване. Как се променят хитростите на престъпниците по отношение на маскировката и унищожаването на следите, как се развива и усъвършенства майсторството на милиционерите за преодоляване на тези хитрости. Настя Каменская знаеше всичко за московските убийства. Но освен това тя помагаше в работата върху всеки случай на престъпление, с който се занимаваха оперативните работници от нейния отдел. Имаше особен начин на мислене — то не беше ограничено от рамките на магическите думи „като правило, обикновено“ и тъкмо това ѝ позволяваше да измисля най-невероятни версии. „Правилото, което може да ни интересува, е само едно — природните закони — казваше тя. — Тухла, хвърлена отвисоко, трябва да падне надолу, защото съществува закон за земното притегляне. И ако тухлата не пада, аз не казвам, че това е невъзможно, а търся причината, поради която не е паднала. Може да е била вързана с прозрачна корда. Или в нея са натъпкали желязо и са я удържали с мощно магнитно поле.“ И ако ѝ кажеха, че мъж е убил съпругата си, бил е задържан до бездиханния труп и си е признал всичко, тя започваше да гради версии, като първо ги разделяше на две големи групи: убиецът е онзи, който си е признал, и убиецът е някой друг. Никакви приказки за признанието от страна на убиеца не я трогваха. Подкуп, желание да защити някой близък човек, временна невменяемост — причините, поради които „тухлата, хвърлена отвисоко, все пак да не падне надолу“, можеха да бъдат какви ли не.

3.

Към обяд дойде умореният, с посивяло от денонощното дежурство лице Юра Коротков.

— Абе какъв беше този наш лош късмет! — ядосваше се той, докато седеше до бюрото срещу Настя и отпиваше на големи глътки от силното черно кафе. — Тъкмо се оправихме с Галактионов — и ето ви, молим, нов подарък за 1 април. Ще видим голям зор с този Тарасов, помни ми думата.

Настя кимна с разбиране. Преди две седмици бяха приключили работата си по убийството на началника на кредитния отдел на банка „Ексим“ Галактионов, който имаше толкова много връзки и познанства, че за проверката им те потрошиха страшно много време. За познанството между убиеца и жертвата пък изобщо никой не знаеше — били се запознали случайно във влака, почти цяло денонощие играли в купето преферанс и се разделили, като си разменили телефоните.

— Не стига че в Международния център работят три хиляди души, ами и в хотелите им живеят още толкова гости. А пък преди да бъде назначен в Центъра, Тарасов работел в системата на Министерството на средното машиностроене, и то дълги години и на различни длъжности. Какво е това убийство? Опашка от предишната му работа или през тези четири дни от дейността си в протоколния отдел е успял да настъпи някого по мазола? Ох, Ася, вече нямам сили, да можех да се пенсионирам някак! Между другото там, в отдела на Тарасов, работи твоя състудентка. Нали си завършила юридическия факултет през 1982-а?

— Да.

— Е, и тя го е завършила тогава. Ирина Кородьова. Спомняш ли си я?

— Иришка? Спомням си я, разбира се. Чакай малко, като каква работи там? Началник-отдел?

— Ами, нищо подобно! — изпухтя Коротков. — Консултант втора категория.

— Стига бе, сериозно? — изненада се Настя. — Та тя беше толкова способна студентка! Нима не е направила кариера? Боже, колко жалко! А тя спомни ли си за мен?

— Не съм я питал.

— Презастраховаш се, а?

— Абе знам ли! — неопределено сви рамене Юра. — Представи си, че нещо с нея не е наред и дотърчи да търси помощ или съвет от тебе. Между другото именно тя е намерила мъртвия Тарасов. И пак между другото — в момента не е имало други свидетели.

— Между другото, та между другото! — имитира го Настя. — Между другото — шило в торба не стои. Ако нещо не е наред с нея, тя ще се разтича при всичките си университетски познати, за да намери някого на „Петровка“, и така или иначе ще стигне до мен. Защо беше нужно да ме криеш? Добре, разказвай сега какво е станало там. Да ти наля ли още кафе?

— Малко по-после. Та значи така. Твоята приятелка Корольова, според собствения ѝ разказ, отишла сутринта на работа — било към девет без пет — и страшно се изненадала, че вече било отключено. Обикновено първа идвала на работа Светлана Науменко, и то никога преди девет и петнайсет. Корольова също постоянно закъснявала, идвала някъде към девет и половина. Към десет започвали да пристигат началниците. По-точно така било по-рано, преди да дойде Тарасов. Юрий Ефимович бил човек дисциплиниран и здраво смъррил жените за техните закъснения. Че, нали, едно официално учреждение трябва да работи от часа, посочен в справочните документи. Щом там пише от 9 до 18 — бъдете така добри да сте на мястото си, инак чужденците няма да ни смятат за сериозни хора. То се знае, дамите се разхленчили, че поради природната си разпиляност не можели със сигурност да гарантират, че всеки ден ще бъдат на работното си място точно в девет. Демократичният Тарасов се съгласил да отстъпи и им разрешил да закъсняват през ден. Защото той не бил тиранин, но в девет офисът трябвало да бъде отворен за посетители, ето защо единия ден можела да закъснява Корольова, а на следващия — Науменко. Да се разберели помежду си. Разбира се, това правило не се отнасяло за началниците, тъй като началниците и без това не можели да решат проблемите, заради които идвали посетителите, тъкмо затова съществували консултантите, които всичко знаели и умеели.

Началниците само ги ръководели. Днес било ред на Корольова да дойде първа — в девет часа. Ето защо тя изобщо не очаквала в службата вече да има някой. Влязла — тишина, никой не се виждал наоколо. Отворила гардеробчето, видяла палтото на Тарасов, извикала го. Никакъв отговор. Съблякла се, отишла в кухнята да стопли водата за чая и там намерила покойника. Всъщност това е всичко. В девет и десет била известена службата за безопасност при Международния център, а в девет и тринайсет — дежурната част при Градското управление на вътрешните работи. Дежурната група пристигнала там в девет и четирийсет. Сега трупът е откаран при Айрумян за аутопсия, но и с просто око се вижда, че причината за смъртта е удушаване.

— Весела работа — замислено провлече Настя. — Едва ли го е удушила Ирка, ако и досега си е такава, каквато беше. Ниска, слабичка, не вярвам да има толкова сили. Как мислиш, дали ще натоварят нас с това убийство, или Централният район ще се справи със свои сили?

— Вече ни натовариха — мрачно отвърна Коротков. — Ох, не ми харесва това убийство, Аска, ама никак не ми харесва!

— Добре де, недей да хленчиш, на тебе такива неща никога не ти харесват. Нормална реакция.

— Защо да е нормална?

— Защото е естествено убийствата да не харесват на нормалния човек.

— Не го казах в този смисъл...

— Знам в какъв смисъл го каза. Сега отиваш да спиш, така ли?

— Ами, къде ти! — Коротков отчаяно махна с ръка. — Вкъщи е хлапакът, само след час ще се прибере от училище, в едната стая е тъщата, в другата шета той. Може ли да се наспи човек в такива условия? Ще търпя до довечера. Може да свърша още някоя полезна работа. Ти нали ми обеща кафе, ако съм те разбрал правилно...

Настя отново включи бързовара и започна да разчиства бюрото си. Отмести настрана папките и книжата и подреди няколко чисти листа. След някое време тези листове щяха да се изпълнят с разбираеми само за нея думи, кръгчета, заврънкулки и стрелки. На всеки лист щеше да се появи група версии, които тя щеше да разработва, за да се опита да разбере кой и защо е убил Юрий Ефимович Тарасов.

4.

Той пътуваше с автобуса, устремил невиждащ поглед нейде навън през стъклото. Тази сутрин, както обикновено, първата му работа беше да прегледа сводката и така научи за убийството на Тарасов. Докато гледаше отпечатаните на принтера редове, не можеше и не можеше да проумее, че става дума не за съименник на Юрий Ефимович, а за него самия. Новината го зашемети. Не искаше да повярва в това и веднага се втурна да провери, обади се по телефона в дома на Тарасови. Но всичко се оказа истина. Не разговаря със съпругата, защото беше сигурен, че тя вече е получила указание от милицията да запомня всички обаждания: кой е търсил мъжа ѝ, кога и защо. Беше му достатъчно да чуе гласа ѝ, за да разбере: нещастieto се е случило именно с него, с Юрий Ефимович.

„Ами аз какво ще правя сега?“ — помисли си Платонов и веднага се засрами от мисълта си. Така де, имаха ли значение неговите затруднения и проблеми, щом вече го нямаше Тарасов? Нямаше го Юрий Ефимович, нямаше го човека, на когото Платонов можеше да разчита, на когото можеше да вярва безгранично. И без чиято помощ не можеше. Ето че пак стигна до същото: как ще се оправя сега без Юрий Ефимович?

Когато първият пристъп на отчаяние премина, обзе го вълна от съжаление. И едва на трето място го споходи въпросът: КОЙ? КОЙ ГО Е УБИЛ И ЗАЩО?

5.

Тежестта притискаше сърцето му все по-силно и след работа Платонов не се прибра вкъщи, а отиде у Лена. Край нея си почиваше, отпускаше се, ставаше мек като восък. Той познаваше Лена от много години, още откак тя хукваше за училище с чанта в ръка и огромна панделка в косата и беше за него не Лена, а просто по-малката сестричка на неговия приятел и колега Сергей Русанов. Платонов се ожени, кръшкаше често, но повечето пъти за кратко, а после изведнъж забеляза не някогашната сестричка, а прелестната девойка Елена Русанова. Това се случва често и с много хора, в подобни случки нямаше нищо необикновено. Наистина това едва не развали отношенията им със Сергей.

— Не мъти главата на момичето! — викаше Русанов. — Знам, че няма да се ожениш за нея, а пък тя ще те чака, докато остарее.

Вярно, Русанов имаше право — за да се ожени за Лена, Платонов трябваше първо да се разведе. А той нямаше моралните сили, за да го направи — прекрасно го знаеха и той, и приятелят му. Много контактен, добър компаньон, надарен с истинска мъжка привлекателност, Дмитрий Платонов се държеше със съпругата си също както и през първите месеци след сватбата им, понеже свято вярваше, че ако влюбеността умира, това не прави хората врагове и дори човек да не трепти от възторг и страст, щом види собствената си съпруга, това далеч не означава, че не трябва да бъде нежен с нея, че не е нужно да ѝ прави подаръци и да ѝ показва вниманието си по всякакъв начин. Беше доволен от съпругата си, също както беше напълно доволен от жените, с които си лягаше, с коя — няколко часа, с коя — седмица, а с някои дори няколко месеца наред. И не можеше да си представи как е възможно, след като почти ежедневно прави любов със съпругата си Валентина, изведнъж — ни в клин, ни в ръкав — да ѝ съобщи за желанието си да се разведат. Вярно, с Лена всичко беше различно. Той обичаше Лена. Но все пак не толкова силно, че да се реши да причини болка на жена си.

— Аз я обичам, Серьожа — много сериозно му възразяваше Платонов. — Нищо не мога да направя. И тя ме обича. Хайде, убий ме, ако от това ще ти олекне! Но ако се разделим с Лена, и двамата ще страдаме. Не искаш сестра ти да страда, нали?

— Ти си мръсник! — току се разкрещяваше Сергей. — Защо изобщо започна всичко това, след като знаеше, че няма да се разведеш? Тя да не е някоя уличница, момиче за една нощ? Как можа?

Лена плачеше и ги умоляваше да не се карат. Обичаше и двамата — по различен начин, но еднакво силно.

— Не искам да се омъжвам — уверяваше тя брат си, — тези отношения напълно ме задоволяват. Искам просто да обичам Дима, разбираш ли? Не мога да живея без него.

Сергей си тръгваше, като силно тръшваше вратата, по цели седмици не говореше нито на сестра си, нито на Платонов. После всичко някак се уталожи, ситуацията се превърна в нещо обичайно, Русанов се примири с нея. Най-важното за него бе Лена да е щастлива.

Платонов си отключи със своя ключ и веднага чу бързи леки стъпки отвътре. Лена изхвъркна в антрето и увисна на врата му.

— Димка! Миличък! Колко хубаво направи, че дойде!

Докато я прегръщаше и вдишваше познатия аромат на нейната кожа и парфюма ѝ, Платонов си помисли, че май не биваше да идва тук днес. Тя толкова му се радва, затъжила се е за него, а на него дори не му се говори, настроението му е от лошо по-лошо. Хем на себе си няма да помогне, хем ще развали и нейната вечер.

— Ще останеш ли повечко? — попита Лена, надничайки в очите му, и Платонов си помисли, че още не е късно да се откаже.

Ако сега смотолев: „За мъничко прескочих. Имам страшно много работа. Бях наблизно, не можех да не се отбия. Налей ми на бърза ръка малко чай, направи ми някакъв сандвич и ще бягам.“ Беше казал това много пъти, когато наистина бе минавал наблизно и му се бе налагало отново да хуква по своите детективски работи, тъй че Лена нямаше да се учуди и обиди. Но мисълта, че сега ще трябва да остане сам с тази тежест на сърцето и да се скита из студените тъмни улици, се стори на Платонов толкова плашеща, че той — за кой ли вече път през живота си! — отстъпи пред малодушието си.

Лена го погледна изненадано, но нищо не каза. Ако Платонов оставаше при нея за цяла нощ, това означаваше, че жена му Валентина

е заминала някъде извън Москва — в командировка, на курорт или просто на някоя вила при приятели. За такива нейни отсъствия Дмитрий веднага съобщаваше на Лена и двамата заедно радостно планираха как ще прекарат неочаквано подарените им вечери и нощи. Този път той не ѝ бе казал нищо за предполагаемо отсъствие на жена си — откъде тогава тази възможност да ноцува вън от къщи?

Платонов седна в дълбокия мек фотьойл и затвори очи. Слушаше стъпките на Лена и се опитваше да си представи какво прави тя в момента. От стаята — към кухнята. Спря се, изтропа с вратичката на хладилника, драсна клечка. Нещо леко звънна. Той безпогрешно определи, че Лена е извадила от хладилника тенджерата и я е сложила на котлона, после е повдигнала капака, за да провери съдържанието ѝ. Тя имаше шест абсолютно еднакви малки тенджери, червени на бели точки, които страшно ѝ харесваха, затова слагаше в тях всичко, което можеше. На няколко пъти ѝ се бе случвало да слага на котлона извадена от хладилника тенджерата със супа, а след няколко минути се оказваше, че вместо супа, се топли зелевата туршия. Сега Лена винаги проверяваше тенджерите, но кой знае защо — не с изваждането им от хладилника, а след като ги поставеше на котлона. Платонов не можеше да разбере логиката на действията ѝ, но не отдаваше голямо значение на тази нейна странност.

Изскърца вратичката на фурната, нещо силно издрънча — Лена извади тигана. Отново вратичката на хладилника, дрънчене на приборите в чекмеджето на кухненската маса, после — многообещаващо цвърчене. Платонов разбра, че от хладилника е било извадено маслото, а от чекмеджето — ножът, и сега Лена ще му изпържи някакво необикновено вкусно месо. Представяше си със затворени очи пухкавата ѝ фигурка, облечена със свободен пуловер, сновяща между печката и масата, нейното съсредоточено сбърчено носле, дългите ѝ тъмношоколадови коси, прихванати с най-обикновена лентичка. Платонов имаше превъзходен слух и подобно „подслушване“ му доставяше огромно удоволствие, защото подтикваше към работа и логическото му мислене, и паметта, и въображението.

Докато се вслушваше в долитащите откъм кухнята звуци, той почувства, че му е поолекнало. Болката от мисълта за смъртта на

Тарасов беше все така силна, но усещането за безизходност се бе притъпило.

Когато приключиха с вечерята, Лена се сви на кльбце на пода и сложи глава на коленете на Платонов.

— Та аз виждам, че имаш неприятности, не отричай — тихичко издума тя. — Защо никога нищо не ми казваш? Още ме смяташ за дете, така ли?

— Не е там работата, Альонушка — нежно отговори той, заровил пръсти в дългите ѝ копринени коси. — Просто не е нужно да знаеш.

— Но защо?

— Хиляди пъти сме обсъждали това с теб — търпеливо каза Дмитрий. — Аз работя в Главното управление по борба с организираната престъпност. Ти представяш ли си какво е това организирана престъпност? Четеш книги, нали?

— И вестници също — позасмя се Лена. — Решил си да ме плашиш ли?

— Решил съм, да — потвърди той. — Но не толкова да те плаша, колкото да ти обясня, че всъщност всичко това е много сложно и опасно. А пък твоето положение е двойно по-сложно. Мисля, че за нашите отношения знае цяла Москва, с изключение на жена ми. Следователно ако някой реши да ме притиска, първо ще се захванат с теб. А ти освен мене — такъв един нещастен глупак, имаш и любим брат, който също работи не къде да е, а в Главното управление по борба с икономическите престъпления. Съответно ако някой е заинтересован да притисне него, пак ще се захване с теб. Ти живееш сама, най-лесната работа е да започнат да тормозят теб.

— Не виждам никаква логика в това. Добре, да речем, ти ме убеди, че животът ми е в опасност. Но това изобщо не обяснява нежеланието ти да споделяш с мен неприятностите си.

— Но си съгласна, че благодарение на Сергей и мен над теб виене постоянна заплаха, нали?

— Да речем, че съм съгласна.

— А, не така. Съгласна ли си или не?

— Добре де, съгласна съм.

— А сега помисли за следното. Щом над тебе, човек абсолютно кротък и посветил живота си на музиката, виене постоянна опасност, в

каква обстановка съществуваме ние с брат ти? Двайсет и четири часа в денонощието ние стъпваме по острието на бръснача и когато късно вечер се приберем вкъщи, тихичко благодарим на съдбата, задето ни е подарила още един ден. Но ние със Серьога сме мъже силни, опитни, препатили какво ли не. Преценяваме силите си реално и нито подценяваме, нито надценяваме опасността. А захванем ли да ти докладваме всичките си проблеми, представи си в какво ще се превърне твоят живот. Разбираш ли какво имам предвид?

— Не съвсем.

— Тогава ето ти малък пример. Майка води детето си при зъболекаря да му вадят зъб. „Изобщо не ме е страх — казва ѝ хлапето. — Не вярвам да ме боли.“ А майката — ни жива, ни умряла. И макар че и на нея като малка са ѝ вадили млечни зъбки и тя прекрасно си спомня, че никак не я е боляло, не може да се отърве от чувството, че детето ѝ ще седне не на зъболекарския, а едва ли не на електрически стол. Струва ѝ се, че ще му причинят непоносими страдания. С една дума — на майката тази процедура ѝ струва сто пъти повече здраве и нерви, отколкото на детето. Сега разбра ли?

— Сега разбрах — кимна Лена. Главата ѝ все така бе полегнала на коленете му, затова кимването се изрази в едно потъркване на бузата ѝ о неговия панталон. — Макар че си по-голям от мене с петнайсет години, ти се страхуваш, че ще те възприемам от гледната точка на майката. Обаче не прекаляваш ли малко, Платонов?

— Ами жените винаги ни възприемат така — позасмя се той. — Много се е писало за това явление, особено в прозата от XIX век. Пък и сега мине не мине — споменават за него. Вземи например Едуард Топол.

— Ти какво, Топол ли четеш? — възмути се Лена.

Отдръпна се рязко от него и седна на килима, святкайки с негодуващ поглед.

— Защо, какво има? — весело се интересува Дмитрий.

Естествено той прекрасно знаеше какво има, но му харесваше да дразни Альона. Тя имаше невероятно строг вкус и високи изисквания към всичко, свързано с изкуството — било то музика или литература, кино или живопис.

— И още питаш — какво имало! Нали съм ти забранила да четеш неговите книги. Това е отвратително, евтино, конюнктурно

четиво, това е...

Тя се задъха от възмущение и не можа да намери други думи, само големите ѝ тъмни очи яростно засвяткаха.

Дмитрий я гледаше и се разтапяше от нежност. Тя все още си мисли, че един човек може да забрани нещо на друг и тази забрана ще бъде ефективна. Типично майчински тип мислене. Когато един човек казва: „Забранявам“, реакциите на другия могат да бъдат само два вида. Или: „Ами забранявай си. Аз ще правя каквото си знам и дори няма да го крия от теб“, или: „Аз пак ще правя така, само ще се постарая ти да не научиш.“ Още не се е родил човек, който в отговор на забрана искрено да си помисли: „Вече за нищо на света няма да правя така.“

— На мен пък ми харесва — отново ухапа той Лена. — Мисля, че е прекрасен писател, не бива така да го подценяваш.

— Ти... — Тя изведнъж избухна в смях. — Ти си мерзавец, Платонов! Успя да ме метнеш все пак. Добре, предавам се, прав си. Щом съм способна да се нервирам така само защото литературните ни вкусове не съвпадат, значи направо ще обезумея заради твоите неприятности. Какво да ти донеса? Искаш ли да пийнеш нещо?

Скочи леко от пода и посегна към остъкления бюфет в голямата секция, където бяха подредени сервизите.

— А какво имаш? — попита Платонов.

— Това, което ти си носил. Знаеш, че аз не купувам алкохол. Останало е от водката, има и коняк, прасковен ликьор и някакво вино — май че е мадейра. Да ти наля ли?

— Не искам водка — завъртя глава Дмитрий. — Макар че би трябвало да пийна малко. За бог да прости може само водка. Добре, налей, но съвсем малко.

Лена мълчаливо наля водка в малка чашка, донесе от кухнята чиния с някакво простичко мезе и сложи всичко това на малката масичка пред фотьойла, където седеше Платонов.

— Умрял ли е някой? — попита тя почти шепнешком.

— Да, мила. Умря един прекрасен човек, невероятен, толкова добър и душевно чист, че друг като него не съм срещал. Лека му пръст!

Той изпи чашката на един дъх, не замези, а отново се облегна назад във фотьойла и притвори очи.

— Приятел ли ти беше? — попита Лена, отмести чашката към центъра на масичката и отново се настани на пода.

— Ами... и така може да се каже. Впрочем не, май не бих могъл да го нарека приятел.

— Защо?

— Защото не знаехме почти нищо един за друг. Ако ме попиташ сега как той се е запознал с жена си, какво обича да яде, сънува ли цветни сънища — не знам и не мога да ти кажа. Приятелите обикновено знаят тези неща за своите приятели, а аз не ги знаех. И той не знаеше нищо такова за мен.

— Но какво ви свързваше тогава?

— Трудно е да се обясни, Альонушка. Ние можехме да не се виждаме с месеци и дори да не се чуваме по телефона, но когато се видехме, аз имах странното усещане, че имам до себе си човек, който никога няма да ме предаде. Никога. Каквото и да се случи. Обикновено така се възприема много близък и стар приятел, а той не ми беше приятел. Беше просто... Не, не знам как да се изразя. Това усещане е много ярко, релефно, дори осезаемо, но не мога да подбера думи за него. Ще ми бъде трудно да живея без него.

— Но защо? — настояваше за отговор Лена, която обичаше във всяко нещо да има логика и завършеност. — Щом сте се виждали толкова рядко и не сте били приятели, защо ще ти бъде трудно да живееш без него? Какво точно беше незаменимото в този човек?

„Глупак! — ядно се скастри Платонов. — Какво съм се разбърбил? Сантиментално теле!“

— Не обръщай внимание на приказките ми — уклончиво смотолеве той, наведе се и прегърна Лена. — Просто беше добър човек и ми е мъчно, че е умрял. Това е то.

Крадешком погледна часовника си. Слава богу, вече беше почти единайсет и половина, можеше да сложат край на приказките и да си лягат. Все пак добре направи, че остана тук. Много му се бе искало да излее душата си, да каже на глас, без да се крие, колко му е болно. И освен това искало му се бе да помене Юрий Ефимович Тарасов. Да го помене не скришом, като си налее чашка зад вратичката на хладилника и помирише ръкава си вместо мезе, а открито да каже поне няколко добри и искрени думи в памет на този човек, така че някой непременно

да ги чуе, независимо кой. Успя да го направи и наистина му поолекна от това.

6.

Просторните началнически кабинети останаха в миналото, сега дойдоха на мода негодлемите уютни работни стаи. На леките черни „ъглови“ бюра, сменили тежките грамади от орехово дърво със зелено сукно и сложни гравирани орнаменти, се появиха компютри, а вместо от събраните съчинения на класиците на марксизма-ленинизма, лавиците и библиотечните шкафове се огъват от литература по икономика, финанси, компютърни технологии. Доста място заемат и законодателните материали, както и книги на чужди езици.

Виталий Василиевич Сайнес влезе и раздразнено захвърли шлифера си на фотьойла за посетители, после, без да пали лампата, веднага седна зад бюрото и обхвана главата си с ръце. Трябваше да помисли, да се съсредоточи и да помисли. Колко неочаквано се извъртяха нещата!

Тарасов е умрял. Без съмнение това е добре. Макар че самият Тарасов по никакъв начин не му пречеше и изобщо вече не работеше в системата на Министерството на средното машиностроене, без него ще се чувства някак по-спокоен. Той беше прекалено умен и прекалено добре се ориентираше във всичко, свързано с цветните и благородните метали, тъй че всеки момент можеше да се сети. Слава богу, досега не се бе сетил. И вече няма да се сети.

Друго е лошото: Тарасов не е просто умрял. Бил е убит. И сега милицията ще започне да търси човека, на когото това е било изгодно. А на кого е било изгодно? На кого може да е създал неудобства този романтичен глупчо, притежател на дълбоки и уникални знания, които така и не се научи да използва в името на собствения си джоб? Да си е навлякъл гнева на някой ревнив съпруг? Глупости! Да не си е върнал дълг на някой шеф на групировка? Още по-глупаво. Тарасов през целия си живот не е вземал назаем и една рубла. Ами ако все пак се е сетил? Може би затова напусна системата на средното машиностроене — за да си развърже ръцете и да започне да шантажира онези, които останаха? Но ако Тарасов е бил убит по тази причина, защо той, Виталий Василиевич Сайнес, нищо не знае? Тъкмо той би трябвало

първ да научи! Някой се прави на тайнствен. Тарасов е влязъл в контакт с него и е поискал своя пай срещу мълчанието си. И именно този някой го е убил. Но защо не е казал за Тарасов на останалите? Защо си е премълчал? Не се прави тъй. В такива случаи човек веднага изтичва при съдружниците, треперейки от вълнение, разказва за шантажа, настоява всички заедно да измислят как да се държат занапред. А да вземеш грях на душата си самичък, да унищожиш шантажиста тихомълком, без да тревожиш останалите дори с една думичка, без да поискаш помощ и дори без да потърсиш правата си на по-голям дял от печалбата (защото, нали, аз рискувам повече от всички вас, оцапах си ръцете с труп) — това не се побираше в главата на Виталий Василиевич. Според неговите разбирания, за да се държиш така, вероятно имаш някакви много сериозни планове, с далечна цел. И на първо място в тези планове вероятно стои отстраняването на всички, с които си принуден да делиш.

Сайнес се почувства неуютно. Кой може да е подхванал такава игра? Първо, онзи, който спря финансирането на завода, поради което там вече не можеха да изплащат заплатите на работниците. Второ, онзи, който снабдява на бартерен принцип завода със златосъдържащи производствени отпадъци. Трето, фирмата, която купува от завода тези отпадъци осем пъти по-евтино от реалната им стойност, но за сметка на това плаща в брой, което позволява все пак да се изплащат парите на работниците. И четвърто, онзи, който даде на тази фирма лиценз за търговия с цветни метали и златосъдържащи отпадъци извън страната. Е, кой от тях е контактувал с Тарасов? По чие указание са го убили?

ВТОРА ГЛАВА

1.

Ароматът на прясно свареното кафе приятно гъделичкаше ноздрите и създаваше в помещението на протоколния отдел някаква съвсем домашна обстановка. Работата тук не можеше да спре, деловите пътувания на чуждестранните и руските бизнесмени не биваше да се провалят поради обстоятелството, че някой, който знае защо, бе убил Юрий Ефимович Тарасов. Консултантката трета категория Светлана Науменко приемаше посетителите, началникът на отдела Игор Сергеевич Шулгин осъществяваше, както обикновено, общото ръководство, а Ирина Корольова черпеше с кафе в кухнята своята състудентка Анастасия Каменская и ѝ разказваше кратката четиридневна епопея на пребиваването на новия заместник–началник в отдела.

Настя слушаше Ирина и пред очите ѝ се очертаваше образът на натрапчиво нелепо създание, което не разбира същината на собствената си роля в работата, която се върши тук, и не осъзнава какво ужасно впечатление създава у околните.

Още първия ден Тарасов се захванал да въвежда ред, като започнал от бюрото на началника на отдела Шулгин. През това време началникът, заедно с генералния директор, присъствал на някакви преговори, Светлана Науменко поднасяла на високите договарящи се страни кафе и разхладителни напитки, а Ирина била тръгнала за ОВИР тъй че чевръстият Тарасов моментално се вмъкнал в ограденото с ажурна стойка с лавички кътче, където се намирили бюрото на Шулгин и неговият компютър.

— Игор се върна от преговори, видя бюрото си и буквално побеля като платно — разказваше Ира, докато наливаше кафето в изящните малки чашки. — Колко захар да ти сложа?

— Две бучки. А защо Шулгин е реагирал така?

— Ами защото в неговото бюро имаше какво ли не. Презервативи, порнографски списания, неизмити чаши, документи, които трябваше да бъдат прибрани в папки, а не да се търкалят из шкафчетата. И представи си сега — той идва и вижда, че всичко това е

подредено на спретнати купчинки върху бюрото му. Презервативите отделно, порнографските списания отделно, а върху тях — картички от подобен характер. Чашите измити до огледален блясък и изнесени в кухнята. Документите — отделно, подредени в папка. Човек изпитва чувството, че някой е надничал през ключалката, за да гледа как например правиш любов, а после с невинно загрижени очи да те съветва как е правилно да си държиш краката при тези действия. Разбираш ли, Настя, на него и през ум не му минаваше, че това, което върши, е неприлично. Неприлично е да се ровиш в чуждите неща. Неприлично е да натрапваш своя стил на живот на хора, които дълги години са работили заедно и са си изработили свои вътрешни правила за съвместно съществуване. Неприлично е по цял ден да обикаляш насам-натам из офиса, неспирно да бърбриш и да пречиш на работата на всички. Невъзможно беше да му се разсърдиш, защото при все това той изглеждаше много искрен. Но положението беше абсолютно непоносимо. В моето бюро например нямаше нито едно листче, нито един предмет, от които бих могла да се изчервя — честна дума, но въпреки това просто ми прилоша, когато видях как е постъпил с него. Така че можеш да си представиш как се е почувствал Шулгин, когато е видял всичките си натурии, извадени пред погледите на колегите.

— Ами Светлана? И на нейното бюро ли въведе ред?

— И още как! Първо беше разместил всичко по него, а после и в шкафа, където се съхраняват протоколните флагчета.

— С една дума изтормозил е всички ви — обобщи Настя, след като допи кафето си и остави чашката върху малката красива чинийка.

— Какво искаш да кажеш? Че го е убил някой от нас, така ли?

Настя мълчаливо бръкна в чантата си, извади цигарите и дълго рови вътре, докато намери запалката.

— Слушай. — Ирина стана и отиде до отсрещната стена, сякаш се страхуваше да остане в този момент близо до бившата си състудентка. — Вярно е, че не съм работила нито ден по специалността си, но все помня едно-друго от следването. На първо място ти подозираш мен, защото съм дошла в необичайно ранен час и съм го намерила, при което не е имало никакви свидетели. Така е, нали? Мислиш си, че той е открил в бюрото ми нещо, което е дало в ръцете му тайна, изключително опасна за мен, в случай че бъде разгласена. Нали? Хайде кажи, Анастасия, права ли съм?

Настя не отговори. Да, Ирочка Корольова беше много способна студентка и макар през дванайсетте и половина години след завършването на юридическия факултет да не бе работила в правоохранителната система нито ден, разсъждаваше като истински детектив. Най-малкото — не беше се превърнала в квачка, което много често се случва с жените, изоставили основната си професия в името на семейството и децата.

— Защо мълчиш? — продължи Ирина и гласът ѝ прозвуча още по-сурово. — Подозираш ли ме или не?

— Да — въздъхна Настя, дълбоко вдиша и рязко издиша цигарения дим. — Принудена съм да подозирам и тебе, и Шулгин, и Науменко, и още три хиляди служители от Международния център, както и още толкова хиляди гости, настанени в хотела ви. Освен това — и десетки хиляди души, които работят в системата на Министерството на средното машиностроене.

— Не го усуквай! — ядно каза Корольова. — Мен не ме интересуват всички. Интересува ме твоето отношение лично към мен. Учили сме в една група с тебе, заедно сме се готвили за изпити и заедно сме ходили да поливаме отличните си оценки в „Космос“ и „Светлините на Москва“. Какво, забравила ли си го вече?

— Не, не съм го забравила.

Настя тръсна дългото стълбче пепел в една чинийка, като предварително махна от нея чашката с останките от кафеена утайка на дъното. Разговорът ставаше тягостен и неприятен, но не можеше да бъде избегнат — тя си бе дала сметка за това още когато вземаше решението си да отиде в Международния център, за да разговаря лично със служителите от протоколния отдел.

Гледаше Ирина и се чудеше сама на себе си. Излизаше, че е забравила всичко за тази жена. Или може би зле я беше познавала? Във всеки случай сега пред нея седеше човек, съвсем различен от онзи, когото бе очаквала да види, опирайки се на спомените си отпреди дванайсет години. Ирина влезе в юридическия факултет, бременна в седмия месец. До последния ден идваше на лекции, откараха я в родилния дом направо от аудиторията. Не си взе академичен отпуск, идваше на изпити заедно с всички и за всеобща изненада получи само отлични оценки. При което очевидците, присъствали в аудиторията, когато Ирина давала отговорите си според изтегления билет, се

кълнях, че тя наистина се представяла блестящо и си заслужавала отличните оценки, а не ѝ ги пишели по милост, като на млада, кърмеща майка. През всичките пет години Ирина Корольова успяваше да съчетава ученето с отглеждането на детето, макар че никой не знаеше как успява да го прави и какво ѝ струва това. Разправяха, че имала някакъв невероятен съпруг, който печелел толкова, че можел да плаща на готвачка, домашна помощничка и бавачка, освобождавайки любимата си съпруга от грижи по домакинството, за да ѝ даде възможност да овладява правните науки. Други говореха, че всичко било точно така, само че плащал не съпругът, а, високопоставеният ѝ баща. Трети твърдяха, че всичко било много по-просто: Ира била пробутала детето на майка си, както правят много от родилите рано госпожици, и се посветила на ученето, а колкото до прането, чистенето, готвенето и грижите за съпруга, което също изисква време и сили — тя изобщо нямала съпруг. Как е било в действителност — Настя не знаеше, защото не я интересуваше много. Никога не бе питала Ирина нито за мъжа ѝ, нито за сина ѝ, говореха си предимно за учебния материал, за другите студенти и преподаватели, за книги и филми. Между тях нямаше истинско приятелство, не си бяха близки, но винаги се радваха да бъдат заедно.

И ето че сега Настя гледаше Ирина Корольова и осъзнаваше, че нищо не знае за нея. Какво ли трябва да ѝ се е случило, та след петте години каторжен труд, когато е била принудена да се разкъсва между следването и семейството, да зареже всичко и сега да не се занимава с юриспруденция? В името на какво са били дадени всички тези жертви? Или не е имало никакви жертви? Но как е възможно да не е имало, щом според официалните документи Ирина е омъжена от 1975 година, а през 1977 е родила син? И ако се вярва на същите тези документи, и съпругът ѝ, и родителите ѝ са били и са най-обикновени хора, и дума не е можело да става за някакви огромни доходи, тъй че не е възможно да е имало нито готвачки, нито бавачки, нито прислужнички. Тогава излизаше, че Ирина вероятно е била не само изключително интелигентна, но и рядко упорита, работоспособна и целеустремена. Но какво се е случило после? Защо дванайсет и половина години покъсно тя заема високоплатената, но скучна до втръсване длъжност консултант в протоколен отдел, за която не е нужно да имаш не само юридическо, но и изобщо висше образование?

— Виж какво, Ира, аз съм професионалист и нямам право да намесвам емоциите в работата си. Ако на твое място беше Науменко, щях да подозирам преди всичко нея. Фактът, че се познаваме, не играе никаква роля. Не ми е приятно да ти го казвам, но явно трябва да го направя, за да не се породят недоразумения помежду ни. Подозренията по отношение на теб са доста силни, но това се отнася в не по-малка степен и за Светлана, и за Шулгин, а утре ще възникнат още стотина души, за които също ще се намерят причини да ги подозирам. Започнали сме една нормална работа, която се нарича проверка на версиите. И ти не бива да намираш в това нищо оскърбително за себе си. Друг е въпросът, че имаш чувството, че след като те познавам добре още от студентските години, аз би трябвало да съм сигурна в невинността ти, и се чувстваш обидена, задето не те зачерквам от списъка на заподозрените само поради обстоятелството, че сме учили заедно. Съжалявам, че това те обижда. Но и двете ще трябва да се примирим с този факт. Ситуацията е такава, каквато е, аз не мога да я променя.

— Можеш, но не искаш — уточни Ирина, която все така стоеше до стената.

— Не смятам, че е необходимо. Ирочка, аз вече отдавна не живея с днешния ден. Уверявам те, че щеше да ми бъде много по-лесно да се хвърля в прегръдките ти и да ти кажа, че те познавам от сто години и съм абсолютно убедена в твоята невинност. Веднага щях да ти стана симпатична и сега нямаше да стоим тук като непримирими врагове преди дуел, а седнали една до друга и хванати за ръце, щяхме развълнувано да разсъждаваме кой ли може да е убил нашия Юрий Ефимович. И ако, не дай си боже, в главата ми започнеха да се прокрадват подозрения относно тебе, ръцете ми щяха да бъдат вързани. Нямаше да мога да ти задам нито един въпрос, защото постоянно щях да срещам твоя недоумяващ и наскърбен поглед: „Ти какво, мене ли подозираш? Не ми ли вярваш?“ И как щях да ти отговоря, че да, не ти вярвам, подозирам те? Ти какво искаш — да пожертвам служебната си кариера, за да не си разваля отношенията с тебе? Днес щеше да ми е по-лесно и приятно, а утре щях да си скубя косите. Именно затова не искам да променям ситуацията. Нека си остане такава, каквато е днес. Да, днес ми е трудно да разговарям с теб, ти си настроена враждебно, обидена си ми, но ще го преживея някак.

За сметка на това после, когато се убедя двестапроцентово в твоята невинност, ще бъда сигурна, че за това има обективни причини, а не само моето сляпо доверие в човек, когото някога — подчертавам: някога — съм познавала добре.

В кухнята се възцари неприятно мълчание. Настя запали още една цигара, дръпна няколко пъти.

— Можем да променим ситуацията само по един начин. Ако ти е неприятно да контактуваш с мен, сега ще си ида и повече няма да ме видиш. С теб ще работи друг наш служител. Но това по принцип едва ли ще промени нещо за теб, защото аз от всяко положение ще те подозирам. Е, какво решаваш, Ира? Ще работим ли или ще предъвкваме емоции?

Ирина бавно се отдели от стената и седна на една табуретка до бюрото.

— Ще направя още кафе — каза тя, без да поглежда Настя, и започна да сипва от смляното кафе в кафеварката на масата. — Можеш да задаваш въпросите си.

— Защо все пак не се усмихнеш от приличие? — пошегува се Настя в старанието си да разведри създалата се неприятна атмосфера.

— А, не, чак пък толкова! Ще отговарям добросъвестно — това ти го обещавам, но не бих успяла да се усмихвам.

— Сърдиш ли ми се?

— А ти как мислиш? — Ирина вдигна глава и погледна предизвикателно Настя. — Ти на мое място нямаше ли да ми се разсърдиш?

— Сигурно щях — призна Настя. — Добре, така да бъде. Ще си останем аз с моите подозрения, ти — с твоята обида. Ще трябва да се научим да живеем по този начин. Да започваме тогава. Защо Тарасов е дошъл толкова рано в понеделник?

— Не знам.

— Да е споменал в петък, че в понеделник сутринта има определена някаква среща?

— Не, не е споменавал.

— Може би е трябвало да чака някакво телефонно обаждане в понеделник сутринта?

— Аз поне не знам за такова нещо.

— С кого от служителите на Международния център е общувал Тарасов през четирите дни на работата си във вашия отдел?

— Трудно ми е да кажа. Тук никой не го е търсил, а с кого е общувал, когато излизаше от офиса — не знам.

— А често ли излизаше от офиса?

— Доста често...

2.

Светлана Науменко се държеше далеч не толкова хладнокръвно, колкото Ирина Корольова. Тя беше много притеснена, час по час се разплакваше, гълташе капки за сърце и се секнеше.

Настя ѝ задаваше същите въпроси като на Ирина: с кого е общувал Юрий Ефимович Тарасов, какво им е разказвал за себе си и за познатите си, защо в този фатален ден е дошъл на работа по-рано от обикновено.

— Може би е искал да измие стените — предположи Светлана.

— Какво да е искал?! — Настя си помисли, че не е чула добре.

— Ами разбирате ли, Юрий Ефимович смяташе, че стените ни са мръсни и трябва да се измият. Чистачката не го прави, но тя не е и длъжна. Игор Сергеевич категорично му забрани да се занимава с чистене в работно време, нали тук идват хора, а Юрий Ефимович смяташе, че стените непременно трябва да се измият. Та може би...

Науменко изхлипа и отново се пресегна за носната си кърпичка.

— Защо, Игор Сергеевич много ли се ядосваше, че Тарасов се опитва да въведе ред в помещенията на отдела?

— Много. Дори не можете да си представите колко се ядосваше. Вярно, нищо не казваше, не мърмеше Юрий Ефимович, но въпреки това си личеше. Знаете ли, Шулгин е толкова добродушен човек, дори малко лекомислен, обича да си пийне, да се пошегува, да се посмее. А след като Юрий Ефимович подреди бюрото му, изобщо не му говори, дори сякаш се поболя, лицето му пребледня.

— Вие не знаете ли защо? Няма ли някакви предположения?

— Че кому е приятно да извадят такива гадости от бюрото му и да ги оставят на показ!

— А Шулгин не се ли опита да се разберат с Тарасов, да му каже, че не е прилично да бъркаш в чуждо бюро, камо ли пък в отсъствието на стопанина му?

— Не знам. — Светлана подсмръкна. — Не съм чула нищо подобно.

— Ами вие, Светлана? Нали той е подреждал и вашето бюро? Вие направихте ли му забележка?

— Не. Нали все пак ми е началник!

— Е, какво от това? Като е началник, значи може да прави каквото си иска?

— Ами... не знам... — Науменко се разрида. — Той... Той каза, че скоро започват съкращения... С трийсет процента... Всеки може да...

„Ясно — помисли си Настя. — На прага на едно трийсетпроцентно съкращение тя естествено не е рискувала да направи забележка на новия началник. Примитивна, но желязна логика. Щом са решили да съкращават една трета от работните места и същевременно назначават на вакантното място заместник–началник нов служител, вместо да съкратят тази абсолютно ненужна длъжност, значи очевидно новоназначеният е важна персона или човек, приближен на императора, тоест на генералния директор. Само се опитай да му направиш забележка — току-виж, утре си останал без работа.“

— Ами Ирина? Тя как възприе факта, че Тарасов се е ровил в бюрото ѝ?

— Ядоса се естествено. Дори го нагруби, но той май не разбра.

— И какво му каза?

— Нещо, в смисъл че за човек, който си няма и понятие от дамски превръзки, няма нищо неудобно да се рови в женско бюро. Помислих си, че той ще се изчерви, но на него и окото му не мигна, сякаш дори не я чу.

— Защо, Ирина не се ли страхува от съкращението?

— А, и тя се страхува.

— Как тогава се е осмелила да говори така на Тарасов?

— Разбирате ли, по-рано в нашия отдел имаше според щата двама началници и петима консултанти. Когато назначиха Ира, трите консултантски места бяха заети, на нея ѝ дадоха четвъртото и я помолиха по възможност да работи и вместо пети консултант. Тя се съгласи, още повече че ѝ обещаха да я стимулират материално за работата по съвместителство. Естествено не ѝ дадоха никакви пари, а при първото съкращение просто съкратиха петото място за консултант, като вписаха в служебната характеристика на Ирина изпълнението на

неговите функции — срещу същата заплата между другото. Е, нашата Ирина не се бои от работа, много е чевръста. После един наш служител загина при автомобилна катастрофа, Ирка пое и неговите задължения — за това вече ѝ повишиха категорията. После имаше още едно съкращение, взеха ни бройката на загиналия колега, изхвърлиха и един алкохолик — заедно с бройката му, то се знае. А на Ирка казаха: „Щом като сега сте консултант втора категория, трябва да работите повече. Ще имате добрината да поемете и този участък.“ И стана така, че Ира работи за четирима, а аз само поднасям кафе и подреждам флагчетата и цветята. Тя определено може да се справи и с тази работа. Затова нея не могат да я съкратят, незаменима е. Вместо нея ще трябва да вземат четирима души, а места откъде? Няма ги длъжностите, всичките ги изпосъкратиха.

— Ясно. Все пак хайде да се върнем към Шулгин. Как мислите, защо толкова лесно е простил на новия си заместник тоя номер с обнародването на съдържанието на бюрото му?

— Ами по същата причина, по която си премълчах и аз. Страх го е от съкращение. Кому са потрябвали двама ръководители за двама подчинени? Смешна работа. Съвсем ясно е, че единия ще го съкратят. И то се знае — няма да е онзи, когото са назначили току-що.

— Но щом това е съвсем ясно, Шулгин е нямало какво да губи — каза Настя. — Щяха да го съкратят при всяко положение. Защо поне не си е облекчил душата и не е казал на всеослушание на простака, че е простак?

— А, не е точно така. — Светлана плесна с ръце. — За него е много важно да остане на работа тук, в Международния център. Тук заплатите са огромни и част от тях ни се дават във валута. Макар и не в нашия отдел, той непременно трябва да остане тук. А Юрий Ефимович беше човек на генералния директор — това го знаеха всички, никой не смееше да се кара с него.

„Значи Тарасов е бил човек на генералния директор. Това е вече интересно. Разбира се, аз няма да отида при него, нямам фасон. При генералния директор ще отиде Юра Коротков.“

— Припомнете си, моля, всичко, което Тарасов е разказвал за себе си, за семейството си — помоли Настя.

— Ами не е разказвал нищо особено. Когато ни обясняваше как трябва да се грижим за цветята, спомена, че отглеждал рози на вилата

си. Освен това каза, че имал вкъщи три кучета, овчарки, само че не разбрах в градския апартамент или на вилата. Децата му били вече големи, живеели отделно, а те били двамата с жена си. Не е говорил нищо за внуци, поне аз не си спомням. Може още да няма.

— Ами за предишната си работа говорил ли е? С какво се е занимавал по-рано, защо е решил да я смени?

— Не, за това не е споменавал почти нищо. Само че е работил в деловодството на Министерството на средното машиностроене. А пък на нас и през ум не ни е минало да го питаме защо е решил да си смени работата. Тук плащат много добре... Знаете ли — оживи се изведнъж Науменко, — имаше един забавен момент. Когато си изваждаше нещата от чантата и ги подреждаше в бюрото, забелязах един такъв стъклен предмет, нещо като къса тояга или пънче, дебело едно и късо. Попитах го какво е това, а той ми отговори, че това нещо тежало точно седемстотин петдесет и шест грама, защото това било най-оптималното тегло за преса за залепване на снимки върху пропуските. Средното машиностроене са затворена система, там се влиза само с пропуск. Ако пресата била прекалено тежка, изпод снимката изскачало лепилото, ако пък била прекалено лека — не се залепвала добре и започвала да се нагърчва.

— Какво започвала да прави? — не повярва на ушите си смаяната Настя.

— Ами той така каза — да се нагърчва. В смисъл — остава неравно залепена. А за да изглеждал пропускът достойно, теглото на пресата трябвало да бъде точно седемстотин петдесет и шест грама. Че това пънче с толкова точно тегло го били отлели специално за него.

— Ум да ти зайде! — сви рамене Настя.

— Не знам — поклати глава Светлана. — Това са негови думи, нищо не си измислям. Ира може да го потвърди, и тя чу за тази преса.

3.

Игор Сергеевич Шулгин разговаряше неохотно с Настя. Беше вече краят на работния ден, той явно бе успял да удари някъде една или две чашки и напопаното му настроение вече се бореше с нежеланието да разговаря със служител на милицията, за да не се издаде, че е пил.

— Игор Сергеевич, вярно ли е, че предстоят съкращения в отдела почти с една трета?

— Не знам. Аз не обръщам внимание на разни слухове и клюки.

— Но сте чували да се говори за това?

— Не се вслушвам в приказките на разни безделници.

Настя внимателно погледна Шулгин. Едър, започнал да пълнее и да оплешивява, той все още бе запазил определена привлекателност, макар да беше ясно, че още мъничко — и ще се превърне в затлъстял, проскубан павиан, който има зад гърба си активно алкохолно-сексуално минало, а в бъдещето го очаква безцветна и дълга старост със заболявания на черния дроб и простатата. Може би неснее именно защото предчувства всичко това?

— Игор Сергеевич, посъветвах ли се с вас, когато назначавах новия ви заместник?

— Естествено. Никога не съм позволявал да ми назначават подчинени без моето знание.

„Боже, боже, колко сме горди! Заместникът ти между другото е подчинен не на теб, а на висшестоящия ви началник. Този висшестоящ началник решава кой би могъл да те замества, когато те няма, и кой не би могъл.“

— И вие предварително сте проучвали кандидатурата на Тарасов?

Бърз поглед встрани, трескаво потреперала буза, но всичко това — толкова мимолетно, сякаш просто така ти се е сторило.

— Да, гледах документите му.

Този път отговорът на Шулгин не прозвуча чак толкова уверено.

— Игор Сергеевич, постарайте се да си спомните кое в неговата характеристика ви убеди, че Тарасов е подходящ за длъжността ваш заместник. Защо се съгласихте с кандидатурата му?

— Ами... вече не си спомням.

— Но това не е било отдавна, Игор Сергеевич. Корольова и Науменко работят при вас от няколко години, през последните години не сте вземали никого на работа, Корольова е била последната, а после само сте съкращавали длъжности и хора. Просто не може да не сте запомнили какво е пишло в характеристиката на човека, когото са назначили за ваш заместник. Та това е единственото ново назначение в отдела ви за пет години!

— Нали ви казах — не помня.

В гласа на Шулгин явно прозвуча раздражение, което той веднага се постара да приглуши.

— Добре, нека продължим — не настоя повече Настя.

— Как реагирахте, когато видяхте, че Тарасов се е ровил в бюрото ви и е подреждал?

— А как трябваше да реагирам? — отговори той на въпроса с въпрос.

— Ами не знам — разсмя се Настя. — В такава ситуация хората се държат различно. Едни се възмуцават и вдигат скандали, други благодарят за въведения най-сетне ред, трети изобщо не обръщат внимание, сякаш точно така е трябвало да бъде. Някои прихват да се смеят, други просто излизат от кожата си от негодувание. Вие конкретно какво направихте?

— Какво отношение има това към убийството на Тарасов? — рязко попита Шулгин. — Да не би да мислите, че съм го убил, задето се е ровил в бюрото ми?

— Защо не? — невинно реагира Настя, на която вече здравата ѝ бе писнало от този Игор Сергеевич с неговата показна самоувереност и зле прикрития му ужас пред перспективата да изхвърчи от яслата на Международния център. Не стига, че заместникът му е бил убит в самия офис, ами и тази мацка от милицията души нещо, види се — усетила е алкохолния му дъх. Ами ако каже на някого... — Защо да не мога да си мисля това? — продължи тя, сякаш без да обръща внимание на преливащата от очите на Шулгин ненавист. — Какво естествено виждате в моето предположение?

— Вие... вие... Как смеете?!

— Защо пък да не смея? — повтори тя уморено. — В еднаква степен допускам, че Тарасов може да е бил удушен и от Корольова, и от Науменко, и от вас, и от всеки друг. Разберете, Игор Сергеевич, ние знаем за убийтия толкова малко, че не можем да зачеркнем със сигурност нито вас, нито когото и да било. Ако знаете за него повече, отколкото знам аз, помогнете ми, споделете знанията си. Може би това ще ни улесни да премахнем подозренията и спрямо вас, и спрямо вашите колежки. А вие сега само се зъбите и с целия си вид показвате колко не ви харесвам — така ситуацията няма да се подобри, уверявам ви.

— Вие нямате право да ми говорите по този начин! — избухна Шулгин. — Коя сте вие, та да ме подозирате? Аз съм по-възрастен от вас с двайсет години, вие сте просто една сополанка, а сте дошли да ми се правите на важна! Длъжна сте да търсите убиеца, а не като Тарасов да се ровите в чуждото мръсно бельо и в чуждите книжа, дори да са лични. Не желая повече да разговарям с вас. Ще давам показания само пред началника ви, надявам се, че за разлика от вас, той е приличен и достоен човек.

— Принудена съм да ви разочаровам, Игор Сергеевич, с моя началник едва ли ще се разберете по-добре. Той има тежък характер, в сравнение с него аз съм просто пеперудка — безтелесна и безвредна. И друго ще ви кажа. Не преувеличавайте възрастовата разлика между нас, аз съм много по-голяма, отколкото си мислите.

Настя методично събра от бюрото листовите със записките си, цигарите, запалката, грижливо прибра всичко в необятния си спортен сак и стана.

— Няма да ви отнемам повече време, Игор Сергеевич. Утре ще ви се обади моят началник, с когото вие толкова мечтаете да се срещнете, и ще ви определи ден и час, за да се явите при него на „Петровка“. Там ще ви хареса доста по-малко, отколкото тук, в уютната кухня, с която сте свикнали, където сте на своя територия и можете да се държите както си искате. Да, между другото не искам да ви нанасям удар в гърба, затова ви предупреждавам: утре моят началник, полковник Гордеев, непременно ще ви попита защо показанията ви не са оформени в протокол. И какво ще му отговорите вие?

— Че какво трябва да му отговоря? — наежи се Шулгин. — Откъде да знам аз защо не сте записали показанията ми в протокол! Защо ме заплашвате?

— Ами правилно — въздъхна тя. — Вие не знаете. Тогава той ще извика мен и ще ме попита за същото. И аз ще трябва да му кажа, че в момента на разговора с мен сте били в нетрезво състояние, а от хора в нетрезво състояние не може да се вземат показания. Как ще се развият събитията по-нататък — не знам. Следователят може например да изпрати до вашия генерален директор писмо, че отговорни служители от Международния център пият в работно време и дори при такава тежка ситуация като разследване на убийство смятат, че е възможно да се явят за разговор със служители на милицията в пияно състояние. А за това какво държат в бюрата си — ще се говори отделно. С ваше позволение аз ще изпуша още една цигара, а после вие ще ми кажете ще разговаряте ли с мен или ще отидете утре на „Петровка“ при полковник Гордеев.

— Как можете да твърдите, че съм пиян? — упорито се възмущаваше Шулгин. — Не можете да го докажете.

— Ще го докажа — спокойно каза тя, запали цигара и прибра запалката в чантата си. — Във вашето учреждение има медицински пункт, ще покания лекаря и подписаната от него служебна бележка ще има достатъчна сила пред следователя. А една казана от него дума ще бъде достатъчна, за да бъде сложен кръст на кариерата ви в този валутен рай. Едно е когато човек си пие кротко, на скрито място, и при това не му личи. И съвсем друго — когато не съумява да овладее съблазънта, след като знае, че с него ще разговаря детектив от милицията или следовател. Вие не умеете да се владеете и постепенно деградирате и фактът, че за определяне на състоянието ви служител на милицията е извикал лекар, говори за това повече от красноречиво. Две минути, Игор Сергеевич, още две минути и аз ще си тръгна. Разбира се, ако не решите друго.

След две минути Анастасия Каменская уви около врата си дългия топъл шал, закопча якето си догоре и тръгна по дългия, криволичещ коридор към асансьора. Игор Сергеевич Шулгин не бе продумал повече.

4.

След седем часа вечерта в управлението на криминалната милиция хората изобщо не бяха по-малко, отколкото през деня. Никой не се изненада, че към седем и нещо в службата дойде Каменская — това си беше в реда на нещата. Без да се отбива в кабинета си, тя отвори вратата на стаята, в която работеха Юра Коротков и Коля Селуянов. И двамата си бяха зад бюрата и като по команда вдигнаха към нея въпросителни погледи.

— Е, как е? Стана ли, както го мислеше? — попитаха я те едва ли не хорово.

— Да се надяваме. — Без да се съблича, тя седна на един свободен стол и бръкна в чантата си за цигарите. — Никога не бях предполагала, че е толкова трудно. Половин ден се правих на лошата леля Настася, и то само за да може утре там да отидат добрите момчета Юрочка и Коленка и целият протоколен отдел да се хвърли в обятията им, леейки сълзи и сополи. Много хубав сценарий ми пробутахте, момчета, дума да няма!

Всъщност старата като света схема „лош следовател — добър следовател“ беше използвана днес с малко по-различна цел. Настя не си бе поставила задачата да събира информация. Днес тя искаше да види с очите си тримата главни заподозрени, да си състави впечатление за техните характери и начин на мислене. А вече по-късно да прибави към впечатлението цялата онази информация, която щяха да съберат за нея Коротков и Селуянов. И то се знае, те щяха да събират тази информация не с помощта на сърцераздирателни разговори с трите главни фигури. Момчетата си имаха за целта свои начини, похвати и източници за получаване на сведения.

И тъй — Ирина Корольова. Умна, хладнокръвна, пресметлива. Внимава за всяка своя дума, не допуска да се изтърве случайно за нещо. Кой знае защо, занимава се със скучна и неперспективна работа, макар да има добро образование и прекрасен интелект. Имала е всички възможности да убие Тарасов. Ако се съди по заключението на лекаря, смъртта му е настъпила не по-късно от осем и четирийсет и пет, а след

двайсет минути, ако се вярва на Корольова, тя е открила трупа в кухнята. Ако престъпничката е тя, дали според характера ѝ е могла да седи дваайсет минути в едно помещение с покойник и едва след тях да се обади на охраната? Би ли ѝ достигнала твърдост? Несъмнено. Може ли някой да потвърди, че е влязла в зданието на Международния център в осем и петдесет, както твърди тя, а не десет–петнайсет минути по-рано? Не, никой не може да го потвърди.

Светлана Науменко. Четирийсетгодишна увяхваща хубава женичка, угрижена от семейни проблеми и от перспективата да загуби мястото си. Нервите ѝ са разклатени, постоянно се разплаква, ръцете ѝ се разтреперват. В онзи ден е дошла на работа в девет и трийсет, през това време в протоколния отдел, освен Корольова, са били служителите от охраната. Кой може да гарантира, че не е идвала и един час преди това? Мъжът ѝ не живее с нея, дъщеря ѝ е тръгнала за училище в седем и половина и не знае кога майка ѝ е излязла за работа — в осем без четвърт или в девет без четвърт. Науменко ужасно се страхува от съкращение, тя, за разлика от Корольова, няма никакво образование и ако я изгонят от Международния център, никога няма да намери толкова добре платена работа. За да печели пари без образование и интелект, жената трябва да бъде млада и дългокрака — тогава все може да разчита на секретарско място в някоя фирма. Ако смъртта на Тарасов е можела да опази Светлана от неминуемото съкращение, то е твърде възможно тя да се е постарала да ускори тази смърт. Защо да съкращават живи хора, щом може просто да се съкрати бройката...

И накрая — Игор Сергеевич Шулгин. Упорит човек, липсва му гъвкавост. Мисли бавно. Не приема компромиси, но не от принципност, а от тъпо упорство и идиотска самовлюбеност. Да приеме компромис за него означава да отстъпи, да признае, че не е бил прав, а такива хора никога и при никакви условия не признават, че не са били прави. Настя го провери днес. Отначало го постресна, после му предложи изход, а той не се възползва от него. Не умее да пресмята варианти, надява се, че най-важното е да устои днес, а утре всичко ще се уреди от само себе си. Днес за него най-важното е било да не отстъпи на тази сополанка, да ѝ демонстрира превъзходството си, а пък че утре неведомият полковник Гордеев ще го сравни със земята (за което сополанката честно го предупреди), не иска дори да помисли. До

утре тепърва трябва да се доживее. Типична психология на убиец. Днес очистих онзи, дето ми пречеше, а пък че утре може да ме хванат и накажат — е, има време до утре...

И последният. Юрий Ефимович Тарасов. Веднага разпределяме в две основни групи всички обяснения за нелепото му поведение. Група първа: обяснения, произлизащи от предположението, че той е неособено умен и на туй отгоре — зле възпитан човек. Група втора: обяснения, произлизащи от предположението, че той изобщо не се е държал по този странен начин. Че е бил абсолютно нормален, съвсем обикновен човек, а всичко, което разправят за него, е лъжа. Трима негови колеги задружно говорят лъжи, защото някой от тях го е убил и това се е оказало изгодно за всички. Може да са се наговорили предварително. Може убийството да е станало спонтанно, но после всички да са решили да помогнат на убиеца и да го опазят от отговорност. Може в протоколния отдел на Международния център да са се вършили някакви крупни машинации и непосредственият Юрий Ефимович не само да ги е разкрил, но и да е заявил на всеослушание за откритието си. Но ако колегите на Тарасов лъжат, защо са измислили именно такава лъжа? Защо не започнат да разказват какъв чудесен, какъв прекрасен човек е бил Юрий Ефимович, как не е имал никакви врагове и как никой не би казал лоша дума за него и изобщо всички дружно скърбят и си скубят косите от мъка. Напълно традиционен начин — така постъпват много хора. Но служителите от протоколния отдел, кой знае защо, започнаха да обливат с кал покойния, и то така, че от приказките им излизаше, че всеки от тях е имал повод да го убие. Ако някой от тях — или и тримата! — са замесени в убийството, тогава подобен ход, като се замисли човек, е по-сложен, но и по-правилен. Да се разпределят подозренията между тримата е много по-ефективно, отколкото да се бяга от тях. Интересно — кой ли сред тях е толкова умен? Дали не е Ирина?

ΤΡΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

1.

Мартенското слънце беше ослепителноярко и погледнеше ли небето от прозореца на втория етаж, човек лесно можеше да си представи, че е вече разгарът на лятото. Вярно, ако отидеше по-близо до прозореца и погледнеше не нагоре, а надолу, илюзията моментално се изгубваше: сивотата и калта по тротоарите бързо връщаха романтичния мечтател на грешната земя.

Виталий Николаевич Кабанов, по-известен в определени среди с прякора Локомотива, стоеше до прозореца и гледаше надолу. Той никога не се бе самозалъгвал, винаги предпочиташе да вижда истината, дори тя невинаги да бе приятна. Изглежда, именно тази черта от характера му позволяваше през целия си живот да довежда до край всяка започната работа. И най-незначителният сигнал за неблагоприятие моментално се превръщаше в повод за размисли, та дори за решения, и то често радикални — именно това предпазваше Кабанов от неприятности много по-ефективно от връзките, приятелствата, подкупите и парите. „Един кораб не може да даде теч без причина — обичаше да казва той. — Или си се предоверил на човека, който го е построил, и не си забелязал, че той е некадърник и е работил през пръсти, макар че си можел и е трябвало да забележиш, или те е домързяло да провериш техническото състояние, или не си предвидил надвисналата опасност. От всяко положение си виновен само ти.“ До ден-днешен корабите на Кабанов не бяха давали течове.

Организаторските способности на Виталий Николаевич се проявиха още в ученическите му години. В пети клас, когато ги приеха пионери, децата го избраха за звеневеи. Към края на учебната година всичките десет пионери от неговото звено занесоха вкъщи бележници, пълни от горе до долу с „отличен“, само тук-там се мяркаха „много добри“ оценки. Родителите се радваха, учителите се чудеха, съучениците завистливо хъмкаха. Самият Виталик Кабанов не криеше методите си, с удоволствие обясняваше на всички, че ако един човек умее да прави нещо добре, не само той трябва да има полза от това. Един от пионерите от неговото звено имаше вродена грамотност и

никога не правеше правописни грешки, ето защо Виталик му възложи да помага на всички по руски език. На друг майка му беше преводачка и той периодично обясняваше на децата всичко, което не бяха разбрали в часовете по немски език. Дядото на трети се оказа професор по история и с удоволствие разказваше на децата за древния Египет, фараона Тутанкамон и завоеванията на Римската империя. С една дума енергичният звеневи „вкара“ в активна работа всички свои пионери и техните семейства.

В осми клас, когато дойде време да ги приемат в комсомола, за десетката на Кабанов вече се говореше из цялото училище и тогава Виталик за пръв път се сдоби със славата на „локомотив, който може да тегли всякаква композиция“. В института възлагаха на активния комсомолец Кабанов най-тежките задачи в обществената работа. Той влагаше организаторския си талант във възложената му задача и когато поправеният механизъм започваше да работи безотказно, възлагаха му нещо друго. В такъв „авариен“ режим той просъществува до четирийсет и осем годишна възраст, когато напусна държавната работа и се зае със собствен бизнес. До този момент вече си бе заслужил репутацията на жесток, прекалено строг ръководител, но пак си оставаше същият Локомотив — вкопчиш ли се в него, можеш да се измъкнеш и от най-гибелната ситуация.

Днес Виталий Николаевич навърши петдесет и пет години и именно днес внезапно си помисли, че всъщност не разбира чак толкова от хора, както бе смятал самият той, а и хората, които го познаваха.

— Чу ли снощи съобщението по телевизията, в криминалната рубрика? — попита той, без да се извърне.

— Чух го — отговори дребничкият слаб човек с големи тъмни очи и рунтави вежди, който седеше неподвижно във фотьойла до вратата. Свободното леко яке напълно скриваше и пистолета в кобура, закрепен на рамото му, и налятата му желязна мускулатура.

— И какво мислиш, Гена? Дали е това, което ни бе обещано?

— Прилича ми на него. Казаха, че това бил вече четвърти труп, намерен в областта, и със същите рани. Смърт от изстрел в тила, както бяхме предупредени.

— И приблизително по веднъж седмично — добави Кабанов. — Интересно. Много интересно! Я прескочи да видиш как е нашият волен стрелец.

Мършавият Гена скочи с лекота от мястото си и безшумно излезе от кабинета. Върна се след няколко минути.

— Пълно спокойствие, Виталий Николаевич — докладва той. — Усмивва се, грее, сякаш нищо не се е случило.

— И никакви признаци за нервно напрежение? Никакви притеснения?

— Ни най-малки.

— Много интересно! — замислено повтори Кабанов.

— Май намерихме точно каквото ни трябваше. Защо ли не прекратим това идиотско съревнование? Смятам, че всичко и без това е очевидно. Как мислиш?

— Вие си знаете най-добре, Виталий Николаевич — сдържано отговори Гена. — Но аз не бих избързвал. Някак необикновено ми се вижда всичко това, прилича ми на болна психика.

— Човек с болна психика не е способен на планомерни действия — възрази Кабанов. — Той вероятно не би си скубал косите, задето убива хора, но и не би могъл да ги убива систематично, по веднъж седмично.

— А, не бих се учудил. Лудите са способни на какво ли не. Във всеки случай бих почакал още известно време.

— И колко предлагаш да чакаме?

— Поне месец.

— Месец? Искаш да кажеш, че четири трупа са ти малко? Осем ли ти трябват? Нещо много кръвожаден си станал, Геннадий — намръщи се недоволно Кабанов.

— Но ние не можем да рискуваме — твърдо отговори Гена. — Трябва да сме сигурни, че този снайперист не греши и не получава нервни кризи. Освен това трябва да бъдем сигурни, че престъпленията няма да бъдат разкрити и следите няма да водят към нас. Едва тогава ще знаем, че можем да разчитаме на този човек.

— Е, може и да си прав. Да почакаме още. Колко души смятат да дойдат довечера?

— Вие лично поканихте осемнайсет — докладва Гена, след като извади от джоба си малък бележник и го прелисти. — И още седмина са изразили желание да ви честитят — ако юбиларят няма възражения.

— Общо двасет и пет — кимна Кабанов. — Всеки от тях има минимум пет души придружители и охрана. Помислил ли си как ще ги

настаним и нахраним?

— Предлагам да подготвим две маси в банкетната зала. Едната — за вас и вашите гости, другата — също за двайсет и пет души, за охраната. Всеки гост ще има в залата по един човек за охрана и лични поръчки. Общата зала, която е до банкетната, може да се даде изцяло на останалите придружаващи лица. Вече говорих с администратора, той помоли не по-късно от три часа да му съобщим ще трябва ли да затвори общата зала за обикновени посетители.

— Колко души ще се съберат в тази зала?

— Тя става тъкмо за всичките сто души. Там има трийсет маси, с по четири места на всяка.

— Добре, Гена, разчитам на теб. Не трябва да стават никакви експеси, разбираш ли това?

— Естествено, Виталий Николаевич.

— И още нещо, Гена... — Кабанов най-сетне извърна поглед от прозореца, тежко въздъхна и седна зад бюрото. Тлъстините вече бяха направили тялото му тежко, а движенията — бавни и тромави, но светлите внимателни очи гледаха открито и остро, както преди. Кабанов никога не криеше недоверието си към когото и да било, защото смяташе, че е по-добре да грешиш в приятна за себе си посока, отколкото да се оставиш да те измамат.

— Размърдай нашите връзки в областното управление на вътрешните работи. Искам да знам всичко за тези трупове. Искам да бъда сигурен, че тези хора са убити с един и същ пистолет. Защото като нищо може да се окаже, че това е обикновено съвпадение. Един от тях може да се окаже наш, а всички останали — случайност. Разбра ли ме?

— Да, Виталий Николаевич.

— Върви, Гена. И кажи на Еля да не ме свързва с никого до четири часа. Искам да помисля на спокойствие.

2.

Дмитрий Платонов влезе в кабинета на своя началник без предчувствие за нещо лошо. Може би защото още от сутринта мислите му бяха заети със сбогуването с Юрий Ефимович Тарасов. Дмитрий не посмя да отиде на погребението, защото знаеше, че между опечалените ще се навъртат много оперативни работници. Не искаше да афишира връзката си с Тарасов — наистина повече по навик, отколкото по необходимост. Прикриването на тяхното тясно сътрудничество имаше смисъл, докато Юрий Ефимович беше жив, а сега, след смъртта му, тази тайна едва ли беше интересна за някого.

Настроението на Платонов беше мрачно и той реагира на началническото повикване с моментално появило се желание да го прати по дяволите. Полковник Мукиенко работеше в Управлението за борба с организираната престъпност само от около три месеца, зле познаваше подчинените си и детективите не изпитваха радост от общуването с него.

Полковникът го подбра още от вратата, както винаги — забравяйки да поздрави:

— Дмитрий Николаевич, говори ли ви нещо фамилното име Сипко?

— Тъй вярно, другарю полковник. Преди около осем месеца получих писмо от него, в което Сипко пишеше за разни машинации в завода в Уралск-18 — без да се замисля, докладва Платонов. Не виждаше в този въпрос нищо опасно.

— Какво направихте във връзка с проверката на този сигнал?

— Всичко, каквото трябва, другарю полковник.

Платонов упорито избягваше да се обръща с име и бащино към полковник Мукиенко, защото се страхуваше да не му се преплете езикът. По едно време беше опитал да тренира, за да произнася без запъване „Артур Елдарович“, но бързо се отказа от това безсмислено начинание. Коварната буква „р“ се търкаляше по езика и зъбите му в произволни посоки и упорито не желаше да застане на правилното място.

— Да разбирам ли думите ви в смисъл, че по материалите от проведената от вас проверка вече е възбудено наказателно дело?

— Не, още не е възбудено.

— Защо? Каква е причината за забавянето?

Платонов учудено погледна началника си. Този опитен детектив, работил дълги години в системата на МВР би могъл и сам да се досети каква причина може да доведе до забавяне, когато се разследва случай със служебна злоупотреба и източване на средства. Цялата работа е в доказателствата. При тези случаи винаги има забавяне, защото доказателствата се събират много трудно.

— Другарю полковник, събира се информация, документираща престъпната дейност, разкриват се връзките. Много добре знаете, че това не е лесна работа.

— Знам, Платонов, знам. Но знам и друго. В продължение на осем месеца не сте направили нищо във връзка с постъпилия сигнал. Нещо повече — умело сте прикривали машинациите, които се вършат в Уралск-18. И дори сте взели подкуп за това.

Дъхът на Платонов секна. Такава значи била работата. Да-а, съдбата отдавна не му бе поднасяла сюрпризи, той се беше поотпуснал, беше сметнал, че сега чак до пенсия ще си работи спокойно. Обаче не, не стана така.

— Другарю полковник, не разбрах за какво говорите.

— Говоря за това, Дмитрий Николаевич, че фирмата „Артекс“ е превела на една банкова сметка солидна сума във валута. И веднага след това се е самоликвидирала. Знаете ли на чия сметка са преведени парите?

— Не, не знам. На чия?

— Сигурен ли сте, че не знаете? Помислете си, Дмитрий Николаевич, може би ще е по-добре сам да си спомните, вместо да чакате аз да ви улича в лъжа.

— Не знам за какво говорите, другарю полковник.

— Но за фирмата „Артекс“ сте чували, нали?

— Разбира се. Чрез нея заводът в Уралск-18 е продавал бракуваните прибори, съдържащи благородни метали. Докато проверявах сигнала на Сипко, стигнах до тази фирма.

— Това вече е добре. А за фирма, наречена „Натали“, чували ли сте?

Платонов почувства как подът под краката му изчезва. Във фирма „Натали“ работеше жена му Валентина.

— Чувал съм — отговори той, без да се опитва да скрие уплахата и недоумението си. Наистина не разбираше за какво става дума.

— В тази фирма, ако не греша, работи вашата съпруга — Валентина Игоревна Платонова. Така ли е?

— Така е. Да не би да искате да кажете, че „Артекс“ е превела пари на фирмата на жена ми, като по този начин ме е подкупила?

— Не просто искам, а вече го казах. Дали са ви подкуп, за да престанете да се занимавате със случая в Уралск. А вие сте го взели. Нещо повече — извършили сте редица действия, платени ви чрез този подкуп.

— Това не е вярно, другарю полковник. Не съм имал никакво вземане-даване с „Артекс“. Не съм вземал пари от тях и не съм вършил нищо за тях, кълна ви се.

— Е де, Дмитрий Николаевич, та това е смешно — въздъхна Мукиенко. — Вие се кълнете. Какво ме топят мен вашите клетви? Обективно обстоятелствата не говорят във ваша полза. Та аз имам всички основания сега да извикам конвой и вие да излезете от този кабинет с белезници на ръцете. Поне това разбирате ли? Трябва да ми представите доказателства, че нямате нищо общо с това, че не сте виновен, а вие ми се кълнете! Е, какво да правя аз с вашите клетви?

— Готов съм да отговоря на всякакви въпроси, другарю полковник. Как мога да ви докажа, че не съм вземал никакви пари от фирма „Артекс“? Именно — как мога да ви го докажа?

— Ами много лесно. Донесете ми всички документи, които сте успели да откриете през осемте месеца работа. Искам да видя реалния резултат от труда ви. Или от вашето заплатено безделие. Там вече зависи. И не забравяйте да ми покажете документите, които Агаев ви е донесъл от Уралск.

„А, за това ще имаш да вземаш! — ядосано си помисли Дмитрий. — Славка Агаев донесе със себе си две папки. В едната бяха материалите за бракуваните металосъдържащи прибори, а в другата — за златосъдържащите отпадъци от производството. Аз взех от него документите за отпадъците и не смятам да ги показвам на никого, дори под заплаха от разстрел. А документите за приборите останаха у Агаев. Сега той сигурно вече е пристигнал в своя Уралск. Самолетът

му е излетял рано тази сутрин и времето май е добро, едва ли полетът е бил забавен. Интересно — откъде знае Мукиенко за срещата ми с Агаев? Вярно, ние си разменяхме съобщения по телетипа, съвместната ни работа не беше тайна, но полковникът никога не е проявявал видим интерес към работата ми относно Уралск.“

— Не взех документите от Агаев, само ги прегледах и му ги върнах.

— Естествено вие разчитате на обстоятелството, че никой не ще може да опровергае думите ви — кой знае защо, тъжно каза Мукиенко.

— Думите ми може да потвърди самият Агаев. Защо трябва да ги опровергава?

— Престанете, Платонов! — кресна изведнъж Мукиенко. — Прекрасно знаете, че Агаев няма да потвърди думите ви.

— Защо? — Дмитрий все още не изпитваше нищо, освен раздразнение и умора. Предчувствието за нещастие не можеше и не можеше да си пробие път през тежката, сякаш налята с олово мъгла, обвила мозъка му. Нито веднъж в живота си Платонов не бе изживявал толкова болезнено и тежко мъката от такава загуба, макар да бе погребал много хора — и роднини, и приятели.

— Защото Агаев е бил намерен убит един час след като са ви видели заедно с него. И не ми разправяйте, че не сте знаели това. Дмитрий Николаевич, не обичам да си правя прибързани изводи, но също така не е в моите принципи и да протакам решаването на въпросите. Имате на разположение десет минути. Или за тези десет минути ще ми представите доказателствата, че не сте убили Агаев и не сте взели за това пари от фирмата „Артекс“, или след десет минути ще си излезете оттук с белезници. Чухте ли ме, Платонов? Платонов!...

Дмитрий се подпря на стената и ръката му се вкопчи в лявата половина на гърдите.

— Не може да бъде — дрезгаво прошепна той. — Не ви вярвам.

— А трябва, Дмитрий Николаевич. И не ми разигравайте тук сърдечен пристъп. Имате на разположение вашите десет минути.

— Разбира се, разбира се — заломоти Платонов, като се мъчеше да надвие болката, която се разливаше из лявата страна на тялото му. — Сега ще ви донеса всички документи, в касата ми са. Аз ей сега, сега... — Обърна се с усилие и излезе от кабинета. Десет минути. Не

са много, като се имат предвид размерите на зданието на Министерството на вътрешните работи.

Отиде в кабинета си и мислено благодари на съдбата, че колегата му в момента го нямаше. След минута и половина, пъхнал под езика си таблетка валидол, той заключи вратата и като се стараеше да не тича, тръгна към стълбището. Реши да не използва асансьора. След като изскочи на улицата през службата за пропуски, хлътна веднага в метрото и бързо се затича надолу по ескалатора. Когато изтекоха десетте минути, отпуснати му, за да може да се оправдае, Платонов вече се качваше във влака по посока на Конково. Неговата светла жигула така си и остана пред зданието на министерството.

3.

„Добре че Мукиенко не знае за Тарасов — мислеше си Платонов, застанал в ъгъла на поклащания се вагон на метрото и тъпо загледан в мяркащия се пред очите му черен мрак. — Да, но аз знам. И не мога да си затворя очите за това. Преди три дни беше убит Юрий Ефимович, вчера — Славка. И този паричен превод. Здравата са ме обсадили. Но кой? Кой? Господи, колко жалко за Славка! Такова добро момче... Как така не се е опазил? Та той имаше оръжие, знам със сигурност, видях го, когато разкопча якето си. Че и Валентина са намесили. Но кога са успели да организират проверката? Нима вчера? Какъв съм глупак, снощи трябваше да се прибера вкъщи след работа, а не да ходя у Альона — така още оттогава щях да знам за парите от «Артекс» и днес нямаше да изглеждам толкова зле в кабинета на Мукиенко. И друго е лошо: някой е успял да разкрие ролята на Тарасов.“

Той излезе от метрото на станция „Беляево“, купи си от касата жетон за телефона и се обади на жена си.

— Валя, имам неприятности — каза веднага щом тя вдигна слушалката.

Това означаваше, че разговорът ще бъде пределно кратък, че няма време и разтревожените възклицания трябва да бъдат сведени до минимум.

— Представи си, и аз! — сухо отговори Валентина, която не обичаше Платонов да не се прибира вкъщи нощем, дори причината за това да бе повече от уважителна.

— Какво има?

— Днес сутринта идваха твоите приятелчета от Управлението за борба с организираната престъпност и откриха в нашите сметки някакви пари, които не знам откъде са се взели. Изтормозиха ме.

— Много ли са парите?

— Двеста и петдесет.

— Какво? — не разбра Платонов.

— Хиляди долара, какво друго! — ядосано въздъхна Валентина.
— Ти не знаеш ли откъде са се взели?

— Знам. Именно затова излизам в нелегалност. Валя, в цайтнот съм, нека ти кажа всичко накратко. Някой иска да ме притисне до стената, и то здраво. Тези пари са един от начините да ми извият врата, да ме обвинят във вземане на подкуп. Изчезвам. Ако някой те попита, отговори честно, че съм ти се обадил и съм ти казал, че заминавам в командировка. Къде — не знаеш. Много съм бързал, а ти не си ме попитала. Или не, я да направим така: включи сега телефонния секретар, аз ще набера и ще кажа каквото трябва. Тогава няма да разпитват тебе: ама защо не си попитала, ама какво се е случило, закъде съм заминал и защо съм бързал толкова. Ти изобщо не си била къщи, когато съм се обадил. Става ли?

— Става. Какво друго?

— Хайде да си определим среща. Донеси ми пари. Колкото може повече. Нямам представа колко време ще трябва да се крия, затова донеси всичко, което имаме. Четката за зъби, пастата, сапуна, кърпа, самобръсначката, бельо, чорапи и две ризи. Вземи от гардероба дипломатическото ми куфарче и подреди всичко в него.

— Добре, разбрах. Кога и къде?

— Преходът от „Новокузнецкая“ за „Третьяковская“, първото стълбище. Излез от къщи след петнайсет минути, тогава ще бъде седемнайсет и трийсет. Горедолу към шест и пет до и седем минути ще пристигнеш на „Новокузнецкая“, гледай да не закъснееш. Спри се пред първия вагон и гледай часовника. Щом светне „осемнайсет и десет“, ще тръгнеш. Трябва да се качваш нагоре по първото стълбище, аз ще бъда в насрещния поток. Разбра ли?

— Разбрах, Митя. Ще направя всичко, не се тревожи. Сега ще включа телефонния секретар, точно в пет и половина ще изляза от къщи, в шест и десет ще тръгна към прехода от „Новокузнецкая“ към „Третьяковская“. Не бой се, нищо няма да объркам. Е, това ли е? Нещо да си забравил?

— Обичам те — каза с благодарност Платонов.

— И аз те обичам. Довиждане.

Валентина затвори телефона. Той замислено постоя няколко секунди край телефонната кабина, после отиде до касата и купи още един жетон.

— Валюша, налага се спешно да замина в командировка — бързо заговори той, щом чу тънкия писък на включилия се магнетофон в

телефонния секретар. — Може да успее да прескоча до вкъщи, за да си взема това-онова, но най-вероятно просто няма да успее. Кога ще се върна — нямам представа. Нямах никакво време, затова оставих колата на „Житная“, до министерството. Там е на сигурно място. Не се тревожи, ще ти се обаждат. Целувам теб и Мишлето.

Платонов отново слезе в метрото и тръгна обратно към центъра. Слезе на станция „Третьяковская“ и бавно тръгна към ескалатора, като броеше наум секундите. Запомни на коя цифра стигна до стълбището и на коя вече бе слязъл на „Новокузнецкая“. После, като продължаваше да брои, отиде от стълбището до първия вагон на влака откъм страната, откъдето трябваше да пристигне Валентина. Измина отново същия път в обратна посока, като проверяваше сметките си. Уточни едно-друго, погледна часовника си и си помисли, че не бива да стои цели двамазет минути на перона и така да се набива на очи. По-добре да пропътува четири спирки в коя да е посока и после да се върне.

След двамазет минути заедно с тълпата пътници той бавно заслиза по стълбището. В горната част на това стълбище висеше знак, който сочеше, че то е предназначено само за движение надолу, но отляво винаги се промушваше тънко поточе упорити глупави пътници, които ги мързеше да направят още три крачки до следващото стълбище, по което хората се движеха нагоре. Той отдалеч видя Валентина. Тя вървеше, без да вдига глава, без да се оглежда наоколо, загледана в краката си, което беше напълно оправдано, защото да се движиш срещу слизащата по стълбището многоглава и многокрака ламя в най-натовареното време не беше безопасно. На Платонов дори му се стори, че усеща аромата на парфюма ѝ. „Никога не бих могъл да я напусна“ — кой знае защо, си помисли той съвсем не на място. Когато се изравни с жена си, леко се премести вляво, като я закачи с рамо и разтвори пръсти. Веднага в дланта му удобно легна пластмасовата, а отгоре обшита с естествена кожа дръжка на дипломатическото куфарче. Едва успя галбовно да прокара пръсти по нежната длан на жената. И това беше. Едва преди минута, едва преди двамазет секунди той беше обикновен човек, тръгнал на среща със собствената си съпруга. А сега, след като взе куфарчето от нея и ѝ позволи да продължи пътя си, вече се превърна в беглец, укриващ се от правосъдието. Вече беше извън закона.

Дмитрий Платонов буквално с гърба си усещаше как Валентина се отдалечава от него и заедно с нея се отдалечава нормалният, законосъобразен живот, легален и открит, сякаш заедно с жена му от него се отдръпваше границата, току-що разделила ОНЗИ от ТОЗИ свят.

4.

В колата бе топло и задушно. Андрей Чернишов, оперативен работник от областното управление на вътрешните работи, беше пристигнал направо от бензиностанцията на „Петровка“ да вземе Настя Каменская, затова в купето още се усещаше силната миризма на бензин.

— Ще отворя прозореца? — полувъпросително каза Настя и хвана дръжката.

— Внимавай да не те одуха много — отвърна Чернишов, който настиваше моментално, ако го хванеше и най-незначителното течение.

— Абе голяма работа, нека ме одуха! — безгрижно отвърна Настя. — Инак ще припадна, изобщо не мога да понасям такава задуха.

— Интересно — как ходиш лете на юг?

— Ами никак — сви рамене тя.

— Как така „никак“?

— Лете не ходя на юг.

— А кога ходиш? Сигурно през есента, когато поспадне жегата?

— Не, не. Изобщо никъде не ходя. Когато съм в отпуск, си седя вкъщи, припечелвам по нещо от преводи.

— Ами на вилата?

— Какви ги приказваш! — уплашено плесна с ръце Настя. — В нашето семейство никога не сме имали вила.

— Интересно защо? Сега рядко се срещат хора, които нямат вила или поне ранчо. Общо взето, всички имат по някое местенце.

— Трудно ми е да ти отговоря, Андрюша. Откак се помня, у нас този въпрос дори не е бил дискутиран. Мама много работеше, и в събота и неделя все пишеше нещо, работеше на компютъра. За какво ѝ е вила? Татко бачкаше като луд в криминалната милиция, успееше ли да си откъсне пет-шест часа сън на седмица в повече — беше голяма радост. Та затова от малка не съм свикнала с природата, израснах градско дете, тъй че дори не ме влече да се разходя до гората или до някоя полянка. Срам ме е да си призная, но тези неща ме дразнят. Все

на нещо ще се набодеш, нещо ще те ухапе, няма топла вода, няма мек диван, няма телефон. И така нататък.

— Добре е, че работиш в градското управление, а не в областното като мен — отбеляза философски Андрей. — Защото при мен всяко престъпление е свързано с природата. Дори да е извършено в къща, докато стигна до него, вечно се друсам в колата. А и се пътува през същата тази природа, дето ти не я обичаш.

— Не пресилвай, не съм казала, че не я обичам, казах само, че съм равнодушна към нея.

Известно време пътуваха мълчаливо, не произнесоха нито дума.

— Андрюша, стига си протакал — каза най-сетне Настя. — Казвай.

— Няма нищо особено за казване — въздъхна Чернишов. — Пак същата история. Изстрел в тила, револвер девет милиметра. Трупът е в гората, близо до пътя. Младо момче. Надявах се нещо да си измислила по въпроса.

— А относно връзките му?

— Нищо. Никаква връзка с другите потърпевши. Поне на пръв поглед. Вярно, има още много да се рови. Честно да ти призная, започнах да се страхувам от понеделниците. Щом дойда на работа — убийство. Да не си създават навик да ги отстрелват в почивните дни?

— Изглежда, така е. Получава се едно от двете: или до потърпевшите човек може да се докопа само в почивни дни, защото в делник са винаги сред хора или под охрана, или си имаме работа със специфичен престъпник. Например луд. Или който е зает през цялата работна седмица. Ти какво мислиш по този въпрос?

— Ще помисля — каза Чернишов. — От четиримата единият е бил студент, другият — бизнесмен, двама са били без постоянна работа. Може би работата е наистина в начина им на живот. Но къде пътищата им са могли да се пресекат? Защо ги убива един и същи човек?

— Стоп, стоп, Андрюша, не е задължително един и същи човек, оръжието е едно и също. Е, може да се каже, че и начинът е един и същ. Но не можем да бъдем сигурни, че убиецът е все същият.

— Я стига! Според заключенията на експертите във всичките четири случая изстрелът е произведен от разстояние 22–24 метра от човек на ръст около 168 сантиметра. Ако убийците са различни, да не

би според теб да са ги подбирали по ръста? Не ти ли се струва, че това е малко вероятно?

— За мен такива думи няма — сви рамене Настя.

— Тоест?

— В нашата работа не можем да се занимаваме с преценка на вероятността. Това е една от най-големите ни грешки. Трябва да допускаме всичко, разбираш ли, всичко без изключение. Мисленето на повечето от нас е организирано неправилно.

— Интересно разсъждаваш. А ще ми кажеш ли как е правилно?

— Правилно е да мислим като компютъра. Играл ли си някога карти с компютър?

— Случвало ми се е — изхъмка Андрей.

— Тогава сигурно си спомняш, че когато в едни ръце има например седмица, десетка и асо, компютърът много дълго мисли коя карта да изхвърли. Човекът просто си знае, че седмицата е по-малка карта, а асото — по-голяма, и хвърля картата, без да се замисля. Докато машината, преди да направи ход, всеки път пресмята разстоянието от седмицата до десетката и по-нататък — до асото, и чак тогава прави своя ход. Тя не може да запомни, че седмицата е винаги по-малка от десетката, тя всеки път наново открива тази истина. Между другото, когато играя, аз винаги имам предвид това. По времето, през което машината мисли, може да се определи приблизително какви карти има в ръцете на противника. Ако картата се хвърля веднага, значи тя или е единствената от тази боя, или има две поредни по сила, например седмица и осмица или дама и поп. Ако мисли дълго, значи или картите са много, или има голямо разстояние помежду им. Та и ние с теб сме така: във всяко престъпление трябва да откриваме всички истини наново, а не да преценяваме степента на вероятност за всяка от тях. Друг е въпросът, че започваме да планираме работата си от проверката на най-вероятните, но през цялото време не бива да забравяме всички, дори най-невероятните възможности.

До дома на Настя стигнаха около десет вечерта.

— Защо не отложим за утре? — предпазливо предложи Чернишов. — Вече е късно, неудобно е някак.

— Защо да е неудобно? — учуди се тя. — Нормално е. Тръгвай, не си измисляй.

Още с влизането вкъщи Настя се завтече към кухнята да сложи чайника на печката. Никога не можеше да работи нормално без чашка силно кафе.

— Извинявай, нямам нищо сготвено, мога да ти предложа само сандвич с кашкавал. Ще хапнеш ли?

— Ще хапна. Аска, вземи по-скоро се омъжи. Хладилникът ти е като на стар ерген.

— Мислиш, че след сватбата ще започна да готвя ли? — засмя се тя. — Хич не се надявай. Скоро ще навърша трийсет и пет, вече не можеш да ме промениш.

— И как смяташ да изхранваш твоя Чистяков?

— Ами той сам ще се изхранва. Хем покрай себе си — и мен.

Тя включи компютъра и подреди отпред на бюрото бележките, които бе направил Чернишов, докато бе работил върху четирите убийства.

— Да започнем с мястото на престъплението. Казвай точните координати.

На монитора се появи картата на Московска област, на която Настя внимателно нанесе четири точки, обозначаващи местата, където са били намерени четирите трупа с огнестрелни рани в тила. Всички точки бяха на различно разстояние от центъра на Москва. Най-близката — на четирийсет километра, най-далечната — на сто и десет.

— Засега нищо не се вижда — замислено коментира тя. — Единственото, което може да се каже, е, че всички точки са приблизително еднакво отдалечени от Хорошевския район. Има смисъл да се помисли върху това, ако изхождаме от предположението, че цялата работа е в престъпника. Може би той живее някъде в този район. Знаеш ли, хората са силно подвластни на навиците си. Ако първия път човек избере един от два-три маршрута и по този маршрут не му се случва нищо лошо, в девет от десет случая той не би изпробвал останалите маршрути. Първия път убиецът е закарал жертвата си на разстояние около седемдесет километра. След като се е убедил, че всичко е минало благополучно и в продължение на една седмица не са го хванали, той автоматично започва да смята седемдесетте километра за оптимално безопасно разстояние. По-близо е рисковано, а по-далеч не е необходимо да се отива. Нали може да е разсъждавал така?

— Може — съгласи се Андрей. — Само че не ми изглежда убиецът специално да е закарал жертвата на седемдесет километра разстояние от града. В три от четирите случая роднините на загиналите знаят какъде и защо са пътували тези хора. Студентът е отивал на вилата при родителите си, бизнесменът — към завода, който произвежда телевизори, той е в Талдомски район, единият от двамата неработещи е бил тръгнал на гости у приятели.

— А четвъртият?

— Виж, за четвъртия е абсолютно неясно защо е излязъл извън града. Хората, които го познават, казват, че никога не са чували от него за никакви негови познати, живеещи в района на Истра. Защо се е бил запътил нататък? Имала глава да пати...

Настя започна бързо да записва в компютъра информацията за четирите убийства. Известно време в стаята беше тихо, само от време на време се чуваше мекото почукване по клавишите и звънливите сигнали, които издаваше машината, когато Настя набираше непозната дума.

— Опитай да намериш в Хорошевски район някой луд — посъветва Настя колегата си. — Планомерното отстрелване на млади мъже много прилича на нарушения в психиката. Защото всички наши потърпевши са млади, нали така?

— Вярно е, от деветнайсет до двайсет и пет годишни.

— И всичките — в събота или неделя?

— Всичките.

— Просто нищо не разбирам... — уморено въздъхна тя.

— Ами добре, ще опитваме.

— Аска, днес е вече четвъртък. Ами ако в понеделник пак ни сервира труп? Ще полудея, ей богу! Цялата ми надежда е в теб, да знаеш.

— Недей да стоварваш отговорността върху мен, Андрюша. Прекрасно знаеш, че болната психика води до случаен подбор на жертвите, а при случаен подбор престъпленията винаги остават неразкрити. Пригответи се да приемеш, че ще трябва да преживееш още доста убийства, докато накрая хванеш този откачен тип. Ако изобщо го хванеш.

— Пфу, пепел ти на езика! — избухна Чернишов. — Какви ги приказваш?! И без това съм не ме хваща вече.

— Какво да се прави, приятелю! — Настя съчувствено го погали по рамото. — Такава ни е работата. Рози ни се поднасят веднъж на десет години, обаче мръсотия — колкото щеш, и то всеки ден.

5.

След като изпрати Чернишов, Настя бързо съблече дънките и пуловера си и се пхна под горещия душ. Кръвоносните ѝ съдове не бяха в ред и поради това ръцете и краката ѝ вечно измръзваха. Тя не можеше да заспи, без предварително да се е затоплила с гореща вода.

Застанала във ваната и заслушана в шума на силните струи вода, падащи върху пластмасовата ѝ банска шапка, тя подреждаше в главата си получената през деня информация. Думите на Юра Коротков, които той бе казал в понеделник, се оказаха пророчески. Убийството в Международния център май щеше да им причини доста главоболия. Нещо повече — вчера е било извършено убийство на служител от милицията, пристигнал от Уралск-18: Вячеслав Агаев. Това както и да е, но лошото е, че Агаев е обслужвал предприятията, влизащи в системата на Министерството на средното машиностроене, в което дълго е работил Юрий Ефимович Тарасов. И това симпатично съчетание, кой знае защо, никак не харесваше на Анастасия Каменская.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

1.

Когато генералът извика в кабинета си полковник Мукиенко, Артур Елдарович се подготви за най-лошото. Полковникът обвиняваше само себе си, заедно с Платонов го бе изиграл като малко дете и бе изчезнал в неизвестна посока, ето защо докато крачеше по меката килимена пътека към кабинета на генерал Заточни, той дори не се опитваше да измисли оправдания за глупавия си пропуск, а смяташе просто мъжествено да понесе вината си.

Познаваше генерала отдавна, но не бяха близки, ето защо не разчиташе много на приятелското му снизхождение. Но Мукиенко имаше една слабост, съвсем малка, уж незначителна — но поради нея можеше да бъде повален, дето се вика, с голи ръце. Артур Елдарович не понасяше да му повишават тон. Той веднага се стъписваше, изчервяваше се, подмишниците и дланите му моментално овлажняваха и изобщо му ставаше зле, не можеше бързо и лесно да намери отговор и съзнанието за собствената му безпомощност и уязвимост го правеше агресивен. Полковникът можеше да понесе всякакъв, дори изключително неприятен разговор и да заглади какъвто и да е конфликт, но само в случай че събеседникът му е учтив и сдържан. За съжаление това не се случваше често.

Но този път Артур Елдарович имаше късмет. Генерал Заточни беше дошъл в министерския кабинет от икономическата полиция и имаше голям опит в общуването с външно прилични служители от стопанско-производствената сфера — директори, ревизори, главни счетоводители, с други думи с хора, които не се стряскат от викове и грубост, с такива можеше да се разговаря само тихичко, интелигентно, с мек хумор и само с леки, едва забележими тласъци те да бъдат подтиквани към случайно изтървани улики и завоалирани признания. Когато още беше капитан и старши оперативен работник в районното управление, един шегаджия беше подхвърлил: „Колкото по-тихо говори Заточни, толкова по-близка е перспективата да те тикне в килията.“

Генералът имаше още едно „тайно“ оръжие. Всички, които го познаваха, знаеха за това оръжие, но почти никой не успяваше да се опази от него. Иван Алексеевич Заточни умееше да се усмихва. И то не как да е — с дежурно полуотваряне на устата, при което очите остават празни и равнодушни, а искрено, радостно, блестяйки с всичките си безупречно равни зъби. Неговите жълти тигрови очи в такъв момент сякаш излъчваха светлина като две малки слънчица, сгряваха събеседника с неочаквана ласкава топлина, а лицето му изразяваше такова дружелюбие и добродушие, че беше невъзможно да му се устои. Безброй бяха хората, излъгани от тази прочута усмивка и забравили в най-отговорния момент за предпазливостта и за това колко опасен и непредсказуем може да бъде Заточни.

— Влизай, Артур — каза приветливо генералът, стана иззад бюрото си и тръгна към Мукиенко с протегнатата ръка.

Полковникът отвърна на силното ръкостискане и напрегнато погледна началника си. „По-добре да ме удари веднага, вместо да протака“ — реши той и попита:

— Ще ме пердашите ли?

— Първо ще разбере кое-как — усмихна се Заточни. — Сядай. Аз обичам да чувам новините от първа ръка, да не са похабени като на битак. Когато едно нещо е минало през десетки ръце, може ли човек да разбере как е изглеждало, когато е било изработено във фабриката?

— От самото начало ли да започна?

— Съвсем-съвсем от началото — потвърди Иван Алексеевич.

— Миналата седмица при нас постъпи сигнал от един служител от финансово-плановия отдел при един от заводите, разположени в Уралск-18 — започна Мукиенко, като се стараяше да излага събитията последователно, така че генералът да разбере всичко, но и не прекалено подробно, за да не му губи времето. — Този човек се казва Сипко. Преди осем месеца е сигнализирил до инстанциите за нарушения, свързани с бракуването на електронна и друга техника, съдържаща благородни метали. Проверката беше възложена на подполковник Платонов. Сега Сипко отново се обърна към нас във връзка с обстоятелството, че по неговия сигнал не е било предприето нищо, че нарушенията не се разкриват и виновните не са наказани. В Уралск по поръчение на Платонов с този завод трябваше да се занимае капитан Агаев. Преди два дни Агаев е дошъл в Москва, извикан от

Платонов, като е донесъл със себе си документите относно тези прибори. Завчера, в сряда, Агаев се е срещнал с Платонов. Същата вечер Агаев е бил убит. У него не са намерени документите за приборите, но пък са намерени две много интересни листчета с информация. Едното е съобщение от телетипа, с което Платонов го е извикал в Москва. Второто — ивичка, откъсната от по-голям лист, с реквизитите на банкова сметка и дата. Проверката показва, че това е банковата сметка на фирмата „Натали“, на която в посочения ден е била преведена сумата двеста и десет хиляди долара. Парите са дошли от сметки на фирма „Артекс“, която миналия месец е обявила своята ликвидация. Цялата работа е там, че според материалите на Платонов „Артекс“ е фирмата, чрез която — в нарушение на всички правила — са били реализирани подлежащите на бракуване прибори от уралския завод. А във фирма „Натали“ работи съпругата на Платонов. Когато поисках от Платонов да ми представи всички материали във връзка със завода в Уралск, той излезе уж да отиде в кабинета си за документите и изчезна. Общо взето, това е всичко. — Мукиенко си пое дъх и се приготви да изслуша конското от шефа си.

— А, не, Артур, не е всичко — въздъхна Заточни. — Далеч не е всичко. Ти подозираш, че парите, които фирма „Артекс“ е поднесла на фирма „Натали“, са подкуп за самия Платонов. Нали така?

— Ами всъщност... — запъна се полковникът. — Да, така е, горе-долу.

— И за какво според теб са му дали този подкуп?

— За да заличи уликите и да потули случая със злоупотребите. Нали неслучайно цели осем месеца нещата не са помръднали.

— А ти сигурен ли си, че не са помръднали?

— Нямам доказателства за обратното — възрази Мукиенко. — Платонов можеше да ми представи всички документи, дадох му тази възможност. Но вместо това, той избяга. Как трябва да приема тази постъпка?

— Ами всеки я приема според собствените си разбирания за аморално поведение — позасмя се генералът. — Още като деца са ни учили на тази истина. Ти сигурно си го обвинил и в убийство? Добре де, не се притеснявай толкова, говори. Обвинил си го, нали?

— Не съм го обвинил буквално. Казах му само, че половин час след като са го видели заедно с Агаев, капитанът е бил намерен

мъртъв.

— И той какво?

— Нищо. Хвана се за сърцето.

— Ясно. Значи така, Артур, в лоша история сме се заплели с тебе. Я дай да помислим как ще се оправяме сега. Ти — обаче лично ти, не като голям началник, а като човек — вярваш ли, че Платонов е виновен по тези обвинения в корупция и убийство?

— Не, другарю генерал. Не вярвам — твърдо отговори Мукиенко.

— И аз не вярвам. За кой дявол тогава си го притискал с твоите обвинения?

На Мукиенко определено му поолекна. Той дори успя да се усмихне — толкова детински му се видя въпросът на генерала.

— Исках да го накарам да ми покаже материалите. Вие много добре знаете, Иван Алексеевич, че нито един порядъчен оперативен работник не би показал материалите си на никого просто ей така. Единственият начин човек да надникне в тях е здравата да го сплаши.

— И защо на теб ти беше толкова необходимо да видиш тези материали? Какво искаше да намериш в тях?

— Другарю генерал, исках да се убедя, че Платонов наистина е работил по случая с уралския завод, а не се е правил на сляп цели осем месеца.

— Но защо, Артур? — тъжно попита Заточни. — Защо ти беше нужно да се убедиш в това? Откъде ти хрумнаха тези съмнения? Някакъв си там Сипко написал донесение — и ти веднага си готов да поставиш под съмнение честността на своя подчинен, така ли? Артур, приятелю, не може така, разбери. Всички ние стъпваме по острието на бръснач. Огледай се наоколо, погледни колко малко останахме. И за какво работим и се трепем като волове? Не за пари, не за почести и слава, а за идеята и за честта на пагона. И това не е всичко. Парите, които получаваме за труда си, стават само да си избършем задниците, за нищо друго. Сред нас вече не останаха тройкаджии, това не са ти някогашните времена. Всички тройкаджии и четворкаджии отдавна станаха бизнесмени. Останахме само смахнатите идеалисти и някои гадове. Първите, забележи, сме много по-малко от вторите. Затова всеки път, когато в теб се размърда червейчето на съмнението, първо помисли, че ако човекът е от първата категория, ще го обидиш смъртно

и ще го загубиш като сътрудник и съратник, а ако е от втората категория — просто ще го стреснеш със своите преки въпроси и обвинения. И едното лошо, и другото лошо. Ти изобщо не познаваш своя Платонов, работиш при нас само от три месеца, как можеше да определиш от пръв поглед от коя категория е? Не биваше отведнъж да се хвърляш в битка, трябваше да дойдеш при мен, да ми поискаш съвет, двамата можехме да измислим нещо. А ти...

Той нажалено махна с ръка. Генерал Заточни говореше съвсем тихо, едва се чуваше, тъй че човек оставаше с впечатление, че не се ядосва, а е покрусен и всеки момент ще се разплаче. На Мукиенко за миг дори му стана неудобно — как така, колко притесни този човек, едва ли не го докара до сълзи! Но в следващия миг се сепна, сети се, че генералът просто използва поредното си „тайно“ оръжие, за което всички знаеха и въпреки всичко се хващаха на въдицата. И той, Мукиенко, замалко не се хвана.

— Кой води делото за убийството на Агаев? — попита генералът.

— Поеха го от „Петровка“. Но тъй като Агаев не е москвичанин, сигурно ще създадат група, ще привлекат някого от главното управление. Още повече че там фигурира нашият Платонов.

— Виж какво си мисля аз, Артур — все така тихо продължи Заточни. — Ако Платонов наистина се е продал, тогава естествено е лошо, че ние с тебе не сме се усетили, но изобщо не е задължително за това да знаят всички наоколо. Тежките болести трябва да се излежават под карантина. Съгласен ли си?

Мукиенко мълчаливо кимна, без още да разбира накъде бие генералът.

— Ако ли пък твоят Дмитрий е чист, трябва да дадем мило и драго, но да му помогнем да се оправдае. Да не се надяваме това да направят добрите чичковци от „Петровка“, а да положим за това максимум усилия. Ето защо трябва да направим така, че в групата за разследване убийството на Агаев да работи човек, на когото ние с теб можем абсолютно да се доверим. Този човек трябва, първо, да бъде истински професионалист, за да съумее обективно да се ориентира в тази гадна история, и второ, да няма зъб на Платонов, да не му желае злото. Имаш ли наум някой такъв човек?

— Нямам, Иван Алексеевич. Самият вие го казахте — отскоро съм тук, не познавам добре хората.

— Тогава аз сам ще го избира. В съседното главно управление има един подполковник Русанов. Знам, че са много добри приятели с Платонов, хем се познават от дълги години. Ако нямаш предвид някой по-добър, аз ще настоявам именно той да сътрудничи на „Петровка“. Прекрасен детектив е, умен човек. Ако Платонов може да бъде спасен, той ще го направи. А пък ако не може... — Заточни отново тихичко въздъхна, потри с ръка челото си и погледна Мукиенко така, сякаш беше най-близкият му приятел и сега той, генерал Заточни, щеше да сподели с него най-съкровените си мисли и чувства. — Ако не може, поне ще се надяваме, че калта, която той ще изрови, няма да се разпръсне във всички посоки като пъстроцветен фойерверк. Русанов умее да държи езика си зад зъбите, много пъти го е доказвал. Да му кажеш нещо е все едно да го заровиш в гроб. Може да се разчита на този човек. Е, какво, Артур? Приема ли се?

— Разбира се, Иван Алексеевич. Благодаря ви — каза подполковникът, искрено благодарен. — Знам, че съм виновен, признавам си.

— Престани! — намръщи се Заточни. — Грешките трябва да се поправят, на никого досега не му е олекнало от обикновено самобичуване. Не се тормози, Артур, твоят Платонов сам е сглупил — ако не е бил виновен, защо е трябвало да бяга? Обясни ли ти по някакъв начин произхода на парите във фирмената сметка на жена си?

— Каза, че нищо не знае за това.

— Абсолютно нищо?

— Абсолютно. За пръв път чувал.

— Е, това вече е лошо. Добре, Артур, ще действаме с всички сили. Обявен ли е Платонов за издирване?

— Тъй вярно. Днес сутринта видях нареждането.

— Много са пъргави бе! — малко притеснено се усмихна генералът. — Ама естествено е — в джоба на убития са намерили телетипно съобщение от някой си Платонов от МВР с което той вика убития в Москва, а самия Платонов никакъв го няма. Нищо чудно, че е първият заподозрян. Лекето недно! Ами жена му какво казва?

— Казва, че снощи се прибрала от работа и намерила на телефонния секретар запис от него: Спешно заминавам в командировка, не знам кога ще се прибера, ще се обаждам.

— Проверихте ли конспиративните квартири и квартирите за явки на Платонов?

— Празно. Оставихме засади.

— Има ли любовница?

— Има, и нея проверихме. Тя нищо не знае. Той и колата си е оставил пред министерството.

— Така ли? Значи не е глупак — уморено констатира Заточни. — Е, какво да се прави, ще се надяваме Русанов да предприеме нещо. Най-добре ще е да го прикрива, защото детективите от „Петровка“ и сами ще изровят колкото щещ улики, но ако Платонов не е виновен, Русанов ще го измъкне от блатото. Сигурен съм.

На генерал Заточни му бяха необходими само два часа и половина, за да успее да уреди в състава на следствено-оперативната група за разкриване и разследване на убийството на капитан Вячеслав Агаев да бъде включен старши оперативният пълномощник от Главното управление за борба с икономическите престъпления подполковник Сергей Русанов.

2.

Юрий Ефимович Тарасов се разпаднаше на малки късчета и Настя не можеше и не можеше да събере от тези късчета един цялостен образ. Портретът на загиналия ѝ се изплъзваше, по никакъв начин не искаше да приеме някаква определена форма. На Настя постоянно ѝ пречеха две неща: откровената невъзпитаност и безцеремонност на Тарасов и наличието на три източноевропейски овчарки в неговия апартамент. И едното, и другото беше доказано и не беше плод на нечие въображение, защото подобни факти не можеха да се пренебрегват. Същевременно всички останали черти на личността на Юрий Ефимович трябваше да се разположат в пространството между тези два жалона. А те, кой знае защо, не се побираха в това пространство.

За какво са му на човек, който живее не в собствена извънградска къща, а в градски апартамент, три големи служебни кучета? За да продава родените от тях кученца? И трите обаче са мъжки. За охрана? Достатъчно е и едно, за какво са му цели три кучета?

Може да е бил замесен в някакви изключително сериозни афери и животът му да е бил постоянно подложен на риск. Тогава е ясно за какво са му трябвали повече кучета. Докато се разхождаш с едното, апартаментът ти остава незащитен, винаги съществува риск, когато се прибереш, вкъщи да те причакват или гости, или взривно устройство. Кучетата може да се разхождат поред, тогава жилището ще бъде под постоянна охрана. Добре, намери обяснението за двете кучета. Но три?! За какво са му били цели три?

Може да е бил маниак на тема кучета. Може да е бил маниак на тема овчарки. В края на краищата в главата на всеки човек има различен бръмбар. Но тогава не е ясно откъде е този негов патологичен стремеж към чистота и ред. Да имаш в градския си апартамент три огромни, разнасящи косми кучета, които довличат с лапите си вкъщи калта от улицата, постоянно да им готвиш храна, да лавираш между три постелки и шест големи паници (три за храната, три за водата) — това означава да живееш сред постоянно безредие. Един убеден

принципен чистофайник никога няма да прибере в жилището си три големи кучета. Собственикът на три овчарки Юрий Ефимович Тарасов изобщо не се връзваше с Тарасов, който е сновял из протоколния отдел с парцал и почистващи препарати. Човекът, натрапващ се на всички наред с глупашките си съвети, бърбещ по цял ден, без да спира, зле се съчетава с представата за човек, живеещ в постоянна опасност и поддържащ за своята охрана три зловни кучета-пазачи. Тези противоречия постоянно се набиваха на очи. Както и да извърташе фактите Анастасия Каменская, от каквато и страна да ги погледнеш, все нещо не се връзваше.

Игор Лесников се занимаваше с проучване на въпроса дали външни хора могат да влизат в зданието на Международния център. Резултатите от неговата работа също не бяха утешителни: според правилата един човек, който не работи в Международния център и не живее в някой от трите хотела, можеше да влезе в зданието само ако притежава пропуск, поръчан специално за него. Но на практика това правило не се спазваше. Всеки служител от Международния център можеше, представяйки своя пропуск, да кимне към своя спътник и с магическите думи „Той е с мен“ да вкара в зданието когото си ще. Нещо повече — съществуваха няколко неконтролирани или зле контролирани входа, по-конкретно — през гаража. С една дума те по никакъв начин не можеха да ограничат търсенето на убиеца само в рамките на Международния център. Убиецът не можеше да е минал през гишето за пропуски, защото това гише отваряше едва в девет и половина, а убийството на Тарасов е било извършено между осем и трийсет и осем и осем и четирийсет и пет. Той можеше да е минал или със собствен пропуск, ако е бил тукашен служител, или с някой от служителите, или през някой неконтролиран вход. Ох, велика си ти, майчице Русия, и много хора живеят в тебе. А човекът, убил Юрий Ефимович, можеше да е и чужденец — в хотелите тук живееха, кажи-речи, три хиляди чужденци.

Настя сложи пред себе си дългата трудова биография на Тарасов. Тя вече я бе виждала и бе успяла да обърне внимание, че навремето Юрий Ефимович е работил като главен инженер в приборостроителния завод в Уралск-18, точно там, откъдето е пристигнал в Москва загиналият след него капитан Агаев. Какво следваше от това — още не беше ясно. Тарасов е работил в Уралск преди няколко години, по това

време Агаев още е учел в милиционерската школа в Караганда, тъй че най-вероятно двамата дори не са се познавали. Разбира се, това непременно трябваше да се провери, но дори да излезеше, че са се познавали, едва ли нещата биха се прояснили. Защото случаят с убийството на Агаев беше още по-заплетен.

Според телетипното съобщение, намерено в джоба на Агаев, той беше пристигнал в Москва в отговор на повикването на някой си Дмитрий Платонов, служител от Главното управление за борба с организираната престъпност. Агаев се е срещнал с Платонов — най-малко десет души, работещи в МВР са ги видели. Според въведените наскоро правила в зданието на министерството човек можеше да влезе само ако е щастлив притежател на „министерско“ удостоверение или пък на специален пропуск, разрешаващ достъпа до светая светих на борбата срещу руската престъпност. Естествено капитан Агаев не е имал такъв пропуск. Той се е обадил по вътрешния телефон, окачен до постовия, и търпеливо е изчакал при него да слезе Платонов. Сержантът от поста е запомнил Агаев, видял е и слезлия при него Платонов. Бяха се намерили служители, които видели двамата да се качват в колата на Платонов. Това е станало в сряда, около деветнайсет часа и петдесет минути. А в осем и половина обитатели на блока на улица „Володарски“ в Тагански район са намерили Вячеслав Агаев убит. Капитанът лежал във входа на един от старите, занемарени, отдавна неремонтирани блокове. Смъртта била настъпила от прободна рана, нанесена с дълъг тесен предмет право в сърцето. А Платонов бил изчезнал някъде. Естествено излиза, че трябва да подозираме Платонов.

Игор Лесников прекъсна размислите на Настя. Винаги строг, скъп на усмивки, много сериозен и любезен и същевременно невероятно красив, Игор Лесников беше обект на въздишките на много женски сърца на „Петровка“, но се държеше безупречно, не флиртуваше с никоя и не създаваше никакви илюзии. Днес той беше мрачен и изглеждаше някак обиден.

— Ася, познаваш ли някой си Русанов от Главното управление за борба с икономическите престъпления?

— Чувала съм името, но не съм си имала работа с него. Защо?

— И какво си чувала за него?

— Че бил добър и умен детектив. Навремето е работил тук, на „Петровка“, сигурно много от нашите го помнят. Защо питаш за него?

— Ами знаеш ли, че този чудесен, умен Русанов е най-близкият приятел на избягалия Платонов?

— Сериозно?! Браво, bravo! Трябва да измислим нещо интересно...

— Не е нужно да се напъваш — прекъсна я Лесников. — Той е включен в състава на нашата група като представител на министерството. Как мислиш, това заплашва ли ни с нещо — мен и теб?

— Ами практически с нищо, освен с главоболия — намръщи се Настя. — Ще се цупи на всяка наша дума и ще процежда през зъби: „Какви ми ги разправяте вие тук! Аз познавам Платонов по-добре от вас, определено ви казвам, че беше така и така“, с една дума — ще защитава приятеля си. И в министерството не седят глупаци, един скандал с техен служител-убиец не е изобщо в техен интерес. Защо трябва да се изтрепват с опити да въздействат на опърничавата „Петровка“, когато могат просто да пробутат в групата ни човек, който гарантирано ще ни дърпа по-далеч от убиеца, ако се окаже, че Платонов е този убиец. Ами че той с авторитета си на стар приятел, който познава и майчиното мляко на Платонов, ще разруши всяка наша версия, която не би харесала на министерството. Такива ми ти работи. Ние с тебе трябва да сме готови за това и да не се ловим на разни въдици — нищо повече. На Коротков, разбира се, ще му бъде по-трудно, той ни е момче избухливо, а ние с тебе сме хора кротки, съдържани, така че номерата на Русанов няма да ни отклонят от правия път. Ти вече видя ли се с него?

— Не съм имал тази възможност — позасмя се Лесников. — Той се обади по телефона, представи се, уговорихме се да дойде към четири часа. Искаш ли да присъстваш?

— Ами... не. — Настя тръсна глава. — За какво ми е той? Хайде оправяй се сам, Игорьок, бива ли?

— Защо?

— Защото това ще бъде нецелесъобразно — обясни Настя. — Ако ние с теб очакваме от него подмолни действия и недобросъвестност, трябва да се въоръжим предварително. Ти сега ще се запознаеш с него, ще го видиш що за птица е, как е настроен. Още

не знаем какъв тон, какъв стил на общуване трябва да изберем за него, не е изключено вариантът, който ще избереш ти, да се окаже погрешен. Тогава аз ще се преустромя съответно и ще се включа в работата. А ако сега застанем пред него и двамата, ако и двамата подхванем неправилен тон, вече няма да имаме път назад. Съгласен ли си?

Игор не успя да отговори, защото вратата рязко се отвори и на прага на кабинета се появи полковник Гордеев. След него влезе строен, среден на ръст човек с фино, интелигентно лице и очила със скъпа метална рамка. Стъклата на очилата бяха светли, а не тонирани, което — неизвестно защо — веднага хареса на Настя.

— Запознайте се — сухо произнесе Гордеев. — Капитан Лесников, Игор Валентинович. Майор Каменская, Анастасия Павловна. А това е подполковник Русанов, Сергей Георгиевич, от Главното управление за борба с икономическите престъпления. Приемете го приятелски.

С тези думи Житената питка — Гордеев рязко се обърна и излезе в коридора. За някакъв миг в стаята увисна неловко мълчание.

— Моля да ме извините, че дойдох малко по-рано — виновно каза Русанов. — Заети ли сте? Ако искате, аз да почакам някъде?

Настя гледаше неопределено към тавана, като се стараяше погледът ѝ да не среща нито очите на госта, нито тези на Игор. Дявол да го вземе, какъв лош късмет! Интересно — дали Русанов е чул края на разговора им или не?

— Не, ние вече ви очаквахме — каза без усмивка Лесников. — Да отидем в моя кабинет.

Игор отведе Русанов, а Настя остана в своя кабинет, продължи да се рови в бележките си, очаквайки с интерес как ще мине първата среща на Игор със служителя от министерството.

По навик веднага започна анализа си, като го раздели на две части: ако това, което бе видяла, съответства на действителността, и — ако то е преструвка, параван, лъжа. Единствената реплика на Русанов, произнесена с виновен тон, можеше да говори за плахост и стеснителност или може би за излишна деликатност. Самият факт, че служител на министерството бе дошъл при обикновени детективи от „Петровка“ не просто навреме, а дори по-рано от определения час, говореше красноречиво. Но ако това е бил добре премислен спектакъл, тогава опасенията ѝ не са били напразни. С очите и ушите на Русанов

министерството ще наблюдава хода на разкриването на убийството и ако този ход не се хареса на министерството, оттам ще се опитат да го променят пак чрез Русанов. Или ще започнат да пречат на оперативните работници от „Петровка“, или изобщо ще поемат сами делото — и тогава край! Кой днес би останал крайно изненадан от едно неразкрито убийство? Едно повече или едно по-малко — много важно...

3.

— Хайде да си говорим на ти — веднага предложи Русанов. — Така е по-лесно. — Двата седяха в кабинета, който Игор заемаше с още един служител, но в момента той — за щастие — отсъстваше. — Сега ще ти разкажа всичко, което знам за Димка Платонов. Разбираш ли, сигурен съм, че не е извършил убийството, но го познавам от толкова много години, че като нищо може и да греша. Човек гледа на стария си приятел с други очи, съгласен ли си?

Игор мълчаливо кимна. Русанов му хареса веднага, но вродената му предпазливост го караше да търси в думите на служителя от министерството нещо скрито.

— Доколкото познавам Димка, той винаги е бил честен човек — започна Сергей. — Случвало се е да върши глупости, да бъде неблагоприятен, често е грешил, впрочем не по-често от кой да е човек. Но винаги е бил честен. За да не си мислиш, че гледам да защитя приятеля си, ще ти кажа веднага: давам си сметка, че съм виждал само онази страна на Дмитрий Платонов, която самият той е обръщал към мен. Имал ли е друго лице и ако е имал, какво е то — не мога да знам. Това първо. Сега второ. Знаеш ли, че Дмитрий има любовница?

— Знам — каза Игор. — Вчера разговарях с нея.

— А знаеш ли, че тя ми е сестра?

— Направи ми впечатление, че имате еднакви фамилни имена — уклончиво отвърна Лесников.

— Е, сега ти казвам. Елена е моя родна сестра и аз много я обичам. Те имат връзка много отдавна и аз искам ти да ме разбереш: не бих допуснал това, ако смятах, че Димка е непочтен и недостоеен човек. Всичко хубаво, което ти говоря за него, го говоря абсолютно искрено, а не за да го защитавам и да премахна подозренията спрямо него. Аз, Игор, съм видял и патил човек, започнах работа още при Шчолоков, така че съм много добре трениран по плуване в подводни течения. И сега прекрасно разбирам какви мисли се въртят в главата ти. На твое

място и аз щях да мисля същото. Затова нека веднага поставим всички точки и останалите препинателни знаци в отношенията си.

Те седяха на „Петровка“ до късно. Когато заключваше вратата на кабинета си, Игор Лесников с изненада си помисли, че отдавна не бе изпитвал такава лекота при общуването с човек, с когото се е запознал току-що. Подполковник Русанов определено много му бе харесал.

4.

Свечеряваше се, а Платонов още не бе намерил каквото търсеше. Той разбираше, че вероятно вече е обявен за издирване, тъй че е безполезно да се опитва да напусне града. Пък и не искаше да го напуска. Планът му беше не просто да се скрие, а да се опита да разбере какво точно се е случило. За тази цел нямаше смисъл да напуска Москва.

Методът му беше проверен и никога не го бе подвеждал. Дмитрий Платонов търсеше жена, която би се съгласила да му помогне. Стереотипът на действията му бе изработен отдавна, още докато учеше в милиционерската школа, когато тях, зелените ученичета, ги тренираха в умения да се запознават, да влизат в контакт и да измъкват информация от всеки срещнат. Още тогава той най-успешно осъществяваше контакт с жени. Никой, включително и той самият, не знаеше какво особено намират у него жените, та веднага започват да му вярват, но определено притежаваше такова особено нещо, и то в изобилие. Той умееше и да ги гледа нежно, и да се усмихва обаятелно, и на гласа си придаваше кадифено–велурен оттенък, а и думите, които произнасяше с този глас, бяха правилните, нужните, пред които беше невъзможно да се устои. Колеги се опитваха да го копират — нищо не излизаше. Уж повтаряха всичко след него, точ в точ — резултат никакъв. Явно у Димка Платонов имаше нещо неосезаемо, невидимо, нечуто, но действащо безотказно. Може бе онази прословута днес сексуалност?

За да осъществи замисъла си, на Платонов сега му трябваше жена, надхвърлила четирийсетте, самотна и интелигентна. Все още не трябва да е решила, че ѝ е минало времето, трябва да ѝ се иска да я харесват, но, от друга страна, не бива да бъде: първо, привлекателна, и, второ, с постоянен мъж край себе си. Още от сутринта Дмитрий обикаляше града, разглеждаше жените по улиците, в магазините, в тролейте и автобусите, заговаряше някои, запознаваше се, но днес не му вървеше. Навремето успяваше да реши подобен проблем само за два-три часа. Днес бе пропилял цели осем, но така и не бе намерил

каквото му трябваше. Беше ужасно уморен и гладен. Опасно беше да се движи из града и вече привечер напрежението започна да се обажда чрез болки в сърцето и внезапни леки световъртежи.

Застанал прав във вагона на метрото, той стисна пилона и притвори очи, та поне за малко да се отпусне и да си почине. Сега хората се прибират от работа, това е последната му надежда да намери прилична самотна жена. По-късно жените от тази категория вече ще си седят вкъщи и в транспорта и по улиците той ще може да срещне само такива, които отиват на среща, и естествено жени, придружени от мъже. „Хайде давай, давай — пришпорваше се мислено Платонов, — отвори си очите и продължавай да работиш, не бива да пропускаш нито минута. Миналата нощ прекара на едно хитро място, абсолютно безопасно, но то може да се използва само веднъж. Ако не намериш жената, която ти трябва, няма да имаш къде да нощуваш и ще те хванат за нула време. Хайде, Митя, съживи се, недей да спиш!“

Отвори очи и бавно зараглежда пътуващите във вагона жени. Тази не става, и тази също... Той премести погледа си към следващата пътничка и мигновено го заля гореща вълна. Огромни тъмни очи го гледаха от упор. Стори му се, че този поглед буквално прогаря кожата му.

Жената беше много по-млада от необходимото, сигурно беше на около трийсет. И освен това беше красива — предизвикателно, смайващо красива. Тя гледаше Платонов и му се усмихваше. Дмитрий замижа, надявайки севидението да изчезне. Когато отново отвори очи, жената още стоеше с лице към него и му се усмихваше. Държеше се за пилона и Платонов не можеше да види има ли на ръката ѝ венчална халка. Сякаш отгатнала мислите му, непознатата смени позата си и сега Платонов ясно виждаше тясната ѝ длан с дълги тънки пръсти. Не носеше халка.

Прекалено млада беше. Прекалено красива. Прекалено... Но боже мой, колко беше уморен!

Влакът намали скорост, приближаваше спирка. Дмитрий бързо си проби път до жената и докосна рамото ѝ.

— Слизаме — тихо издума той и едва забележимо я побутна към изхода.

Жената се усмихна и безмълвно се подчини.

На перона той, без да продума, я хвана под ръка и я заведе до една пейка, но не седна, само остави куфарчето си и мълчаливо се втренчи в лицето ѝ. После си позволи бавно, внимателно да промени израза си, да се усмихне.

— Какво направихте с мен? — тихо попита той.

В същата секунда се чу громоленето на навлизащия в станцията влак и Платонов се приближи плътно до жената, толкова плътно, че почувства аромата на кожата ѝ, доловим през аромата на парфюма.

— Нищо. Нищо не съм направила с вас — отговори жената, продължавайки да го изгаря с тъмните си очи.

— Да не сте магьосница?

— Не, библиотекарка съм.

— Защо тогава полудявам, когато ме гледате така?

— И аз мога да ви попитам същото. Защо ви послушах, когато казахте, че слизаме? Аз трябваше да слеза след три спирки, а не тук. Може би причината е у вас, а не у мен?

— Бързате ли? — попита Платонов, който още не смееше да повярва в късмета си.

— Не.

— Очаква ли ви някой?

— Не, никой не ме очаква.

— Значи мога да ви поканя на вечеря?

— Разбира се.

— Казвам се Дмитрий.

— А аз — Кира.

5.

Той я заведе в едно малко ресторантче на „Ординка“. Някога тук имаше мръсна и смрадлива пивница, разположена в избенното помещение, до което водеха тесни каменни стъпала. Сега тези стъпала бяха единственото, което напомняше за пивницата. Вътре всичко бе ремонтирано и декорирано с много добър вкус и грижовност, младичките сервитьорки се усмихваха приветливо и нямаше молба, на която биха отговорили с „не“ (естествено — ако молбата се отнасяше за менюто). Една от сервитьорките имаше дебела плитка, чийто край при движение докосваше задната част на коляното ѝ, и всичко това правеше цялото заведение да изглежда уютно и някак домашно.

Платонов помогна на Кира да си свали шлифера и с удоволствие се убеди, че фигурата ѝ наистина е хубава. Зарадва го и обстоятелството, че жената беше облечена в елегантен, и то доста скъп костюм. Той си помисли, че ако една библиотекарка ходи на работа с такъв костюм, значи библиотеката е единственото място, където тя ходи. Ако освен скучното ежедневие имаше в живота си и ярки вечери, тя нямаше да си купува такива костюми. За работа — нещо по-обикновено, поовехтяло, от по-миналата година. За вечерите — някакви парцалки от суперекстра категория, с цепки, оголен гръб, шалвари, с една дума — някаква екзотика. Знаеше, че жените правят така доста често. А ако една жена си купува скъп делови костюм, който много ѝ отива, и ходи с него на работа, значи принадлежи точно към онзи тип жени, какъвто той търсеше.

— Ще пиеш ли нещо? — попита я и отвори менюто.

— Може би съвсем малко коняк, един пръст.

Момичето с фантастичната плитка прие поръчката, Платонов запали цигара, подпря брадичка на дланите си и впери поглед в новата си позната.

— Е, и какво мислиш сега, какво според теб се случи с нас? — попита той.

Ситуацията се развиваше с лекота, по изпробван сценарий, който Платонов бе разигравал много пъти и го знаеше наизуст. Най-важното

е — минимум лъжи, казваше си той. Макар да не са по-умни от мъжете, жените са по-проницателни, те може да не схванат лъжата, да не проумеят измамата, но рано или късно непременно ще почувстват престореността.

Кира се усмихваше и продължаваше да го гледа от упор. Платонов си помисли, че косата ѝ има същия цвят като косата на Лена, само че на Лена беше гладка и събрана на кокче отзад, а Кирилата беше буйна, къдрава, спускаща се на красиви вълни по раменете и гърба. И очите им бяха еднакви, но Ленините излъчваха топлина и нежност, а Кирините — огън и страст.

— Ще ти кажа честно: онова, което се случи с нас, се случи много ненавреме — започна да играе най-отговорната сцена от своя сценарий Платонов. Максимум съсредоточаване, всички думи, жестове и погледи трябва да бъдат точни, за да не подплаши жената. — Такова нещо се случва далеч не с всеки човек и аз имах късмет, че успях да го преживея. Винаги съм мислил, че това е книжна лъжа, никога не съм вярвал, че е възможно да се случи и така: погледнеш една жена — и си загубен. И сега аз съм загубен. Говоря някакви глупости, но това е, защото под твоя поглед започвам да разсъждавам зле. А в момента ми се налага да разсъждавам добре, трябва да запазя ясният си разсъдък — инак съм обречен.

— Защо? — попита най-сетне тя. През последните десет минути това бе единствената дума, която произнесе.

— Защото имам неприятности и самият аз не съм съвсем наясно как ще се отърва от тях. Много, прекалено сериозни неприятности — и именно затова трябва да запазя способността си да разсъждавам трезво и бързо да вземам решения. А когато ти ме гледаш, започвам да се разтапям и да се разливам във всички посоки. Между другото — защо ме гледаш така? Или погледът ти си е такъв по природа и гледаш всички по този начин?

— Не, само теб — спокойно отговори Кира. — Ти ми хареса. Честно казано, хареса ми още по-рано, преди няколко дни. Караше маслинозелен мерцедес по Ленинския проспект. Нали беше ти?

— Аз съм бил — учудено потвърди Дмитрий. — Беше преди седмица, в петък.

— Точно така — кимна тя. — А аз се возех в автобуса пред теб, стоях до задния прозорец и гледах колата ти. После се загледах в

лицето ти. А днес просто те познах.

„Не лъже — помисли си Платонов. — Миналия петък наистина не карах моята жигула, а взех мерцедеса на Валентина. И наистина тръгнах от «Житная» по Ленинския проспект, защото трябваше да отида до улица «Мосфильмовская». Виж ти каква среща!“

— По-добре да не ме беше познала — с добре изигран патос каза той. — Аз не биваше да те заговарям, сега разбирам, че те подлагам на излишен риск. Просто съвсем си изгубих ума, като гледах очите ти...

Тук винаги следваше изразителна пауза, по време на която партньорката по сцена имаше възможност да покаже истинските си подбуди и намерения. Ако например след като бе огледала Платонов по-внимателно и бе поговорила с него, жената бе започнала да се разкайва, задето толкова прибързано си е позволила да завърже случайно улично запознанство, на това място тя имаше прекрасната възможност да се отдръпне.

— А дали аз не бих могла да ти помогна? — попита Кира, с което предреши съдбата си най-малко за месец напред.

В девет от десет случая избраните от Платонов жени запълваха паузата именно с тази реплика и Кира не направи изключение.

6.

Виталий Василиевич Сайнес изключи телевизора и леко ухилен, си помисли, че гласността си има положителните страни. Мигар порано можеше дори да си помисли, че ежедневните новини от криминалната хроника ще стигат до широката общественост и няма да са нужни някакви специални хитрости, за да получиш необходимите ти сведения? Ако следеше внимателно телевизионните новини и съобщенията по радиото, човек можеше да научава маса полезна информация. Ето например в Московска област се е появил стрелец, който уцелва безпогрешно. Много полезен човек. Във връзка с изострянето на ситуацията, което започна, когато оперативният работник от Министерството на вътрешните работи Платонов започна да се набърква в работите им с приборите и златото, такъв стрелец никак няма да е излишен. Още тази вечер Сайнес ще даде команда да му го намерят. Всъщност и без това вече го търси милицията, тя ни е добре обучена и старателна, хората на Сайнес не биха могли да свършат по-добре тази работа. Смисълът на задачата ще бъде те да проследят как ченгетата ще търсят този стрелец, а щом се появи някаква светлинка, да се затичат пред тях, да пипнат това момче и да им го отнемат под носа. Слава богу, все още има хора, които могат да го направят.

ΠΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

1.

Жилището на Кира беше малко, но удобно. Когато се прибра заедно с Платонов след ресторанта, тя първо включи чайника, настани Дмитрий в кухнята и отиде да се преоблече. Върна се с дълъг до петите златист халат, който изцяло закриваше красивите ѝ крака, но пък откриваше съблазнителния бюст.

— Слушай, Кира — внимателно подзе Платонов, — все още имаш възможност да ми откажеш помощта си. Не си длъжна да ми помагаш, в края на краищата това може да се окаже сложно и дори опасно. Вече ти казах, че ще трябва да си вземеш отпуск и да седиш с мен в дома си. Помисли си още веднъж. Ако не искаш да рискуваш, просто ще пренощувам при теб и на сутринта ще си отида — и ти никога повече няма да ме видиш, освен случайно, както днес. Ако пък твърдо си решила да ми помогнеш, сега ще ти разкажа всичко поред и подробно, така че ясно да разбираш смисъла на всяка моя молба, същината на всяко мое поръчение. За мен е много важно ти да знаеш всичко и да го разбираш, защото човек, който не е наясно с нещата, лесно може да обърка нещо. Е, какво ще кажеш? Ще си помислиш ли?

— Няма какво да мисля — усмихна се Кира. — Разказвай. Готова съм да изслушам твоята история.

— Ще съжаляваш — предупреди я Платонов.

Всичко се задейства като в добре смазан механизъм.

Дългата тирада, която току-що бе произнесъл, беше съставена от край до край от въдички, на каквито обикновено се хващаха жените. Най-важната от тях беше любопитството, защото той казваше: ако решиш да не ми помагаш, ще си тръгна, без нищо да ти разказвам, а съгласиш ли се — ще ти разкажа всичко, без да скрия нищичко. Имаше също и илюзия за свобода на действията: помисли си още веднъж, вземи решението си. Чиста формалност — щом го е довела в дома си, значи се е решила. Е, и естествено осъзнаването на важността на възложената ѝ мисия. Че трябва да разбира всичко, за да не би, не дай си боже, да обърка нещо, от което зависи толкова много.

— Навремето една учителка ни каза: винаги е по-добре да съжаляваш за нещо, което си направил, отколкото за нещо, което не си направил. Разказвай.

— Добре тогава... — Платонов въздъхна. — Слушай. Преди осем месеца един човек на име Сипко написа до прокуратурата на Русия писмо, че в завода, в който работел, се вършели някакви безобразия. Продукция на ракетостроенето, която във връзка с конверсията останала непотърсена, вместо да бъде предадена за преработка в близки по характер предприятия в Русия, се оказала продадена на някакво дружество с ограничена отговорност. Този Сипко работи в завода като счетоводител и се занимава конкретно с групата на благородните метали, с тяхното отчитане и заприходяване. А тъй като в тези прибори има много и различни благородни метали, с тяхното бракуване и оформянето на документацията за това се занимава също той. И ето че на него никак не му харесало, че приборите, които дотогава винаги отивали за преработка в рамките на същия отрасъл, изведнъж започнали да изтичат в някаква чужда фирма. Разбра ли всичко дотук?

— Дотук — да — кимна Кира. — Да ти наля ли чай?

— Да, ако обичаш. Та значи този гражданин Сипко пише писмо до прокуратурата, от прокуратурата препращат това писмо до нашето министерство и то попада за проверка при мен, защото аз работя в Главното управление за борба с организираната престъпност. Заводът, а който работи Сипко, се намира в Уралск-18, аз отидох там, свързах се със служителя от милицията, който обслужва завода. Той се казваше Слава Агаев. Добро момче, младо, интелигентно. Добре се разбрахме и се сработихме. Сега искам да обърнеш внимание на една подробност — това е важно, Кира. Когато бъде извършено убийство и се започне работа по разкриването и разследването на това престъпление, никой не крие, че се извършва такава работа. Трупът си е труп, фактът на насилствената смърт на един човек е очевиден и на никого и през ум не му минава да скрие това. Когато обаче става дума за злоупотреби и машинации, ситуацията е принципно различна. Никой не вижда подобно престъпление, някои хора може да се досещат за него, дори може да знаят със сигурност, че то се извършва, но за да се види то наяве, трябва да имаш маса документи, които го потвърждават. И дори само един необходим документ да липсва, съдът няма да признае това

престъпление. Сипко може да ми е писал какво ли не! Ами ако лъже? Или ако добросъвестно се заблуждава? Или ако иска да си разчисти сметките с някого и клевети невинен човек? Ето по тази причина работата по тези престъпления се води дори не с месеци — понякога и с години. Внимателно, с малки стъпчици, тъй че не дай си боже да подплашиш престъпниците, защото тогава те за три секунди ще унищожат всички документи и с какво после ще докажеш престъпната им дейност? И ето че ние с Агаев започнахме тихо и предпазливо да се разравяме в тези машинации с приборите, съдържащи благородни метали. Обаче гражданинът Сипко не мирясва, нали знаеш, такива хора у нас наричат „народни отмъстители“. Те са свестни, почтени хора, които не искат да се примиряват с недостатъците и да си затварят очите пред явните нарушения, но пък вдигат прекалено много шум, в резултат на което престъпниците успяват да унищожат следите от своята дейност, преди писмото да стигне до милицията. Подобен „народен отмъстител“ не желае да разбере, че има законност, че има съдилища и прокурори, че всяко обвинение трябва да се доказва, да се потвърждава документално. Той не желае да знае колко трудно и бавно ние се сдобиваме с тези доказателства. Написал е човекът писмо до прокуратурата и иска незабавно да види резултата. А резултат, кой знае защо, няма.

Дмитрий изразително разпери ръце, после отпи голяма глътка от силния чай с лимон.

— И тогава гражданинът Сипко пише още едно писмо, с което гневно настоява администрацията на завода най-сетне да бъде вкарана в правия път. Това стана три месеца след първото писмо. Тогава още имах над главата си предишния началник, който добре разбираше нашите проблеми, тъй че прочете писмото на гражданина Сипко и го пъкна в чекмеджето си, дори не ми продума за него, за да не ме ядосва напразно. Работя си аз, опитвам се в Москва да изясня какво представлява това дружество „Артекс“ и кой му е дал лиценз за продажба на приборите в чужбина. Напредвам внимателно, бавно, като крадец в нощта. А Славка Агаев рови в Уралск как се извършва бракуването на тези прибори, как става изпращането им, изравя фактури, сметки и така нататък. Дотук ясно ли е?

— Аха — изхъмка Кира, която точно в този момент беше сложила в устата си лъжичка със сладко. — Продължавай, много е

интересно.

— Не те ли дострашава?

— Засега не. Защо трябва да ме дострашава?

— Е, не знам — неопределено изхъмка Платонов. — После аз явно все пак някак съм се издал, защото фирмата „Артекс“ изведнъж ни в клин, ни в ръкав обяви самоликвидацията си, за което публикува и съобщение във вестника, с което предлага на всички, които имат към нея имуществени претенции, да ги предявят до един месец от деня на публикацията на съобщението. Тоест всичко, както си му е редът в света на големия бизнес. И не е възможно да се открият никакви документи за тази фирма — във връзка със самоликвидацията всички документи са унищожени. С една дума — чао, малката, сватбата се отменя във връзка с липсата на младоженец и младоженка. Както разбираш, аз беснея и ми иде да плача, но не и да се самоубия. Първо, в моята богата практика това ми се е случвало неведнъж, и второ, същата тази практика ми говори, че хората, скалъпили историята с „Артекс“, няма да се спрат и няма за миг да станат добри, защото са решили, че са крали достатъчно. Те просто ще намерят друга фирма и ще продължат да вършат същото. Така че шансовете да открия и докажа вината им си остават. Ето защо не се измъчвах дълго заради блаженопочивщата фирма, а зачаках кога тя ще се възроди. Сега ще ти кажа още едно важно нещо. Ти сигурно четеш книжки за детективи и знаеш, че всеки оперативен работник си има агентура. Знаеш, нали?

— Разбира се — отново се усмихна Кира. — Решил си да ме просвещава ли?

— Защо, не е ли необходимо? Добре, тогава преминавам към главното. Имах си в системата на Министерството на средното машиностроене един човек, казваше се Юрий Ефимович. Той беше изтъкнат експерт по благородни метали, кандидат на науките, автор на няколко книги по специалността си. Но освен че беше превъзходен специалист, той беше и чудесен човек. Това е важно, Кира, слушай внимателно, това е важно, за да разбереш останалото. Обикновено агентите се вербуват чрез компромати. Това са хора, които те мразят, но изпълняват поръченията ти, защото ги е страх от теб, защото имаш нещо компрометиращо срещу тях и ти, грубо казано, ги шантажираш с него. Една по-малка част от агентите работи не от страх пред теб, а за да направи мръсно на ближния. И буквално единици ти сътрудничат,

защото споделят твоите възгледи и убеждения. Дето се вика, съвестта им ги води. Човек пази тези агенти като зеницата на окоето си, за тях не се водят никакви лични дела и отчети, за да не би някой да ги открие. С такива агенти често се завързват истински приятелства, появяват се дълбока привързаност, чувство за взаимно доверие и подкрепа. Далеч не всеки оперативен работник има такъв късмет в живота и успява да завербува такъв агент. На мен ми провървя. Имах този Юрий Ефимович Тарасов — един безупречно честен и невероятно добър човек, висококвалифициран. Той ми помогна много в работата с уралските прибори. След като „Артекс“ предаде богу дух, в организацията, където работеше Юрий Ефимович, направиха някакви съкращения и ние с него решихме да се опитаме да осъществим една комбинация. Тъй като и без това трябваше да смени работата си, ние задействахме всичките си връзки и го направихме заместник-началник на протоколния отдел в Международния център. Няма да ти пълня главата с подробности, ще ти кажа само, че работата в протоколния отдел щеше да му позволява да получава най-точни сведения за това кои представители, на кои фирми, кога и за колко дни пристигат в нашата страна, както и къде, кога и за колко време заминават работещите в тези фирми руски граждани. След като обнародва съобщението за своето погребение, „Артекс“ унищожи своята документация, но в Международния отдел останаха документи, по които можеше точно да се определи с кои чужди държави, фирми и банки е контактувал покойникът. И ако сега, пролели сълзите си на погребението, опечалените задружно и в същия състав започнеха да посещават друг гостоприемнен дом, сведенията за това биха могли да се получат преди всичко откъде? Правилно — от Международния център. Тъй че Юрий Ефимович Тарасов по моя молба започна работа в протоколния отдел. И работи там точно четири дни.

Дмитрий замълча.

— Четири дни ли? — попита Кира. — А после какво е станало?

— А после го убиха — тихо каза Платонов. — Това се случи в понеделник.

— Какво, този понеделник ли? — ужасена попита Кира и кой знае защо, чукна на дърво. — Буквално сега, тази седмица, така ли?

— Да, буквално сега, тази седмица. Но дори само за тези четири дни, през които поработи в Международния център, той успя да открие

нашата птица Феникс — фирмата, която се е появила на мястото на „Артекс“. Сега тя се казва „Вариант“. Нагло, нали? Тия момчета не си поплюват. Но по-нататък, Кира, работите тръгнаха още по-зле.

— Че какво по-лошо може да стане? Убили са човек, какво по-лошо от това?

— Само послушай, тогава ще разбереш. Миналата седмица Славка Агаев ми изпрати съобщение, че освен приборите, в този завод има и още нещо. Аз приех информацията, но както се казва, не шибнах конете — вече ти обясних, че моята професия изисква да работим бавно и предпазливо. Да, но когато научих за смъртта на Тарасов, веднага изпратих съобщение в Уралск до Славка: Грабвай под мишница всички документи и по най-бързия начин идвай в Москва! Славка веднага взе самолета и пристигна. В сряда вечерта се срещнахме с него, дойде в министерството, обади ми се от фойето долу, аз слязох, качих го в колата и го закарах в района на Таганка. Той имаше работа там, при свой роднина, който намерил някакво рядко лекарство за дъщеричката на Славка. И като напук — точно тази вечер по-късно този роднина трябвало да лети за Щатите, затова Славка бързаше толкова, страхуваше се, че няма да го свари, че онзи ще тръгне за летището. Докато пътувахме, той ми разказа, че на работниците от нашия любим уралски завод не можели да им изплащат заплатите, държавата нямала пари. Градчето е малко, всичко се върти около завода, един работник няма откъде да припечели допълнително, тъй че без заплата обстановката става опасна: само една крачка остава до социалния взрив. А заводът имал големи количества златосъдържащи отпадъци от производството, които открай време се изпращали за преработка в други заводи. Но сега ситуацията била стресова, нямало пари и заводът се обърнал към своето министерство с молба да му разрешат да продава тези отпадъци от производството. В министерството се почесали по тиквите и решили да дадат такова разрешение. Общо взето, правилно реагирали. И тогава изведнъж се появява... кой? Точно така, мила — появява се фирма „Вариант“, която изкупува тези златосъдържащи отпадъци на много ниска цена, но пък плаща в брой, така че на работниците може да се изплатят честно отработените заплати. Сега за трети път те моля да слушаш внимателно. Отговори ми: на тебе лично трябва ли ти тези златосъдържащи отпадъци от производството?

— За какво са ми? — искрено се учуди Кира. — Какво ще ги правя?

— Е как, нали съдържат злато. А?

— Те може да съдържат всичко — резонно възрази тя. — Но нали трябва да умея да го извлекам, а аз не умея.

— Точно така. Отпадъците представляват ценност за хора, които умеят да извличат от тях злато. Сега втори въпрос: представи си, че имаш технология, която позволява от отпадъците да се извлича приблизително половината от намиращото се там злато. Аз пък имам по-развита технология и умея да извлекам от тези отпадъци практически всичкото останало там злато. Но щом аз мога да извлека от едно и също количество отпадъци два пъти повече злато от теб, ще бъде справедливо, ако платя на завода за тези отпадъци два пъти по-висока цена от твоята. Така е, нали?

— Вероятно е така — кимна Кира. — Поне от гледна точка на аритметиката ми изглежда правилно.

— Сега виж какво става всъщност. Фирма „Вариант“ обявява, че разполага с технология, която позволява да се извлича от отпадъците не повече от 47% от реално съдържащото се в тях злато. По принцип това е средният показател в нашата страна, тъй че всичко изглежда напълно нормално. В съответствие с това се договаря продажната цена на отпадъците, която после силно се занижава, тъй като плащането е в брой. При плащанията по сметка цените винаги са по-високи, отколкото при плащанията в брой, знаеш ли това?

— Ами чувала съм нещо такова, но никога не съм се замисляла.

— Добре, не се замисляй и сега, просто го имай за сведение. „Вариант“ изразява готовност да купи отпадъците, като плати в брой, експертната комисия оценява тези отпадъци от гледна точка на нивото на реалното съдържание на злато в тях и изхождайки от технологичните възможности за извличане на ценния метал, се договаря продажната цена. Разбираш ли? На всеки етап има възможност да се извърши мошеничество. Ето виж, ще ти покажа с условни цифри, за да ти е по-лесно да пресметнеш. Да предположим, че в действителност във всеки килограм отпадъци се съдържа един грам злато, а комисията пише в заключението си, че не е един грам, а само нула цяло и четири десети от грама. По-нататък: „Вариант“ казва, че може да извлече 47% от златото, тоест от всеки реално съдържащи

се 100 грама злато може да извлече не повече от 47 грама. А всъщност той няма намерение да извлече нищо, той ще изнесе тези отпадъци в чужбина, а по тамошните технологии отдавна вече се извличат до 86%. Ние, честни и наивни, смятаме, че ценността на отпадъците за фирма „Вариант“ се измерва с цената на златото, което тя може да извлече, тоест с цената на четири десети от грама на всеки килограм отпадъци. Хайде сега пресметни колко прави това, ако един грам струва например 10 долара.

— Сега. — Кира сбърчи чело. — 47% е приблизително половината, половината от четири десети от грама е две десети. Ако от всеки килограм отпадъци „Вариант“ може да извлече по две десети от грама злато, то за да получи един грам, трябва да купи 5 килограма отпадъци. Следователно от пет килограма може да се извлече злато приблизително за десет долара, ето защо цената на един килограм не трябва да надвишава два долара, инак ще бъде неизгодно. А ако в действителност във всеки килограм отпадъци се съдържа цял грам злато, а и технологията позволява да се извлекат 86%, тогава цената на един килограм отпадъци трябва да бъде осем долара и шейсет цента, не повече. Да не сбърках в сметките?

— Не, Кира, ти си не само красива, но и умна. Сега си спомни, че добрите чичковци от администрацията на завода правят съществена отстъпка на фирма „Вариант“, задето тя плаща в брой, и ѝ вземат не два долара, а само един за килограм отпадъци. В резултат „Вариант“ купува отпадъците на осем пъти по-ниска цена от тази, на която ги продава в чужбина. Осем пъти! Схващаш ли какви огромни печалби са това? Та ето за такива весели празници на дългия долар ми разправи Славка Агаев, докато го карах с колата си към Таганка, където живеел неговият чичо. Взех от него документите за златото, а за приборите му ги оставих. Свалих го пред блока, стиснах му ръката... И това беше.

— Как така „това беше“? — не разбра Кира.

— Убиха го. Изглежда — направо във входа, където живее неговият роднина. Сега, Кира, се приближаваме към най-главното. Дотук чу само предисловието. Вчера следобед ме вика моят нов началник и ми казва, че гражданинът Сипко — нашият неуморен народен отмъстител, отново ме е разкритикувал в поредното си писмо, че съм бил безделник и измамник, той бил свършил своята работа, уведомил компетентните органи, а органите спели дълбоко и не

смятали да се събуждат, сигурно били взели подкуп, та да спят спокойно. Вика ме началникът и започва да ми задава въпроси, иска да му покажа всички документи, свързани с проверката в уралския завод. А аз съм наясно, че когато става дума за ТАКИВА печалби, нещата сигурно са вързани на най-високо място и човек не бива да вярва на никого, дори на собствения си началник. Буквално всеки може да се окаже предател и провокатор, особено ако е нов човек — тогава винаги има опасност да е бил назначен специално. Нали Юрий Ефимович беше назначен точно по този начин. С една дума документите за златото не биваше да се показват на никого, дори под смъртна заплаха. За този случай бяха хвърлени толкова сили и време, че ако го погубех накрая, за мен нямаше да има прошка. Освен това в онзи момент се сетих за Славка. Бях сигурен, че вече е пристигнал в своя Уралск. Представяш ли си — той, съвсем млад оперативен работник от провинцията, разкрива такъв случай! Аз и без това съм си в главното управление, няма накъде да се издигам повече, но пак щях да се пръсна от яд, ако бях погубил разкритията. Славка обаче тепърва имаше да расте, да прави кариера. С една дума — опънах се на началника, замънках нещо, само и само да не му покажа документите. И не щеш ли, той ми съобщава, че по сметката на фирмата, където работи жена ми, били преведени двеста и петдесет хиляди долара. И знаеш ли кой ги бил превел? Фирма „Артекс“. Нещо като предсмъртно подаръче... Уж задето съм потулвал случая и тихомълком съм го провалил. Още не бях се съвзел от тази новина, когато началникът ми съобщава, че Слава Агаев бил убит. Колеги ни видели да излизаме заедно от министерството, да се качваме в моята кола, а след половин час го намерили мъртъв на улица „Володарски“. И не открили у него документите за приборите. И моят началник ме гледа едно лошо. И аз разбирам, че ме обвинява в корупция и убийство, а аз се виждам в чудо как ще се оправдавам. Откъде са тия пари във фирмата на жена ми — нямам представа. Кой е убил Юрий Ефимович? Кой е заклал Славик? И за всичко това ми се дават десет минути. Излязох от кабинета на началника — уж да отида да взема документите за Уралск, а всъщност хукнах към изхода — и право в метрото. Вероятно са ме обявили за издирване още до вечерта, но до днешната сутрин — със сигурност. Не мога да напусна Москва, пък и не искам, защото преди всичко искам не само да си почина, но и да разбере какво става около целия този

случай. Нямам алиби за часа, когато е бил убит Славик. През това време пътувах с колата си сам. Не мога да докажа, че нямам нищо общо с парите от „Артекс“. Хванат ли ме, веднага ще ме тикнат в килия и тогава вече нищо няма да мога да разбера и да докажа, защото документите за златните отпадъци ще попаднат в нечии ръце и цялото дело ще рухне като къщичка от карти. А на мен ми е жал. Когато човек се занимава толкова дълго с един случай, той започва да гледа на него като на свое творчество. И после — аз съм нормален човек, в никакъв случай не искам да вляза в затвора. Ето това беше целият ужас, който ме владееше в метрото в момента, когато ти ме видя. Как ти се видя разказът ми?

— Нормално. — Кира се умълча и започна да доизгребва остатъците от сладкото от чинийката, после облиза лъжичката, потропа със среброто по ситните си, равни зъбки. — И как виждаш моята роля във всичко това?

— Ти трябва да станеш мой глас, мои уши и мои очи. Аз не мога да излизам, защото ме търсят. Не мога никъде да се обаждам от твоето жилище, защото има голяма опасност хората, които търся, да имат на телефона си определител на номера, откъдето са ги търсили, след което е въпрос на три минути да открият адреса, на който се намирам. Ето защо ще се обаждаш само ти и само от кабинни, и то от различни части на града. Ще говориш това, което те помоля, и ще ми предаваш отговорите. Ще ходиш където ти кажа и ще ми казваш какво си видяла там. Именно затова трябва да си вземеш отпуск.

— Аха — кимна Кира. — А какво ще правиш ти през цялото това време? Аз ще ходя, ще се обаждам, ще наблюдавам, ще говоря с разни хора, а ти какво ще правиш?

— Аз... — Платонов сви рамене, после огледа кухнята и се усмихна. — Искаш ли да ти ремонтирам апартамента? За всичко ме бива: и таваните да ти боядисам, и тапети да ти налепя, мога да лепя и плочки, да цикля паркет, да шпакловам стени... Ако донесеш материалите, ще ти направя пълен ремонт. Искаш ли?

Дмитрий не лъжеше. Той наистина умееше да прави всичко това, и то добре. Имаше зад гърба си доста ремонтирани апартаменти, чиито стопанки бяха самотни жени „малко над четирийсет“. Платонов умееше да бъде благодарен и не понасяше използването.

2.

Дмитрий се обърна на другата страна и походното легло страдалчески изскърца под силното му тяло. Кира му бе постлала в кухнята, след като той ѝ бе заявил:

— Луд съм по тебе, но това не означава, че ще се държа като грубо животно. Просто запомни: много искам да бъда в едно легло с теб, но ще го направя само когато ти самата го поискаш — нито минута по-рано. Не желая да те поставям в трудно положение, затова повече няма да се връщам към този въпрос. Ако в един момент го поискаш, ще ми кажеш. Нали?

На жената не ѝ оставаше нищо друго, освен да се съгласи. Платонов беше повтарял тази фраза много пъти в живота си и тя обикновено действаше така, както на него му бе нужно. Жената се чувстваше привлекателна и желана, което беше важно, за да се поддържа доброто ѝ отношение спрямо Дима, но същевременно обикновено ѝ беше трудно да направи първата крачка. Поканата за леглото се отлагаше, което бе добре дошло. Ако това бе необходимо, Платонов би могъл да демонстрира сексуалните си качества пред всяка жена, независимо от възрастта и външността ѝ — той нямаше такива проблеми, но по възможност гледаше да го избягва. Най-важното бе да създаде атмосфера, да убеди временната си помощничка, че я желае, но търпеливо чака, създавайки при това съвсем незабележими, но абсолютно непреодолими препятствия пред нейните намерения да заяви своето желание. За целта той трябваше да играе ролята на целомъдрен романтик, за когото душата е по-важна от телесните наслади, и Платонов винаги успешно изиграваше тази роля. Разбира се, рано или късно му се налагаше да изпълни „мъжките“ си задължения по отношение на гостоприемната домакиня и тогава го правеше добре и не без удоволствие — изкуството се състоеше в отлагането на този момент колкото може по-близо до края на познанството.

Но тази вечер му се стори, че добре регулираният механизъм не сработва както трябва. Да, очите на Кира пламтяха, когато тя го

гледаше, когато обгръщаше с поглед мускулестото му тяло, но в този огън той не забеляза познатата искрица. Тя явно беше силно развълнувана от неочаквания обрат в еднообразния си „библиотечен“ живот, но Дмитрий така и не долови зов на тялото, колкото и да напрягаше вътрешния си усет. Дори му се стори, че Кира въздъхна с облекчение, когато той изрази готовност да спи на походното легло в кухнята.

Намести се по-удобно и започна да се вслушва в долитащите откъм стаята шумове — по навик се опитваше да отгатне какво прави Кира. Ето, разтегателният диван изскърца, тропна вратичката на скрина — Кира застилаше леглото си. После леките стъпки се чува в антрето, затвори се вратата на банята, чу се шумът на водата от душа. Платонов се опита да си представи голата жена в банята, успя, но не изпита мъжки интерес към нея. Водата спря, по фаянса на плочките едва чуто тропна пластмаса — Кира бе свалила пешкира от кукичката. Бурканче с крем звънна о стъклената полица. Дмитрий имаше чувството, че вижда всяко нейно движение, всеки жест. Скръцна райберът на вратата, Кира излезе от банята. Стъпките замряха почти веднага — явно се бе спряла в антрето. Платонов разбра, че тя иска да влезе в кухнята и не може да се реши. Най-сетне жената приближи до него, без да пали лампата.

— Дима — пошепна тя, — не си ли заспал още?

— Не — отговори той, без да снишава глас.

От опит знаеше, че ако една жена е решила да му каже, че е съгласна на близост, с нея трябва да се говори на висок глас, та атмосферата на интимност да се разруши веднага. Тъмнината и шепотът са най-добрите приятели на съблазънта и най-върлите врагове на целомъдрието.

Неочаквано Кира запали лампата, после приседна на табуретката.

— Искаш нещо да ме питаш ли? — сети се Дмитрий.

— Да. — Тя помълча, не знаеше как да започне. — Знаеш ли, това, което ми разказа... С една дума — звучи доста необичайно. Искане ми се да ти вярвам, но... но не мога. Извинявай, Дима. Не ти вярвам.

Той рязко се надигна и седна, спусна нозе на пода, покрит с линолеум.

— Да си отида ли? — попита хладно.

— В никакъв случай, изобщо нямах предвид това. Изпаднал си в беда — очевидно е, нямаш къде да пренощуваш. Аз ти предложих помощта си и нямам намерение да се отричам от думите си. Просто ми се струва, че ме излъга и нещастieto ти се състои в нещо съвсем друго, а не в това, което ми разказа.

— Казах ти истината. Как мога да те убедя?

— Наистина ли работиш в Министерството на вътрешните работи?

— Наистина.

— Можеш ли да ми покажеш документите си?

— Ама разбира се — облекчено се разсмя Платонов. — Трябваше да го направя веднага. Извинявай. — Протегна ръка към окаченото на стола сако и извади от джоба му служебното си удостоверение. — Ето, заповядай.

Кира внимателно прочете всичко, което беше написано в удостоверението, и се усмихна.

— Значи си подполковник?

— Защо, не приличам ли на подполковник?

— Никога не бях виждала истински подполковник от МВР. Само на кино. Нали не ми се сърдиш?

— Моля ти се, всичко е наред. Би било странно, ако беше повярвала само на думите ми, особено като се има предвид, че се познаваме едва от няколко часа.

В кафявите ѝ очи Дмитрий отново улови отблясъци от онзи огън, който ги правеше да приличат на изгарящо-горещ течен шоколад.

— Да те събудя ли утре или сам се събуждаш? — попита тя, сякаш нищо не се бе случило.

— Аз ще се събудя сам — веднага щом ти станеш. Имам лек сън.

— Лека нощ тогава. Да не ти е студено? Искаш ли да ти донеса още едно одеяло?

— Благодаря, няма нужда. Много ми е добре тук, наистина. Благодаря ти.

Кира угаси лампата и се прибра в стаята си. Дмитрий чу как тя запали аплика над дивана и легна. Това беше, помисли си той, временното убежище е намерено, сега трябва да помисля какво да правя с това обвинение в убийство и във вземане на подкуп.

3.

Вдовицата на Юрий Ефимович Тарасов с всички сили се стараеше да се владее. Отново и отново отговаряше на въпросите на Юра Коротков за покойния ѝ съпруг, подробно описваше всички стъпала в служебната му кариера, разказваше за неговите колеги, другари и приятели, за характера и увлеченията му.

— Кажете, Клавдия Никифоровна, никога ли не сте имали чувството, че в живота на Юрий Ефимович съществува някаква страна, до която той не ви дава достъп?

— Вече ви казах — не е имало такова нещо. Живяхме заедно повече от трийсет години, нали разбирате...

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя успя да се въздържи и да не се разплаче.

— Някога да сте имали усещането, че Юрий Ефимович се страхува от нещо? От някакво събитие или може би от някакъв човек?

— Страхуваше се от инсулт. Страхуваше се да не се парализира. Разбирате ли, имаше високо кръвно и много се страхуваше... Пазеше диета... Разбирам, вие питате за други страхове.

— А защо имате три кучета? — внезапно попита Коротков. — Апартаментчето ви е малко, сигурно ви е тясно.

— О, това ли... — Клавдия Никифоровна се разрида.

На Коротков му стана неудобно, но трябваше да зададе този въпрос. Анастасия му беше казала непременно да попита за какво са му били на Тарасов три кучета, и то служебни, а не декоративни. Какво се бе захванала Каменская с тези кучета — никак не му беше ясно, но щом го бе помолила, той трябваше непременно да го направи. Юра често повтаряше, че „главата на Аска е някак странно подредена“, затова се отнасяше сериозно към молбите и поръченията ѝ, дори да не разбираше техния смисъл и цел.

— Отначало имахме само Наркис, той е най-големият, вече е на осем години. Медалист, елитно куче. Още от тригодишен го вземат за планирани оплождания. Когато беше на пет, отидохме на вилата, а там нали знаете как става — любов и тем подобни... С една дума —

съседите ни по вила имаха женска овчарка, с добро потекло, нищо лошо не мога да кажа, та когато Наркис стана татко, стопанинът на Елза ни донесе две кученца. Оплождането не беше планово, от клуба не пожелаха да вземат кученцата — къде да ги дяваме? Съседът си остави половината, даде на нас другата половина — продайте ги, ако искате. Юрий Ефимович взе мъничетата и ги занесе на Птичи пазар. А там при него дошла някаква компания кавказци с момиче — всичките пияни. Госпожицата видяла едното кученце и започнала да настоява — купете ми го, и то веднага. Един от мъжете подал пари, много, дори не попитал за цената, просто извадил пачка хилядарки и се опитал да ги даде на Юрий Ефимович. И представете си, Юра не могъл да даде кученцето. Само като си помислил, че това е моментна прищявка на тази пияна госпожица, а след десет минути мъничкият ще ѝ се изпишка на палтото и тя ще го захвърли насред улицата, ще го остави безпомощен да замръзва и да умира, сърцето не му дало да го стори. Не приел парите и веднага си тръгнал от пазара. Спомням си, че когато се прибра, просто не беше на себе си. Клава, рече, прости ми, голям глупак съм, не мога да продавам кучета, сърцето ми се къса — та това са живи същества, а аз трябва да ги дам кой знае в какви ръце. Отиде на пазара и следващата неделя и пак се върна с кученцата. Не могъл. А след две седмици вече аз му казах да не ги продава — бяхме свикнали с тях, все едно с деца. И знаете ли кое е странно? Наркис сякаш чувстваше, че искаме да продадем децата му. И двата пъти, когато Юрий Ефимович тръгваше за Птичи пазар, Наркис виеше като по покойник, стоеше пред вратата, пъхаше се в краката му, пречеше му да излезе. Хем не е майка, но явно пак усещаше нещо.

— Сигурно ви е било трудно и с трите кучета? — съчувствено попита Коротков. Аска му бе наредила непременно да разбере дали покойният е бил страстен привърженик на чистотата и реда, тъй че темата за трите кучета му позволяваше плавно да премине към интересувания го въпрос. — Косми, кал, специално готвене...

— Трудно беше. — Вдовицата слабо се усмихна. — Апартаментът е малък, нали виждате, а кучетата са големи. Разбира се, че беше трудно. Но някак се научихме да не обръщаме внимание на неудобствата. Вярно — кал, козина, постелки, паници... Разбира се, в началото се опитвахме да поддържаме чистотата и реда на предишното ниво, а после се примирихме. Каквото е, такова. Но пък колко радост

ни доставят — нямате представа! Ами че те са като хора, всеки си има свой характер, свои особености. Единият има алергия към свинско, другият не може да понася апарата за кръвно налягане. Страхуваше се от него, представяте ли си? Щом Юрий Ефимович извадеше апарата, Фред, когато беше мъничък, се втурваше при мен и започваше да скимти. Какво ли страшно виждаше в този апарат? Сега, когато порасна, вече не бяга, пази достойнството си, но въпреки това очите го издават, че не обича този апарат. Седи, гледа Юрий Ефимович, а по муцуната му изписана мъка и тревога. Абе какво да ви обяснявам! Те са членове на нашето семейство, винаги сме ги обичали като собствени деца.

— Юрий Ефимович сигурно е бил добър и мек човек?

— Добър — да. По-добър човек не съм срещала в живота си. Обаче мек... — Клавдия Никифоровна погледна Коротков някак странно. — Не бих го нарекла мек.

— Защо? Неотстъпчив ли беше? Упорит, така ли?

— Трудно е да се обясни — поклати глава вдовицата. — Просто така го чувствах. Ако поискате да ви приведа пример, от който да личи, че не беше мек, сигурно няма да мога да го направя. Но вътрешното ми усещане винаги беше именно такава: добър, но корав.

— И все пак, Клавдия Никифоровна, защо? Това е важно за мен, разберете. Само ако познавам с подробности характера на мъжа ви, ще мога да си представя какво толкова може да е направил, че накрая е загинал. С какво и на кого може да е попречил, кой може да е поискал да му отмъсти, да си разчисти сметките с него. Моля ви, Клавдия Никифоровна, опитайте. Разбирам мъката ви, разбирам колко ви е тежко да говорите за мъжа си, но трябва да го направите. Ще ми помогнете ли?

4.

Лена Русанова гледаше слисано капитан Лесников и мълчеше. Защо този красив, строг милиционер я разпитва за Дима? С какво се е провинил той? Какво може да му се е случило?

— Лена, не бива да мълчите. Съпругата на Платонов ни каза, че през нощта в сряда срещу четвъртък Дмитрий не е нощувал в дома си. Вашият брат е сигурен, че е бил при вас. Вярно ли е?

— Какво толкова ви интересува? — рязко отвърна тя. — Дори да е бил при мен, какво ще промени това? Защо сте ме заразпитвали?

— Не сте права — меко отвърна Лесников. — В четвъртък сутринта Дмитрий е отишъл на работа, посред работния ден си е тръгнал, без да се обади на никого, и ние и досега не знаем къде е. Явно случило се е нещо важно, нещо, което го е накарало да напусне работното си място и сега да се укрива някъде. И това важно нещо може да се е случило или сутринта в четвъртък, или в сряда. И щом в сряда вечерта е бил при вас, може да ви е разказал нещо или поне да е споменал за някакво важно събитие.

— Нищо не ми е разказвал. Той изобщо никога не ми разказваше за работата си. Сякаш не знаете! — презрително подвикна тя. — И брат ми е същият — излишна дума не може да се чуе от него.

— А за какво обикновено си говорехте с Дмитрий?

— Не е ваша работа! — ядно тръсна Лена. — Не и за работата му във всеки случай.

— Кажете ми — внезапно смени посоката на разговора Лесников, — Дмитрий много ли четеше?

— Дали четеше? — повтори въпроса тя, като дори се позапъна. — Какъв странен въпрос.

— И все пак?

— Ами... струва ми се, че не. Той няма много време за книги.

— Откъде знаете? Питали ли сте го за това?

— Не, защо — и така си личеше.

— По какво си личеше?

— Ами например започнех ли да му разказвам за някой нашумял роман или повест, виждах по реакцията му, че за пръв път чува за това.

— А вас това не ви ли дразнеше? Извинете, Лена, но вие учите в консерваторията, човек на изкуството сте, вероятно имате високи изисквания към общата култура на един човек, а Дмитрий, изглежда, не е отговарял твърде на тези изисквания. Примириявахте ли се с това?

— Говорите глупости! — каза тя ядосано и малко високомерно. — Ценността на един човек не се състои в броя на книгите, които е прочел, а в отношението му към другите хора. Да, Дима не знае кой е Губерман, не е гледал нито една пиеса на Тенеси Уйлямс и никога не е слушал музиката на Губайдулина, но винаги се е отнасял с уважение към хората и никога не ги е унижавал. Той изобщо почти никога не е казвал нещо лошо за когото и да било.

— Имахте ли общи приятели? — с невинен тон се заинтересува Лесников.

Момичето се държи нахакано, но не защото е такова по природа, а от стъписване и уплаха, тъй че на него няма да му струва големи усилия да я накара да каже всичко, което той иска да чуе. Трябва само да направи така, че тя да не почувства как я подвежда.

— Не. — Лена помълча малко, вперила поглед някъде в пода. — Никъде не ходехме заедно, беше ни достатъчно да сме само двамата, никой не ни трябваше — добави внезапно.

— А за какви хора ви е разказвал Дмитрий? Кого е преценявал? Нали току-що ми казахте, че никога не е унижавал хората и не е говорил лоши неща за когото и да било. Кого имахте предвид?

— Никого конкретно. — Тя сви рамене. — Понякога ми говореше за хора, които аз изобщо не познавам.

— Например?

— Ами например когато дойде в сряда, беше много тъжен и каза, че е умрял един много добър и достоен човек. Помоли да му наля малко водка и пи за бог да прости. Знаете ли, стори ми се, че малко оставаше да заплаче. Естествено аз разбирам, че за покойниците не се говори нищо лошо, но щом той реши да пие, за да помене душата на този човек — не пред хората, а сам, сякаш за себе си, това значи, че...

Тя отново се запъна и млъкна. Игор не прекъсна мълчанието ѝ, за да не би да стресне момичето — разбираше, че сега ще чуе най-важната информация от целия този разпит.

— Господи, колко лошо формулирам! — ядосано въздъхна тя. — Разбирате ли какво искам да кажа?

— Струва ми се, че разбирам — предпазливо отговори Лесников. — Искате да кажете, че съществуват такива неща като морален дълг и че много от нас са големи майстори да го отдават пред хората, на всеослушание, ала малко са тези, които са способни да не го забравят и да го отдават тихо и насаме със себе си. Освен това Дмитрий вероятно е бил способен на силна привързаност и предано приятелство, а и това не е присъщо на много хора. Така ли е?

— Да, да, така е — припряно и нервно заговори момичето. — Но ако Дима наистина е изчезнал, както ми казвате вие, не разбирам как неговата способност да се привързва силно ще ви помогне да го намерите. Казах ви неща, които не биваше да ви казвам, подведохте ме, това не е честно. Вървете си, ако обичате. Повече няма да отговарям на въпросите ви. Вървете си!

— Добре, Лена, сега ще си тръгна, но може би ще ми кажете кой е бил човекът, който е умрял и когото Дмитрий е поискал да помене?

Лена стана от дивана и се изопна с целия си невисок ръст. Очите ѝ гневно святкаха, устните ѝ побеляха.

— Вие постъпвате подло, чувате ли — подло! Принуждавате ме да ви преразказвам думи, които са били предназначени само за мен. Принуждавате ме да предавам Дима. Да, вие ме надхитрихте и в един момент аз започнах да говоря прекалено много, но се разкайвам за това, а вие сте се вкопчили в гърлото ми и настоявате... — Тя се задъха от ярост и беше готова да избухне в плач. — Вървете си!

Вече застанал на вратата, Игор Лесников изведнъж се обърна към нея.

— Лена, не искам да ме смятате за негодник, затова още отсега ви предупреждавам: щом не искате да разговаряте с мен, ще помоля брат ви да ви зададе същите въпроси. На него няма да можете да не отговорите. Така че за да не си мислите, че се опитвам да ви надхитря и затова пращам при вас Сергей, за да измъкне от вас някакви тайни, казвам ви за това свое намерение предварително.

— Защо? — студено попита тя, вече успяла напълно да се овладее. — Свирите на тънката струна на благородството?

— Свирите вие, а не аз, и не на струната на благородството, а на цигулка. А аз се опитвам да спася приятеля ви Платонов. И ако на вас

ви харесва да ми пречите, лично аз не изпитвам удоволствие от това.
Всичко хубаво.

ШЕСТА ГЛАВА

1.

Телефонът в кабинета на следователя от районната прокуратура Казанцев иззвъня в момента, когато Валерий Петрович не без удоволствие правеше любов с една младичка практикантка от юридическия факултет на университета. Казанцев нямаше на главата си особено спешни дела, които да го принудят самоотвержено да дойде на работа в събота, но нямаше и самостоятелен кабинет, за самостоятелно жилище пък да не говорим, ето защо, за да укрепи взаимоотношенията си с практикантката, той се бе принудил да пожертва единия от своите два почивни дни.

Валерий Петрович беше висок и притежаваше толкова могъщ бас, че когато добросъвестно се опитваше да говори тихо, присъстващите имаха чувството, че в стаята се разнася равномерно ниско бучене.

Иззвънелият телефон беше точно до ухото на легналото на бюрото момиче. То недоволно надигна глава и въпросително погледна Казанцев. Валерий Петрович взе слушалката, при което другата му ръка остана върху гладкото бедро на бъдещото светило на следствената дейност.

— Валерий Петрович? — разнесе се в слушалката непознат женски глас.

— Аз съм, какво обичате?

— Дима Платонов ме помоли да ви напомня за Катя от Омск.

От изненада Казанцев отдръпна ръката си от уютното място, където тя бе лежала толкова удобно и уверено.

— Спомням си Катя от Омск — овладя гласа си той. — Какво става с Дима?

— Всичко с него е наред, не се тревожете. Има една молба към вас. Ако обичате, проверете кой на „Петровка“ се занимава с разследването на убийствата на Юрий Тарасов от Международния център и Вячеслав Агаев от Уралск-18. Имената на детективите, техните служебни и домашни телефонни номера, кратки характеристики. Кога и къде да ви потърся отново?

— Обадете ми се вкъщи между седем и осем довечера. Имате телефонния ми номер, нали?

— Триста деветдесет и четири, десет, петдесет и девет?

— Точно така. Кажете на Дима, че ще свърша тази работа.

Той още не бе успял да завърши последната си фраза, когато в ухото му нахлуха силните и чести сигнали на приключилата връзка.

Казанцев хвърли поглед към часовника. Да изгони момичето веднага би било грубо и не по джентълменски, трябваше на бърза ръка да завърши толкова приятно започнатата работа и да го изпрати до изхода. Изпълнението на молбата на Димка можеше да му отнеме много време, но той не можеше да не я изпълни. Още по времето, когато учеха заедно в милиционерската школа, Валера Казанцев се заплете в тягостна и грозна история с една студентка от педагогическия институт. Историята беше толкова неприятна, че на Валера му се наложи да събере доста мъжество, за да я разкаже само на един човек — на Дима Платонов. Момичето се казваше Катя и оттогава думите „Катя от Омск“ се превърнаха в нещо като парола, означаваща ситуация, при която от двамата се изисква пълно взаимно доверие, незабавна помощ и строга конфиденциалност. През последните двацетина години по-често следователят Казанцев, отколкото оперативният работник Платонов, бе произнасял тези магически думи.

— Благодаря ти, малка моя — учтиво каза Валерий Петрович. — Искаш ли довечера да отидем някъде?

— Да си тръгвам ли? — обидено попита практикантката.

Последните петнайсет минути бяха показали, че разследването на криминални дела е останало единственото нещо в живота ѝ, по което още би трябвало да попрактикува. Всичко останало тя умееше да прави превъзходно и не се нуждаеше от никаква допълнителна практика.

— Миличко, нали чу, че ми се обадиха по телефона, изникна една спешна работа.

Казанцев бързо опипа костюма си, за да провери всичко на мястото си ли е, всички копчета закопчани ли са, после оправи поличката на момичето и нежно го погали по рамото.

— Всичко е наред. Хайде, ще те изпратя.

— Някаква жена ти се обади — упорито възрази практикантката, не помръдна от мястото си и бързо прибра ръцете си зад гърба, за да не поеме чантичката, която вече ѝ подаваше Казанцев.

— Тя се обади по работа. Именно с тази работа трябва да се заема, и то веднага. Хайде, миличко, нека не се препираме, да си кажем довиждане до понеделник.

Момичето си тръгна, като се връцна наскърбено, а Валерий Петрович Казанцев седна зад бюрото си и започна да върти шайбата на телефона.

2.

След Казанцев Кира се обади на Сергей Русанов, на когото каза абсолютно същите думи, които Дмитрий ѝ бе наредил да предаде.

— Дима иска да ви даде едни документи...

— Къде е той? — нетърпеливо я прекъсна Русанов. — Трябва да говоря с него лично.

— Не е в Москва — отговори Кира, следвайки безпрекословно получените от Платонов инструкции. — Замина и ми остави едни документи, които трябва да ви предам.

— Закъде замина?

— Не знам.

— Какви са тези документи?

— Не съм ги чела. Те са в запечатан плик, Дима ми забрани да го отварям. Ще го оставя утре сутринта в гардероба на Киевската гара. Клетка номер дваисет и седем, кодът е шест-две-девет-пет.

— Откъде сте сигурна, че клетка номер дваисет и седем ще бъде свободна, когато отидете утре на гарата?

— Заех я тази сутрин. А утре ще поставя там документите. Ако искате да предадете нещо на Дима, оставете в клетката бележка. Възможно е той да се свърже с мен.

— Дайте ми телефонния си номер за всеки случай — поиска Русанов.

— Нямам телефон — невъзмутимо отвърна Кира. — Скоро се преместих в нов квартал, телефоните не са прекарани. Довиждане, Сергей Георгиевич.

— Почакайте! Почакайте, госпожице, една минутка.

— Моля?

— Кажете на Димка, че ситуацията е много лоша. Търсят го усилено, снимката му е изпратена във всички областни управления на вътрешните работи. Не знам къде се крие, пък и не ме интересува. Нека си седи в убежището и да не си подава носа навън. Когато напрежението поспадне, ще го предупредя, а засега и през ум да не му минава да се показва навън. Кажете му още, че аз не вярвам в

приказките, че бил виновен. Включиха ме в групата за разследване убийството на момчето от Урал, така че постоянно ще бъда в течение на всичко. Ще го спася. Ще му предадете това, нали?

— Добре, ще му предам.

Кира затвори телефона, излезе от телефонната кабина, качи се на тролея, който обикаляше Садовое колцо, по посока към метрото. До дома ѝ не беше близо, но Дима специално я бе помолил да се обади от центъра, най-добре — от някоя кабина близо до Садовое колцо. Ако се случеше невероятното и Кира попаднеше от първия път на подслушван телефон, за три минути милицията не би могла да стигне до нея: този централен район винаги беше претъпкан с коли, на всяко кръстовище постоянно ставаха задръствания.

Когато влезе вкъщи, не чу нищо, освен абсолютна тишина. Нито звук, нито шумолене. Да не би гостът да си е тръгнал?

— Дима? — колебливо го повика тя.

В отговор — нищо. Мълчание. Кира бързо свали ботушките си и без да съблича шлифера, влезе в кухнята. Платонов спокойно стоеше в ъгъла и наблюдаваше вратата.

— Защо не се обаждаш? Вече се притесних, че си си тръгнал.

— Трябваше да бъда сигурен, че се прибиращ сама — тихо отговори той.

— Ти какво, нямаш ли ми доверие? — възмути се Кира.

— Извинявай, но нали и ти снощи поиска да видиш документите ми. Ами ако беше срещнала на улицата някоя приятелка или съседка и тази приятелка или съседка беше дошла заедно с теб да ѝ дадеш кибрит или сол? И утре целият блок научеше, че у Кира живее непознат мъж?

— Ти да не ме смяташ за абсолютна глупачка? — обиди се тя. — Да не си мислиш, че имам в главата си гънка и половина и ще довлека вкъщи първата срещната приятелка, за да се похваля с новия си приятел?

— Моля ти се, разбира се, че не — миролюбиво каза Платонов, седна до масата и извади цигарите си. — Просто прекалено добре знам как заради някакви глупави случайности един внимателно планиран замисъл може да се провали. Съседката например може да се окаже твърде нахална и да се домъкне в апартамента ти въпреки твоята съпротива. И изобщо знае ли човек... Хайде разказвай.

Кира му докладва накратко за двете си обаждания по телефона.

— Довечера ще трябва да отидеш отново до центъра. Ще отнесеш документите на гарата, ще ги сложиш в клетка номер сто дваайсет и седем...

— В номер дваайсет и седем — поправи го Кира.

— Казах — сто дваайсет и седем. Утре сутринта ще се обадиш на Русанов, ще се извиниш и ще кажеш, че нещо си сбъркала.

— Но защо, Дима? Нали каза, че Русанов ти е приятел. Нямаш ли му доверие?

— Мила моя, когато над теб надвисне обвинение във вземане на подкуп и две убийства, ти ще изгубиш доверие и в самата себе си. Ще седиш и ще мислиш: Много добре си спомням, че не съм вземала пари и не съм убивала хора, но нали и в милицията хората не са глупаци и щом толкова сериозно ме подозират, значи имат солидни доказателства. Ами ако наистина съм направила всичко това, само че не си спомням? С една дума довчера документите трябва да се оставят в клетката, а после да се обадиш на Казанцев. Той ще ти казва имената и телефоните, но ти не бива нищо да записваш, трябва всичко да запомниш. Ще можеш ли?

— Ще се постарая — засмя се Кира.

— Да, моля те, постарай се. След като говориш с Казанцев, веднага се обади тук — два сигнала, после три, после четири и после аз ще вдигна, така ще бъда сигурен, че си ти. Ще ми преразкажеш каквото е успял да научи Казанцев и тогава може би ще те помоля да му се обадиш отново.

— А утре ще ти трябва ли?

— Може би. Някакви планове ли имаш?

— Нали вече ти казах, че родителите ми живеят постоянно на вилата и аз винаги в събота или неделя трябва да им нося продукти. Но първо, това няма да ми отнеме цял ден, мога да не оставам там, а просто да занеса чантите и веднага да се върна, и второ, ако наистина ще ти бъда нужна през целия ден, мога да тръгна късно довчера, с последната мотриса, а утре рано сутринта да се върна. Защото през нощта не съм ти нужна, нали така?

— Кира, постъпи така, както на теб ти е удобно — смути се Платонов.

Разбира се, той би предпочел тя да замине вечерта и сутринта да се върне. Така той ще може спокойно да се наспи, без да се вслушва в шумовете откъм стаята и без да трепва всеки път, когато му се стори, че Кира се кани да стане от леглото и да дойде при него в кухнята. Платонов още веднъж мислено се зачуди защо ли тази красива и явно неглупава жена не предизвиква влечение у него. Нима дотолкова е излязъл от релси, че може да мисли за една млада, привлекателна жена единствено като за помощник и опора в нещастieto, като за стопанка на неговия временен пристан?

— Добре, ще видим как ще тръгнат нещата довечера — реши тя. — Може пък всичко да свърши благополучно и ти да се прибереш в дома си.

— Дори не мечтай за такова нещо — засмя се Платонов. — При подобни дела няма бързи резултати, ще падне голямо разтакаване.

— Колко голямо?

Изведнъж на Платонов му се стори, че Кира се напрегна. В тъмните ѝ очи той отново видя разгарящия се пламък и отново не можа да разбере какъв пожар пламти в нея. Снощи тя, като тактична и гостоприемна домакиня, не го попита колко време смята да живее в апартамента ѝ. Човекът е изпаднал в беда и се нуждае от помощ и щом ти доброволно му предлагаш тази помощ, някак си е неприлично да питаш колко време ще си му нужен. Днес, след като се е успокоила и е поразмислила, тя естествено иска да разбира перспективата по-определено. Може да е свободна временно, да очаква след известно време да дойде постоянният ѝ приятел и присъствието на Дмитрий Платонов в дома ѝ да представлява неудобство.

— Ще отнеме най-малко седмица — твърдо отговори той. — И нека се разберем още отсега, Кира. Щастлив съм, че те срещнах вчера и ти изрази готовност да ми помогнеш, но аз гледам на това като на неочакван и незаслужен подарък от съдбата, който също съдбата може да ми отнеме всеки момент. Искам да кажа, че веднага щом моето присъствие в дома ти започне дори мъничко да те обременява, ако ти причини дори най-дребното неудобство, аз веднага ще си тръгна и ще те оставя на мира. При което няма да си мисля, че ти — такава зла и жестока, си изгонила мен — такъв нещастен и бездомен, на улицата. Ще ти бъда благодарен за всичко, което направи за мен, и ще смятам, че съм ти длъжник до края на живота си.

Огънят в шоколадовите ѝ очи угасна, те отново станаха спокойни и матови. Тя мълчаливо сложи яденето да се стопли, като току се усмихваше на Дмитрий. Той се почувства невероятно спокоен и уверен край тази толкова усмихната и уравновесена жена.

Внезапно тя прекъсна мълчанието.

— А откъде си сигурен, че клетка номер сто двацет и седем ще бъде свободна?

— Защото вчера сутринта заех две клетки: номера двацет и седем и сто двацет и седем. Имат еднакъв код.

— Всичко си предвидил — одобрително кимна Кира. — Аз нямаше да се сетя.

Кой знае защо, похвалата ѝ го зарадва. „Нима искам да ѝ се харесам? С мен стават някакви странни чудеса“ — смаяно си помисли Платонов. Той продължаваше внимателно да я наблюдава, правеше му силно впечатление колко е грациозна и същевременно колко пестеливи са движенията ѝ. Тя не се суетеше, не правеше излишни жестове, не размахваше ръце и не се луташе безцелно из кухнята. Дори когато стоеше неподвижно до печката, бъркайки в тенджерката нещо очевидно вкусно, ако се съди по аромата, гърбът и раменете ѝ бяха равни, наистина малко прегърбени, но не огънати, както обикновено става с хората, които „завалят“ на десен или на ляв крак, пренасяйки върху тях центъра на тежестта.

— Кира, била ли си омъжена? — изведнъж ни в клин, ни в ръкав попита той.

Тя се обърна и топло се усмихна на Дима:

— Бях, но съвсем за кратко. И отдавна. Вече успях да го забравя...

3.

На свекърва ѝ, ѝ бяха достатъчни три месеца, за да разведе Кира със сина си. Бяха се оженили много набързо и тя не успя да предотврати сватбата, за сметка на това след бракосъчетанието разгърна активна дейност.

— Никаква шапка няма да ти става — високомерно заплаши тя сина си.

— Какво общо има тук шапката?

— Ами общото е, че ще ти пораснат рога, преди да си се опомнил. Жена ти е прекалено красива, за да можеш да се надяваш на верността ѝ.

— Мамо, как можеш... — възмущаваше се Саша. — Кира не е имала никого преди мен, не е някоя уличница.

— Точно така, синко, не е уличница — кимаше в знак на съгласие майка му. — Но тя нищо не умее и не може да постигне нищо в живота сама. Няма образование, не е и кой знае колко природно интелигентна, значи смята да проправа жизнения си път с помощта на тялото си. Разбира се, че не е имала никого преди теб, че как иначе? Та тя е планирала да улови златната рибка, а за целта кукичката трябва да бъде в девствено състояние.

— Мамо!

— Какво „мамо“, какво „мамо“! — свадливо го имитираше майка му. — Тя успя да се напъха в прилично семейство, а знаеш ли после какво ще стане? Ще започне да спи с приятелите ти, за да ти помогнат да я уредиш на добра служба в някоя фирма, после ще спи с началника си, за да я издигне в службата, а после, току-виж, започнала да си ляга и с твоите началници — за да издигнат по-бързо и теб. Тя си няма собствен мозък, за да постигне нещо сама, следователно ще експлоатира тялото си. Вече е на двайсет и две, защо още не е опитала да получи някакво образование? Защото не ѝ достигат ум и трудолюбие. Бива я само за креватна гимнастика.

Свекървата не криеше мнението си по въпроса и го изказваше, без да снишава глас. След три месеца търпението на Кира се свърши и

след един дълъг и много сериозен разговор с мъжа си, при който се разбра, че Саша няма навик да спори с майка си и не ще успее да наложи волята си, младата съпруга си събра багажа и се върна при родителите си.

Половин година по-късно Кира влезе да учи във вечерен институт и на двайсет и осем години получи диплома за висше образование със специалност „библиотечно дело“. Дипломата не ѝ беше особено необходима за работата, защото както на осемнайсет години бе започнала да работи в библиотека „Раритет“, така и щеше да си продължи чак до пенсия, но уязвеното ѝ самолюбие търсеше удовлетворение. Беше ѝ скучно да учи, но тя упорито ходеше на лекции, зубреше конспекти и пишеше контролни, за да докаже на Саша и майка му колко не са били прави за нея. Известно време след развода тя все още обичаше бившия си съпруг, затова мнението му не ѝ беше безразлично. После любовта отмина, но тя не напусна института. Не ѝ беше в характера да изостави по средата нещо вече започнато.

4.

Кира излезе и Платонов се приготви за мъчителното очакване. Беше само шест часът, докато тя стигнеше до гарата и оставеше документите в клетката, щеше да стане седем, после трябваше да търси Казанцев, той й беше казал да му се обади между седем и осем, но Валерка открай време си беше разпилян и несериозен, тъй че можеше да се прибере и в десет, и в единайсет. И през цялото това време Кира щеше да се скита като бездомна котка по улиците, от кабина до кабина, а той, Платонов, щеше да се лута из чуждия апартамент, хипнотизирайки с поглед телефона.

Кира неслучайно го похвали, той наистина прояви доста предвидливост, като зае в гардероба на гарата едновременно две клетки с подобни номера. В министерството приятелството им с Русанов не беше тайна за никого, затова не беше изключено веднага да са започнали да подслушват телефона на неговия най-близък и стар приятел с надеждата, че беглецът ще му се обади. А Серьога дори не знае, че телефонът му се подслушва. Клетка номер двайсет и седем не се намира в залата, където е номер сто двайсет и седем, и ако разговорът между Кира и Русанов е стигнал до нечии уши, те ще причакват Кира близо до двайсет и седем, а тя през това време спокойно ще остави документите в съседната зала, където никой не я очаква. А пък да съобщи на Русанов утре, че клетката е с друг номер, е въпрос на техника и съобразителност. Може Кира да му се обади и да каже например, че не бива да забравя пет пъти по двайсет или три пъти по трийсет плюс десет. Абе има много начини, не е трудна работа.

5.

В залата на гардероба при Киевската гара те влязоха заедно. Огледаха се, намериха клетка номер двайсет и седем, прецениха къде ще е най-добре да застанат, за да я държат постоянно под око и същевременно самите те да не бият на очи. Набелязаха си няколко точки, за да не стърчат на едно и също място и някой да се запита защо са там: кой знае колко щяха да чакат, не беше изключено да дремят до утре сутринта.

Бяха братовчеди, но външно много си приличаха. По-възрастният приближаваше петдесет, а по-младият беше малко над трийсет, тъй че при желание спокойно минаваха за баща и син, само трябваше правилно да се облекат, така че да състарят малко по-възрастния и съответно леко да подмладят по-младия.

По-младият от братовчедите се настани между редиците метални шкафове с клетки, по-големият излезе на перона да запали цигара и да огледа къде може да се хапне, да се купи вода, да се поседне на пейка, да се отиде до тоалетна. След двайсет-трийсет минути той щеше да се върне и да смени по-младия на поста около двайсет и седма клетка, докато братовчед му се поразтъпче наоколо. Все още не бе нужно да се напрягат особено — щом е казала, че ще остави документите в гардероба утре, най-вероятно ще го направи днес следобед. Дългогодишните наблюдения ги бяха убедили, че най-често се прави точно така. Никой глупак няма да иде при скривалището точно по времето, за което е съобщил — това са азбучни правила на детективската професия. Тоест час-два може да постоят спокойно, а вече след четири ще започне истинската работа. Тогава един от тях ще трябва да бъде постоянно в залата, а другият — на перона, запазвайки визуалния контакт.

Размотаваха се така почти до седем часа, когато по-възрастният братовчед усети, че нещо става. През залата бавно мина много красива жена с къдрави кестеняви коси. И макар че не спря пред клетка номер двайсет и седем, а премина в другата зала, наблюдателят с някакво дванайсетото чувство разбра: тя е. Дали долови някакво напрежение,

което тя излъчваше, или като добро куче усети миризмата на страха, а може би си каза думата и дългогодишният му опит. Той лениво се прозя, без да се прикрива с ръка, и с крайчеца на окото си видя как братовчед му, който бе застанал на перона и го наблюдаваше, прие сигнала и бавно се запъти към следващата зала. По-възрастният излезе на перона, сега те си смениха ролите. През прозореца той виждаше братовчед си, облегнат на стената в ъгъла, и жената, която отваряше вратичката на клетка номер сто двацет и седем. Стар трик, помисли си по-възрастният, добре известен, но въпреки това ефективен, ако нямаш пълно доверие на някого и искаш да провериш доколко е добросъвестен партньорът ти. Ако той излезе честен и се досети, че са го проверявали, винаги можеш да се направиш на луд — сбъркал съм номера или пък вие не сте чули добре, или нещо подобно. Именно затова номерата се избират така, че да си приличат, тоест да могат лесно да се сбъркат. 96 и 98 — пред мисления ти поглед застават заоблени цифри, после е трудно да си спомниш кои са били именно. 47 и 74 също лесно се заменят една с друга, състоят се от прави черти. 27 и 127 наистина не могат лесно да се объркат, но тъй като в работата участваше междинно звено — жената, можеха да се оправдаят с нея — аз, видиш ли, й казах 127, а тя не е чула първата дума.

Жената постави в клетката голям кафяв плик, набра откъм вътрешната страна на вратичката шифъра и я затвори. По-възрастният, който стоеше на перона, направи едва забележим жест: проследи я докрай. По-младият леко се наведе, уж изтърсваше от шлифера си невидими кални пръски. Разбрах нареждането, започвам изпълнението.

6.

Той очакваше обаждането на Кира с такова напрежение и тревога, че посегна към слушалката едва ли не преди телефонът да иззвъни. Посегна — и веднага отдръпна ръката си. Два сигнала. Пауза. Три сигнала. Разбира се, това е Кира, защо трябва да протака, трябва да вдигне слушалката и най-сетне да научи новините, но обичайната му предпазливост и дисциплинираност надделяха. Четири сигнала. Пауза. Край, сега, щом телефонът звънне, ще може да говори.

— Ще ти кажа всичко веднага, докато не съм забравила нещо — чу той припрения глас на Кира. — Игор Валентинович Лесников, служебен телефон... домашен... Анастасия Павловна Каменская, служебен... домашен... Юрий Викторович Коротков... И освен това твой приятел Русанов. Валерий Петрович каза, че не можел да разбере как Русанов се е озовал в тази група, нали всички знаели, че сте приятели. Той разузнал специално, оказало се, че било инициатива на генерал Заточни.

Дмитрий бързо си записваше имената и номерата на телефоните, смаян как тя е успяла да запомни всичко от едно чуване. Наистина ли не е нарушила инструкцията и не си е записвала всичко, което ѝ е казал Казанцев?

— Браво, умно момиче! — с неочаквана нежност каза Платонов. Вече можеше да се отпусне. — Какво ти разказа Валерий Петрович за тях?

— Лесников имал втора жена и малко дете. Разполагали с много пари, но те идвали по линия на жена му. Минавал за най-красивия детектив в Министерството на вътрешните работи. Тежък, неотстъпчив характер, много сериозен, рядко се усмихвал. Каменская не била омъжена, след месец и половина ѝ предстояла сватба. Хората казвали, че трябвало да се стои по-далеч от нея, била непредсказуема и превъзходна актриса, можела да заблуди всекиго. Голяма преструвана и измамница. Коротков бил обаятелен, весел, с проблеми в семейството, затова седял в службата дори когато не било твърде необходимо. Влюбчива натура, вечно въртял някакви извънбрачни

връзки. Били близки с Каменская, често си приказвали и си споделяли. Уф! Май че това беше всичко.

— А Лесников с кого от тях е близък?

— С никого. Валерий Петрович каза, че Лесников изобщо странял от колектива, с никого не завързвал приятелства и с никого не споделял лични проблеми.

— И какво ти подсказва интуицията? На кого от тях може да се довери човек?

— Но защо питаш мен, Дима — изненада се Кира, — та аз не познавам никого от тях, как мога да реша?

— Е, и аз не познавам никого. Обаче трябва да реша. И то веднага, докато разговаряме с тебе.

— Ами... — Тя се замисли, после решително каза: — Ако ще трябва отново да се обаждам на някого, аз бих предпочела да разговарям с жената.

— Защо? Да не би да имаш проблеми в общуването с мъже?

— Не че имам проблеми, но... Разбираш ли, на Казанцев и Русанов се обаждах, сякаш не бях аз, а ти — само с гласа си. И те контактувах с мен, сякаш че беше ти, на тях им беше все едно каква съм, интересувахе ги само онова, което казвах от твое име. Разбираш ли?

— Естествено. Е, какъв е проблемът тогава?

— Ти не се познаваш с никого от тези трима служители на „Петровка“ и аз вече не мога да кажа: „Добър ден, много поздрави от Дима.“ Ще трябва да бъда самата аз, да говоря от свое име и да ги накарам да ми повярват. Така е, нали?

— Така е — потвърди Платонов, вече започнал да разбира какво има предвид Кира.

— Никога през живота си не съм успявала да изградя отношения с мъж така, както ми се иска. Вероятно имам някакъв дефект или нещо не ми достига, или просто не умея... Не знам. Нещо не ми върви с мъжете. Може би не будя доверие у тях. Може би те не будят доверие у мен и затова не мога да бъда искрена. Но, Дима, ако не си ме излъгал, сега става дума за живота ти. Аз не мога да поема отговорността, без да съм те предупредила. Едва ли ще мога да убедя непознат мъж, че може спокойно да ми има доверие.

— Ас жените по-лесно ли ти е да разговаряш?

— Представи си — да. Не знам защо, но с жените някак по-лесно намирам общ език. Моля те, ако трябва да се обаждаме на детективите от „Петровка“, нека да разговарям с Каменская.

Ние. Ние трябва да се обаждаме. Горкото ми момиче, трудно стигна до това признание, помисли си Платонов. И до това „ние“. Ти вече си се решила да застанеш на моя страна, включила си се в играта, готова си да споделиш с мен и опасността, и победата, и поражението.

— Добре, нека бъде Каменская. Помниш ли телефонния ѝ номер?

— Да.

— Кажй ѝ следното...

7.

Настя Каменская оклюмано се мотаеше из апартамента си и правеше безплодни опити да надвие мързела си. Трябваше да измие прозорците, но това можеше да се отложи още, докато времето се позатопли. Не би било зле да пусне пералнята и най-сетне да изпере купищата спално бельо. Процесът на прането не би й отнел много усилия, но нали после трябваше да глади всичките тези чаршафи... Добре би било и да прескочи до магазина — хладилникът е съвсем празен, а довечера ще дойде бъдещият й съпруг Льоша Чистяков. Вярно, Льошка ще донесе цяла камара продукти, той твърде отдавна и добре познава приятелката си, за да разчита на нейното домакинско усърдие, но все пак е някак неудобно.

Тя направи нужното усилие на волята и решително започна да се облича — дънките, пуловера. Добре, все пак ще прескочи до магазина.

Докато крачеше бавно по улицата с огромния спортен сак през рамо и влизаше във всеки магазин по пътя си, Настя продължаваше да си мисли за двамата убити, които по един или друг начин бяха свързани с Министерството на средното машиностроене. За убийството на оперативния работник от Уралск Вячеслав Агаев беше заподозрян Дмитрий Платонов. В деня, когато е станало това убийство, сряда, Платонов не се е прибрал вкъщи за през нощта, а е отишъл у любовницата си Елена Русанова, бил е потиснат и й е казал, че е починал някакъв добър и достоен човек. Кого е имал предвид? Агаев ли? Тогава излиза, че Дмитрий е знаел за смъртта му. Откъде, ако не го е убил той? И ако е знаел за смъртта на Агаев, тогава на другия ден е разигравал спектакъл в кабинета на началника си Мукиенко. А ако с думите си за умрелия не е имал предвид Агаев, кого тогава? Дали не е говорел за Тарасов?

Как да се разбере били ли са познати Тарасов и Платонов? И ако да, какво ги е свързвало?

Вчерашният ден бе прояснил картината донякъде. Юрий Ефимович Тарасов е държал три кучета не от страх пред някакви неведоми врагове, а от съжаление и природна доброта. И не е бил

фанатичен поборник за чистота и ред. Тогава с какво може да се обясни ентузиазмът му да въвежда ред и чистота на новото си работно място?

Към това може да се пристъпи от гледна точка на психологическите теории и да се каже, че Юрий Ефимович все пак много е обичал чистотата и реда, но още повече е обичал кучетата си. Понеже не е имал възможност да пожертва своята привързаност към животните, той е пожертвал вродената си чистоплътност и обич към реда, но щом му се е открила възможност да реализира неосъществените си желания, станало е онова, което е хвърлило в ужас тримата служители от протоколния отдел при Международния център. Това е възможно, нали? Разбира се, защо не! Дори е много правдоподобно.

Но към същия въпрос може да се пристъпи и от криминална гледна точка и да се предположи, че Юрий Ефимович всъщност е бил истинският, какъвто си е бил в действителност, а в службата се е преструвал, играел е ролята на глуповат безцеремонен добряк, изпълнен с добри намерения. Защо? Ами защото тази роля му е позволявала да се рови във всички книжа и папки, из рафтове и бюра, и то да го прави не тайно, озъртайки се и когато няма никого в стаята, а съвършено открито, пред очите на всички, без да се крие и спотайва. Интересно — какво ли в такъв случай е търсил Тарасов, какви документи или предмети?

В хлебарницата Настя освен хляб, купи и шоколадово-вафлена торта, три пакета френски бисквити, които Льоша толкова харесваше, и две кутии кашкавалени топчета, които самата тя обожаваше. Помисли малко и добави към всичко това половин кило халва и пакетче стафиди в шоколадова обвивка. „Чистяков ще ме убие за тези покупки — помисли си с усмивка. — Но какво съм виновна, че съм способна, докато седя пред компютъра, да излапам цяла кутия кашкавалени топчета и после цял ден нищо да не хапна? Ами не обичам да готвя и това си е, какво да правя, късно ми е да се превъзпитavam, след три месеца ставам на трийсет и пет.“

Докато стигна до гастронома, тя се опомни и започна добросъвестно да купува шунка, свински врат, бекон, пушени кренвирши, кашкавал, майонеза. Най-сетне, като напълни догоре огромния сак, тя се потътри към къщи, чувствайки как гърбът започва

да я прещраква, и мислено се върна към двете неизвестно по какъв начин свързани помежду си убийства.

Ако Тарасов се е опитвал да открие нещо, трябва да се доберем до отговора на два въпроса: намерил ли е онова, което е търсел, и дали не е бил убит именно заради тази находка? Но за да разберем това, първо трябва да се опитаме да разберем какво е търсил. Е, какво може да е било?

Настя реши да тръгне от друга точка. Ще играем на червени и бели, на добри и лоши. И тъй, ако Юрий Ефимович Тарасов наистина е търсел нещо — в името на какво или за кого го е правел? За някакви криминални структури, за мафията или за някакви други „лоши“? Да допуснем, че е така. Ще вградим в тази схема предположението, че Дмитрий Платонов е бил опечален именно от неговата смърт, когато е отишъл на гости на Елена Русанова. Тогава как да свържем в едно факта, че Тарасов е работел за „лошите“ — и добрите, искрено добри думи, които е казал за него Платонов? Не става. Или Платонов е мамел Лена — макар че никак не е ясно защо — или не е знаел за тайния живот на Тарасов, или пък изобщо не е ставало дума за Тарасов.

Друг вариант: Юрий Ефимович е бил от „червените“, а не от „белите“, с други думи — почтен и честен човек. И изобщо не е действал в интерес на някаква мафия. Тогава ще трябва да признаем, че Тарасов е бил... Да, при такава схема всичко се връзва. Юрий Ефимович търси нещо. А Дмитрий Платонов е искрено опечален и казва за него добри и хубави думи. Оттук неумолимо следва, че Тарасов е бил агент на Платонов. И то агент именно по делата, така или иначе свързани със средното машиностроене, с отбраната. Но тогава ще трябва да признаем, че между убийствата на Тарасов и Агаев наистина има връзка и щом за убийството на Агаев е заподозрян Платонов, именно него трябва да подозираме и за убийството на Тарасов. Да убие собствения си агент? Рядък случай, макар че в това няма и нищо невероятно — случват се такива работи. И тук много точно се вписва подкупът, който Дмитрий е взел от фирма „Артекс“. Изровил е нещо сериозно и мафията го е купила, като го е накарала да потули случая. За целта е трябвало в частност да бъдат премахнати хората, в чиито ръце са се намирали важни документи. Да бъдат премахнати Тарасов и Агаев.

При този вариант излиза, че Платонов е тотално виновен, затова е избягал. И тогава присъствието на Сергей Русанов в тяхната група много ще им пречи, защото Русанов няма да предаде приятеля си и няма да повярва в неговата непочтеност.

И накрая — последният вариант. Платонов не е виновен за нищо — нито за подкупа, нито за убийствата. Парите от фирма „Артекс“ и двамата загинали изобщо не са свързани помежду си, това е просто нещастно стечение на обстоятелствата, което позволява Дмитрий да бъде подозиран достатъчно обосновано.

Когато се прибра, Настя подреди покупките си в кухнята и си свари кафе. Гърбът я болеше и не ѝ се ставаше от удобния стол с твърда облегалка. Седя така почти два часа, през което време само посягаше към печката, стопляше вода и си наливаше още кафе, изяде два сандвича с шунка и кашкавал и изписа няколко листа с разбираемите само за нея стрелки и завъртулки. Мислите в главата ѝ се подредиха донякъде или поне сега тя доста отчетливо си представяше в каква посока трябва да продължат техните търсения.

В осем часа дойде Льоша Чистяков — ужасно висок, рижав, разчорлен и добродушен. Като го гледаше човек, беше невъзможно да си представи, че е доктор на науките, професор, който има свои ученици, автор на няколко издадени в чужбина учебника и лауреат на много международни награди за изследвания в областта на математиката. За Настя той си оставаше Льошка, какъвто беше в девети клас, когато се запознаха, а оттогава бяха минали двайсет години.

— Какво, пак ли гърбът? — веднага попита Льоша, когато видя с какво усилие тя се надигна от стола. — Мъкнала си тежести, нали?

— Не кой знае колко — усмихна се Настя. — Ходих до магазина, сакът беше тежък.

— Аска, ще поумнееш ли някой ден или не?

— Льошик, не се ядосвай, хладилникът беше съвсем празен, трябваше да купя толкова много неща.

Докато я слушаше, Чистяков си върза престилката и започна да вади от чантата си прясното месо и рибата. Тези покупки той не доверяваше на Настя, защото неговата приятелка — милиционерката не можеше да различи прясното месо от замразеното, а хека от треската. Льоша приемаше тези неща като съвсем естествени, тъй като

смяташе, че ако поне един от двамата умее да готви и да купува добри продукти, това е напълно достатъчно за нормален семеен живот. Професор Чистяков беше един много рационален човек. И освен това предано и нежно обичаше Настя Каменская ето вече двацет години и беше готов да се ожени за нея, дори наличните ѝ недостатъци да нараснеха няколко пъти. Всъщност недостатъците нямаха никакво значение, значение имаха само качествата, а с недостатъците просто трябваше да се примири и толкоз. Настя беше единствената жена, с която не му беше скучно. А нейната невзрачна външност не играеше абсолютно никаква роля. Това не означаваше, че професор Чистяков беше сляп — ни най-малко! Той реагираше остро на брюнетки с тъмни, блестящи очи и разкошни бюстове, те му харесваха ужасно и понякога — но много рядко — си позволяваше... Точно за два часа и половина. Именно толкова време бе необходимо на професора по математика, за да изпълни прелюдията и фугата, а вече свалил ръце от клавиатурата след заключителния акорд, за пореден път да се убеди, че отново се е затъжил за Настя, че му се иска да си побъбри с нея, да ѝ сготви вечеря, да я нахрани вкусно, да поседят двамата, прегърнати на дивана пред телевизора, да обсъдят някакви важни за него и нея проблеми. А с легналата до него брюнетка, кой знае защо, не му се разговаря.

— Ася, майка ти ще си дойде ли за сватбата? — попита Льоша, докато режеше на тънки парченца телешкото месо за бифтеците.

— Смята да си дойде.

Майката на Настя вече от няколко години работеше по договор в един университет в Швеция, прибираще се веднъж годишно и очевидно засега не планираше да се завърне окончателно.

— Минаха ли тревогите ти заради връзката ѝ с онзи германски професор?

— Отдавна. — Настя безгрижно махна с ръка. — Прав беше, като казваше, че сключването на брак силно променя възгледите на човека, включително и по отношение на нарушаването на съпругеската вярност от страна на родителите му. Спомняш ли си как бях откачила от тревога, че мама си има приятел, а татко — приятелка? Място не си намирах, по цели ноци не мигвах. А сега, когато самата аз реших да се омъжа, ми се струва, че всичко е нормално и сякаш така и трябва да бъде. Забавно, нали?

Льоша извади тигана, сложи го на печката и започна да начуква парчетата месо. В този момент извън телефонът.

— Може ли да се обади Анастасия Павловна? — чу се в слушалката непознат женски глас.

— На телефона.

— Анастасия Павловна, не се познаваме с вас, обаждам ви се по молба на Дмитрий Платонов. Ще можете ли да ме изслушате?

— Да, разбира се.

— Той ме помоли да ви предам, че не е убивал Агаев. Агаев е носел със себе си документи за бракуването на прибори, съдържащи благородни метали. Дмитрий е видял с очите си тези документи, когато се срещнали. Те останали у Агаев, Дмитрий не ги взел. Слушате ли ме, Анастасия Павловна?

— Слушам ви. Продължавайте.

— Не е убивал Агаев, но разбира, че доказателствата срещу него са много силни. Всичко, което той може да направи, е да разкаже какво точно се е случило. Агаев е пристигнал в министерството на „Житная“, Дмитрий слязъл при него във фойето, двамата се качили в колата и Платонов го откарал на улица „Володарски“, където живеел някакъв роднина на Агаев. Този роднина трябвало същата вечер да лети за САЩ и Агаев бързал, страхувал се да не би да го изпусне. Трябвало непременно да се види с този чичо, за да вземе някакво лекарство за детето си. Платонов го свалил на улица „Володарски“ и си заминал. Това е всичко.

— Платонов може ли да докаже по някакъв начин, че точно това се е случило?

— Страхувам се, че не.

— Вие смятате ли да ми се обаждате пак?

— Не знам.

— От какво зависи?

— От вас.

— За съжаление аз не разбирам съвсем добре какво искате да ми кажете. Но много ви моля — ако Платонов измисли как може да докаже своята невинност, незабавно ми се обадете. И му предайте, че още утре ще проверя сведенията за роднината на Агаев. Ако те се потвърдят, все още бихме могли да помогнем на Дмитрий. Ако ли не, повече не ще мога да вярвам нито на вас, нито на него.

— Благодаря ви, Анастасия Павловна. Не ме попитахте къде е Дмитрий.

— Има ли смисъл да ви питам? И без това няма да ми кажете. Само да си хабя въпросите... Между другото имате ли номера на служебния ми телефон?

— Да.

— Обадете ми се, ако Платонов измисли нещо. Можете да се обаждате по всяко време — вкъщи или в службата ми, не се притеснявайте. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се. Още веднъж ви благодаря, Анастасия Павловна. Всичко хубаво.

— Довиждане.

Стъпвайки на пръсти, Настя се върна в кухнята. Сега щеше да върне в главата си разговора от самото му начало, да го разчлени на атоми, да го анализира, за да разбере какви грешки е направила, докато е разговаряла с непознатата жена, изпратена от Платонов. За едно нещо постъпи правилно — не зададе нито един въпрос, който да засяга непосредствено избягалия заподозрян. Попита дали непознатата знае служебния ѝ телефон. Не се опита да научи откъде тази жена знае името и телефоните ѝ, коя е, къде се крие Платонов, кога трябва да очаква да ѝ се обадят отново. Тя, Настя, не се опита да наложи на жената своята воля. Тази жена се беше обадила, за да ѝ каже няколко съвсем определени неща — и Настя ѝ предостави тази възможност. Тя каза всичко, което Платонов ѝ бе възложил да каже. С други думи каза всичко, което Платонов е искал да се узнае на „Петровка“. Не ѝ е било наредено да говори за каквото и да било друго, тъй че беше безсмислено Настя да ѝ задава въпроси — тя не би отговорила. Да, май беше провела разговора правилно, не бе настроила жената срещу себе си. От друга страна, не бе проявила и показно дружелюбие, във всеки случай Настя честно я бе предупредила, че въпросът за доверието в Платонов си остава на дневен ред и е напълно възможно след утрешната проверка да си остане отново на дневен ред.

Едно беше ясно: Платонов е в Москва, скатал се е в жилището на тази жена и изчаква да види как ще потръгне разследването. Настя не си изкриви душата, беше принудена да признае, че това не е чак толкова глупаво. За да имаш възможност да се реабилитираш, не е нужно да седиш по цял ден в някоя килия, а ако имаш какво да кажеш,

можеш да изпратиш приятелката си да се обади по телефона и да каже всичко, което трябва. А докато е заподозрян в убийство и корупция и го издирват из цялата страна, Платонов се крие с надеждата, че ще се намери някой умен и почтен човек, който ще му помогне. А пък ако е виновен, тогава е съвсем естествено да се крие — не можем да виним престъпника, че спасявайки кожата си, създава известни неудобства на детективите.

8.

Генерал Иван Алексеевич Заточни беше вече на вратата, когато го спря извънелият телефон. Беше почти десет вечерта, неговият шестнайсетгодишен син Максим току-що се беше обадил от дискотеката и беше му казал, че са го понатупали и си тръгва за вкъщи. Генералът добре познаваше мъжественния характер на момчето си и напълно допускаше, че то е изяло доста солиден пердах, а ако, не дай си боже, са го ударили по главата, възможно е и да изгуби съзнание по пътя. Затова въпреки спокойния тон на сина си, Иван Алексеевич беше решил все пак да отиде до най-близката станция на метрото, за да посрещне Максим.

Вече беше завъртял ключа в бравата, но бе принуден да се върне, за да вдигне слушалката.

— Иван Алексеевич?

— На телефона.

— Говори ли ви нещо името Платонов?

— Разбира се.

— Той много разчита на вас. Нещо повече — разчита единствено на вас. Затова ме помоли да ви кажа, че вие ще бъдете централното звено. За вас отляво и отдясно ще се закачат други звена и тогава ще се възстанови цялата верига. Ако дори едно звено се окаже прогнило или изкуствено изтънено, веригата няма да се получи. Дочуване, Иван Алексеевич.

Оттатък затвори телефона. Генералът постоя замислен няколко секунди, после излезе от апартамента и отиде да посрещне сина си.

СЕДМА ГЛАВА

1.

В неделя Платонов се събуди още призори с чувството, че се е наспал и си е отпочинал прекрасно. Късно снощи Кира бе заминала при родителите си на вилата с обещанието да се върне с една от първите мотриси, тъй че Дмитрий прекара нощта сам и най-сетне можа да си позволи да се поотпусне, без да играе театър.

Той взе един хладък душ, грижливо се избърсна, приготви си простичка закуска, след което се зае да огледа жилището, в което му предстоеше да живее неизвестно колко време. Първата му работа бе да прекоси стаята до балкона, за да прецени възможностите да го използва в случай на непредвидени усложнения. Балконът се оказа миниатюрен, но не задръстен с натура и в случай на необходимост той би могъл да опита да прескочи в съседния апартамент, стига времето да не се развали. Засега беше слънчево и топло, имаше надежда балконската врата на съседите да не е плътно затворена.

Стаята на Кира му хареса — просторна, светла, с малко мебели, но пък с много свободно място. Платонов приятно се изненада от рационалността, която цареше в жилището на скромната библиотекарка. Естествено с нейната заплата не би могло да се купи разкошна холова гарнитура, но мебелите, които имаше тук, бяха евтини и същевременно изглеждаха така, сякаш бяха специално конструирани и подбрани за това апартаментче. Тапицерията и килимът в сиво-сини тонове си хармонираха прекрасно, само дето тапетите не им подходяха. Дмитрий разбра, че тапетите са лепени отдавна, а мебелите са били купени след това. Какво пък, ако Кира се съгласи да се направи ремонт, той ще ѝ помогне да направи стаята перфектна.

Книгите не бяха много, но това беше разбираемо: когато работиш в библиотека, имаш достъп до всякакви книги, не е нужно да ги купуваш. Затова книгите, които Кира си бе купила, се сториха на Платонов особено важни. Щом ги беше купила, за да ги има подръка постоянно, значи те можеха да му отворят път към нейния характер. Изненада се, като не видя сред тях прочутите бели и жълто-сини

книжки джобен формат — любовните романи, които четяха в захлас самотните московчанки. По рафтовете бяха подредени томовете на „Световен бестселър“ с романите на Сидни Шелтън, Вера Кауи, Джак Колинс, Мейв Херан. Имаше няколко книги на Дийн Кунц, което, общо взето, учуди Платонов. Самият той не беше чел Кунц, само знаеше, че това е някаква мистика, фантастика и тем подобни „ужасии“, но неговият тринайсетгодишен син много се заплесваше по тези книги. Нима Кира има такъв детински вкус? Сред книгите имаше и криминални романи, но имената на авторите им не говореха нищо на Дмитрий. Принципът, по който Кира бе подбирала домашната си библиотека, остана неясен за него. Но той си изясни най-важното — тя не купува любовни романи, не се потапя в мечти за неземна любов с прекрасен принц–милионер, който има непременно тъмни коси и сини очи, ясно очертани устни и мъжествена брадичка. Когато му се случеше да пътува с обществения транспорт, Дмитрий обичаше да наднича над раменете на пътниците в книгите, които те четяха. Често срещаше жени, унесени в любовни книжки джобен формат, и не преставаше да се изненадва колко си приличат тези романчета: мъжът със сини очи и мъжествена брадичка се държи жестоко с нищо неподозиращата девойка — или я игнорира, или ѝ се подиграва, или нещо друго, от което човек може да си направи извод, че не я харесва. После обаче се оказва, че той я обича безумно, естествено и тя го обича, те започват да правят любов, при което мъжът със сините очи дълго и дотегливо се занимава с гърдите на партньорката си и техните зърна, като дава възможност на писателката да се наслади на подробното описание на тези изискани занимания върху близо две страници. Всичко това ужасно развеселяваше Дима Платонов, дори се бе опитал да научи от Лена с какво толкова тези простички сладникави измислици привличат жените, но в отговор Лена му отправи разгневен поглед, изпълнен с такъв студ и презрение, че той дори се слиса.

— Щом не четеш добра литература, поне не се излагай с подобни въпроси — каза тя и снизходително разчорли с пръсти косата му. — Наистина ли смяташ, че съм способна да чета тези любовни глупости?

Дмитрий с нежност се сети за Лена и изведнъж се улови, че не изпитва към нея ни най-малко чувство на вина. Отиде в сряда вечерта, пренощува, в четвъртък сутринта си тръгна — и изчезна. Не ѝ се обади

по телефона, за нищо не я предупреди — просто изчезна и толкоз, а сега беше вече неделя сутринта. Аълонa сигурно не е на себе си от тревога. Интересно — дали Серьога ѝ е казал, че приятелят им се крие, или и той се преструва, че нищо не разбира? Не, Платонов не се тревожи за Аълонa, до нея е Сергей Русанов, който няма да я остави да потъне в отчаяние, в краен случай ще я излъже нещо. Обаче Валентина... Разбира се, това не се случва за първи път, но тя винаги много се тревожи, вълнува се за него. Сега я тормозят за тези странни пари от „Артекс“, а той с нищо не може да ѝ помогне — нито със съвет, нито с някаква реална постъпка, нито просто с морална подкрепа.

Платонов чу как в бравата се завъртя ключ, вратата тропна. Кира се бе върнала.

— Добро утро! — весело извика тя от антрето и си свали якето и маратонките. — Дима, време е за ставане!

Платонов излезе насреща ѝ от стаята — избръснат и благоухаещ на скъпа тоалетна вода.

— Отдавна станах. А ти сигурно не си спала половината нощ? — грижовно попита той, като се вгледа в умореното ѝ и леко преbledняло лице.

— Вярно — усмихна се тя. — Докато стигна до вилата, беше станало един и нещо. Старците се подплашиха, помислиха, че крадци се опитват да влязат в къщата. А още в пет станах, за да хвана мотрисата в шест. Няма страшно. Дима, изтрий скръбта от челото си! Сега ще се напия хубаво с топло кафе, после ще си направя един дебел омлет с мляко и сметана, после пак кафе — и съм във форма за през целия ден. Честна дума, не се съмнявай. Измислил ли си ми задачи за днес?

— Още тази сутрин трябва да се обадиш на Сергей Русанов, да му кажеш, че номерът на клетката е друг. А довечера имаш поне две обаждания: на Каменская и пак на Русанов — да го попиташ получил ли е документите. Между другото помисли ли си за ремонта?

— Сега, Дима, почакай десет минути, а? След мотрисата и бъртенето по онези вилни пътеки съм ужасно мръсна. Бързичко ще взема един душ.

Тя се шумгна в банята, а Платонов, почувствал се неудобно от затрудненията, които бе причинил, се зае да вари кафе и да прави

дебел омлет с мляко и сметана. Докато разбиваше в паницата яйцата и постепенно добавяше при тях брашно, мляко и сметана, той току поглеждаше към печката, за да следи кафето, и по навик се вслушваше в звуците, които идваха откъм банята, като се опитваше да си представи какво прави Кира в момента. Ето онзи мек „пластмасов“ звук — тя съблича пуловера си и нашитите по него декоративни мъниста тропват по пластмасовата шнола, с която Кира е събрала във високо кокче гъстите си дълги коси. Ето, нещо зашумоля, тихо щракна магнитчето на вратичката на огледалното шкафче, което виси на стената над ваната. Рязък и кратък звук — свали ципа на дънките. Зашумя водата, през първите две-три секунди звукът беше равен, водата безпрепятствено падаше върху дъното на ваната, после характерът на шума се промени: Кира бе застанала под душа. Платонов напрегна слуха си, но не долови лекото, специфично „сухо“ шумолене, което се чува, когато водата от душа пада върху шапчицата, в която си прибира косата. Би могъл да се закълне, че Кира си мие главата. И отново с лекота си представи дългокракото ѝ стройно тяло с леко мургава кожа — и отново нищо не почувства.

След няколко минути тя излезе от банята с дългия копринен пеньоар, с порозовяло лице и блестящи очи. На главата ѝ се кипреше увит на тюрбан пешкир, скриващ мокрите ѝ коси, и Платонов за пореден път похвали себе си за добрия слух и наблюдателност.

2.

Неделният ден на Настя Каменская започна много по-късно. Тя беше истинска сова — заспиваше много късно, но пък ранното ставане беше голямо изпитание за нея и ако ѝ се предоставеше възможност, спеше до десет часа.

Към единайсет тя поговори по телефона с Лесников и Коротков, разказа им за снощното обаждане и ги помоли да ѝ направят два списъка: на хората, живеещи на улица „Володарски“, и на хората, отлетели в сряда, 29 март, вечерта за САЩ. Към един часа двата списъка бяха пред нея и Льошка изрази готовност да помогне „като чирак“. Към пет часа беше установен гражданинът Ловинюков, който живееше на улица „Володарски“ и на 29 март заминал с вечерния самолет за Вашингтон. Към седем се разбра, че гражданинът Ловинюков трябва да се завърне в Москва на 2 април, тоест точно днес, със самолет, който ще кацне в девет и половина вечерта. Игор Десников тръгна за Шереметиево, като обеща на Настя да ѝ се обади веднага щом разговорът му с Ловинюков проясни нещо.

3.

Григорий Иванович Ловинюков се оказа подвижен белокоос човек, нисък на ръст и с масивни очила с дебели стъкла. Беше много уморен от дългия полет, искаше по-скоро да се прибере вкъщи и перспективата да разговаря със служител на милицията никак не го зарадва. Наистина високият красив детектив предложи да закара Григорий Иванович до дома му и тогава Ловинюков поомекна.

— И какви въпроси имате към мен? — добродушно попита той, настанявайки се в разкошното беомве на Лесников.

— Григорий Иванович, имате ли роднина на име Агаев?

— Имам. Моят втори братовчед Павел Агаев и цялото му семейство. Те живеят на Урал. Защо, какво има?

— Значи Вячеслав Агаев ви се пада...

— Ами да, племенник — подзе Ловинюков. — Син на втория ми братовчед. Между другото — и той работи в милицията като вас. Почакайте — изведнъж се сепна той, — да не се е случило нещо със Славик? Хайде, отговорете ми, какво е станало с него?

— Кога го видяхте за последен път? — избяга от отговора Лесников.

— В сряда, точно преди да замина за Щатите. Едва не се разминахме с него, вече бях в антрето, обличах се. Бил в Москва в командировка и трябваше да дойде вкъщи да вземе едно лекарство за дъщеря си, бях му го донесъл от Швейцария.

— И какво стана после, когато той дойде?

— Ами всъщност нищо особено. Аз много бързах, пред входа ме чакаше кола. Прегърнахме се, целунахме се, бързо му дадох лекарството и двамата излязохме. Предложих му да го закарам докъдето иска, но той отказа, отвърна ми, че бил в друга посока и изобщо искал да се поразходи пеша. Аз се качих в колата, Славка ми махна с ръка — и това беше всичко. Ама кажете ми ясно: какво е станало?

Ловинюков започна да нервничи, но Игор упорито мълчеше.

— Нещо лошо ли се е случило? — плахо попита Григорий Иванович. — Кажете ми най-сетне, не ме измъчвайте.

— Лошо е, Григорий Иванович. Със Слава се е случило нещастие...

Григорий Иванович потиснато се умълча, докато осмисляше чутото и се опитваше да се примири с него. Игор караше мълчаливо по посока на Таганка и се чудеше дали неговият пътник ще бъде в състояние да продължи разговора, или ще е безполезно да се опитва да получи от него смислени показания.

— Искате ли да ме питате нещо друго? — изведнъж прекъсна мълчанието Ловинюков, сякаш прочел мислите на Лесников.

— Григорий Иванович, Слава е бил убит пет-десет минути след като сте се разделили. Дори не е успял да стигне до края на улицата, на която живее. Постарайте се да си спомните всичко — до последната дума, какво ви каза той през тези няколко минути, когато сте били заедно.

— Ами... общо взето, говорихме си за семействата си, за неговата дъщеря, за моя син, който сега живее в Щатите. Само няколко минути... Нищо особено не ми е говорил.

— С какви думи ви каза, че е в друга посока и изобщо иска да се разходи?

— С какви думи ли? Не си спомням... Струва ми се, аз му казах, ако е по посока на Ленинградския проспект, да се качи, ще го хвърля дотам. А той каза: Благодаря, в друга посока съм, пък и искам да се поразходя пеша, имам нещо да обмисля.

— Точно така ли каза? Че има да обмисли нещо?

— Да, точно така.

— А не спомена ли случайно, че например има среща някъде наблизо?

— Не, не каза нищо такова.

— Григорий Иванович, припомнете си, моля, кого видяхте на улицата, когато излязохте от блока заедно с Агаев и докато се качвахте в колата?

— Ами не съм се оглеждал... Не, не си спомням.

— Чакала ви е кола?

— Да, служебната.

— Познавате ли шофьора?

— Разбира се. Нашият шофьор беше — Стас Шуригин.

— Имате ли неговия телефонен номер и адреса му?

— Да, сега ще ви ги запиша. А той за какво ви е?

— Може да е видял някого, докато ви е чакал на улицата пред вашия блок.

— Боже мой, боже мой, Славик... Какво нещастие!... — въздъхна Ловинюков.

4.

В жилището на Стас Шуригин имаше много гости — беше организиран малък купон. Още с влизането си Игор Лесников се сблъска с полугола и абсолютно пияна мацка, която май още не бе навършила пълнолетие.

— Маце, може ли да ми повикаш Стас? — обърна се към нея Игор.

— Ами ти кой си? — тъпо се зачуди мацката. — Познавам ли те?

— Разбира се — уверено отвърна Лесников. — С теб сме се виждали сто пъти, а ти всеки път не можеш да ме познаеш. Та къде, казваш, е Стас?

— Отиде да посрещне някого. Сега ще се върне. Искаш ли да пийнеш нещо?

— Не, рожбе, вече пих днес, стига ми. Ще ида да почакам Стас.

Игор тихичко излезе от апартамента, чиято врата, както му се стори, изобщо никога не се заключваше, и се настани на широкия перваз на стълбището между етажите. След петнайсетина минути се затръшна входната врата, чуха се високи гласове и стъпки. Като видя двамата мъже и момичето, които се изкачваха по стълбището, Игор стана. Момичето и единият от мъжете не му обърнаха ни най-малко внимание, другият го погледна втренчено и позабави крачка. Нормална реакция на човек, който познава всички съседи от входа си и веднага забелязва непознатата физиономия.

— Стас? — полувъпросително каза Лесников, когато мъжът се изравни с него.

Онзи мълчаливо кимна и погледна въпросително непознатия, който го причакваше на стълбището.

— Да поговорим пет минути. Можеш ли?

— Непременно тук ли трябва да говорим? — недоволно попита Шуригин.

— Може и вътре, но там е много шумно. Тук ще стане по-бързо.

— Да влезем вътре — упорито каза Стас и Игор разбра, че мъжът се страхува. Нищо чудно — когато работиш във фирма и около теб се

въртят големи пари. Никога не знаеш къде те дебнат неприятностите.

Влязоха в апартамента и антрето веднага се изпълни с весели пийнали младежи и момичета, изскочили да поздравят новите гости. Стас мълчаливо побутна Игор за лакътя и му кимна към банята. Те странишком хлътнаха зад ъгъла и се затвориха в просторната баня, съчетана с тоалетна. Домакинът пусна върху тоалетната чиния капака с тъмносин мъхнат калъф и с жест го покани да седне. А той се поотдалечи, доколкото позволяваха размерите на банята, и остана прав.

— Аз съм от криминалната милиция — представи се Игор и извади удостоверението си. — За да не се притесняваш излишно, веднага ще ти кажа какво ме интересува. Миналата сряда, на 29 март, си откарал Григорий Иванович Ловинюков до летището, така ли е?

— Имаше такова нещо — кимна утвърдително Шуригин, вече явно успокоен.

— В колко часа трябваше да отидеш на улица „Володарски“?

— В осем без петнайсет. В девет трябваше да сме вече в Шереметиево.

— И ти в колко отиде?

— Към без двацет, може би в осем без двацет и три. Спомням си, че когато пристигнах, погледнах часовника си и си помислих, че съм дошъл пет минути по-рано, значи все още не познавам добре маршрута, не съм могъл да си преценя времето.

— Ловинюков навреме ли слезе?

— Малко закъсня.

— Колко малко, припомни си по-точно.

— С десетина минути.

— Значи си стоял пред неговия блок около петнайсет минути?

— Ами... плюс-минус.

— И какво прави през тези петнайсет минути? Спа ли? Чете ли?

— Нищо не правих. — Стас сви рамене. — Мислех си за разни неща.

— Оглеждаше ли се наоколо?

— А, разбира се. В нашата фирма това е закон: всеки шофьор отговаря за личната безопасност на пътника, когото вози. Ако, не дай си боже, с Гриша се случеше нещо по време на качването му в колата, аз щях да отговарям.

Стас извади цигари, щракна със запалката и смукна дълбоко от цигарата.

— Запалете, ако искате — предложи той и разпръсна дима с ръка.

— Благодаря, не пуша.

Някой опита да влезе, после затропаха по вратата.

— Заето — извика Шуригин.

— Стас, Алка сега ще се напикае, излизай по-бързо! — чу се зад вратата женски кикот.

— Стас, припомни си всичко, което си видял през тези петнайсет минути. Дори да ти се струва, че е било дреболии, пак ми ги разкажи подробно.

— Абе нищо не си спомням... — обърка се Стас. — Гледах само за подозрителни личности, от които може да се очаква нападение, а иначе...

— Добре, да започнем с подозрителните — съгласи се Игор. — Кого видя?

— Спря една кола, бяла жигула шесторка. Понапрегнах се, защото вътре имаше двама души. Но единият слезе и влезе във входа, където живее Гриша, а шофьорът обърна и си замина.

— Да си спомняш случайно номера на колата?

— Не, не го погледнах. Ако шофьорът беше останал да чака, тогава щеше да ми се види подозрително и щях да запомня номера. Но щом си тръгна, значи не е бил по моята част.

— Добре. Да си видял нещо друго?

— Минаха и някакви хубави мацки, три броя — позасмя се Шуригин. — Винаги виждам такива неща, дори да съм заспал.

— Стас, оценявам чувството ти за хумор — хладно каза Игор, — но днес е неделя, от сутринта съм на крак, уморен съм и съм гладен, а вкъщи ме чакат любимата ми съпруга и двегодишното ми дете. Хайде да не се разсейваме, а?

Шуригин се пообиди, но не го показа.

— Имаше и един мъж с тъмновинено дипломатическо куфарче. Не ми направи особено впечатление, в него нямаше нищо подозрително, но се спря точно пред моята кола, само затова го видях.

— Какво видя?

— Ами тъмновиненото дипломатическо куфарче. Приличаше на дамска чанта.

— Каза, че той се е спрял. Защо се беше спрял?

— Търсеше нещо в куфарчето. Нали знаете — мъжете обикновено повдигат коляно, слагат куфарчето на бедрото си и ровят вътре, а този остана прав, откопча го и както го държеше с едната ръка за дръжката, с другата придържаше дъното, сякаш искаше не да извади нещо, а просто да се убеди, че то е там, на мястото си.

— Запомни ли физиономията му? — с надежда попита Лесников.

— Не, лицето му не се виждаше. Беше почти осем вечерта, мръкваше се, а фаровете ми бяха запалени. И под лъчите им попаднаха точно ръцете на тоя мъж и куфарчето, а главата му беше по-нагоре. Не го видях в лицето.

— Добре, поне фигурата му каква беше? Висок? Дребен? Дебел? Слаб?

— Беше нормален. — Стас неопределено сви рамене.

— Среден. Като всички.

— Нещо друго не видя ли?

— После Гриша излезе заедно с онова момче, дето пристигна с жигулата. Прегърнаха се, сбогуваха се, Гриша се качи, онова момче му помахаше с ръка и тръгнахме. Това е — нищо друго не се случи.

— Ловинюков каза ли ти кое е било това момче?

— Каза, че бил негов роднина, някъде от Урал. Дъщеря му била сериозно болна и Гриша го снабдявал с лекарства. Защо не ми кажете в края на краищата какво е станало? Понеже като някоя маймуна отговарям на въпросите ви и не знам — може да си подписвам смъртната присъда!

— Онова момче, дето е дошло при Григорий Иванович, е било намерено убито петнайсет минути по-късно. Точно там, на улица „Володарски“.

— Стига бе?! — ахна Стас и се отпусна на края на ваната. — Как така? Кой?...

— Точно това се опитвам да изясня — кой! Затова те питам — може да си видял нещо важно. Още веднъж хубавичко си помисли. Интересуват ме двама души: шофьорът на жигулата, с която е пристигнал роднината на Ловинюков, и мъжът с тъмновиненото куфарче. Възможно ли е да е бил един и същи човек?

— Че как така? — искрено се учуди Стас. — Нали шофьорът си замина.

— Откъде знаеш? — бързо попита Игор.

— Ами нали видях как замина.

— Нищо подобно. Видял си как е потеглил, отишъл е до завоя и е свърнал в пресечката. Толкова. Не си видял нищо повече. Нали така?

— Да — поклати глава Стас. — Човек не може да ви измами вас.

— Затова напълно допускам, че може да е свърнал в пресечката, да е слязъл от колата и да се е върнал на улица „Володарски“, при входа, където живее Ловинюков. Затова те питам: възможно ли е да е бил един и същи човек?

— Не знам, не искам да ви заблудя — неуверено отвърна Шуригин. — Не видях физиономиите нито на единия, нито на другия. Може и да е бил.

— Добре, Стас — въздъхна Лесников и стана, — вече е късно, да приключим за днес. Ето ти моя телефон: ако си спомниш още нещо, непременно ми се обади. Разбрахме ли се? В теб ми е цялата надежда.

Те излязоха от банята. Веднага насреща им изхвърча хубавичка млада жена, избута Стас и изтропа с райбера на тоалетната.

— Ура! Алка устиска! — разнесе се някъде откъм стаята пиански смях.

— Ама кой се беше заключил в банята?

— Стас с някакъв мъж.

— Стига лъга! — авторитетно заяви нечий глас. — Стас е нормален, сто пъти е проверено.

— Я стига, голямата проверителка! — насмешливо се обади някакъв мъж. — Тебе човек да те целуне зад ушенцето — и си вече готова...

Шуригин недоволно извъртя рамо и погледна към стаята, откъдето се чуваха гласовете, обсъждащи неговите мъжки достойнства.

— Какво, да не развалих репутацията ти? — засмя се Лесников. — Е, ще прощаваш.

— Няма нищо, не е смъртоносно. Слушайте... — Той се запъна.

— Да?

— Нали казахте, че от сутринта сте на крак и сте прегладнели...

— Благодаря, Стас, оценявам гостоприемството ти, но трябва да побързам да се прибера. Вече е дванайсет, а ще ставам в седем, утре съм на работа.

— Поне един сандвич, а? Ще ви го завия — да хапнете в колата. Работа за минутка. — Младежът се скри в кухнята.

На Лесников му стана неудобно и реши да изчезне по-бързичко, но не бе слязъл и един етаж по-долу, когато вратата на апартамента на Шуригин се отвори и се чуха припрени стъпки.

— Къде хукнахте? — укорително каза Стас и подаде на Игор увит в станиол пакет. — Нали ви казах — работа за минутка, а вие избягахте. Да не би милицията да не взема от шофьорската трапеза?

Лесников никога не забравяше всички детективски правила, едно от които гласеше: не бива да се караш със свидетелите, свидетелят трябва да те обича и да иска да ти помогне — само тогава от работата с него може да има полза. Човек, който не иска да ти помага, не ще иска и да си спомня, а човек, който не иска да си спомня, може да забрави и собственото си име.

— Благодаря ти, Стас — каза Игор колкото можа по-сърдечно, взе подадения му пакет, разви го и веднага с апетит захапа сочното месо. — Гладен съм като вълк. Извинявай, че си тръгнах, не исках да те затруднявам. О, много е вкусно!

Шуригин омекна:

— Ще се обадя, ако се сетя нещо.

— Непременно се обади. Хайде всичко хубаво!

Игор Лесников излезе от гостоприемния дом на Стас Шуригин, качи се в лъскавата си кола и тръгна да търси телефонна кабина, за да се обади на Настя. Сигурно и тя не спеше, вълнуваше се, чакаше съобщения от него.

5.

Ето че още един ден измина, без да донесе облекчение. Платонов правеше всичко според плана и разбираше, че ще трябва да почака за резултатите, но му ставаше все по-трудно и по-трудно да чака.

Сутринта Кира пак отиде в центъра и се обади на Серьожа Русанов, за да му каже, че не бива да забравя три пъти по трийсет плюс десет. Ако се съди по реакцията, Серьога веднага разбра каква е работата, не зададе излишни въпроси и не поиска да му повтарят нищо. После Кира се прибра вкъщи, двамата обядваха и съставиха списък на материалите, които Кира трябваше да купи, ако все пак реши да направят ремонта. Вечерта отново излезе да се обади. Първо на Русанов, за да разбере дали той е получил документите, после на Каменская. Не се случи нищо неочаквано, Серьога я помоли да предаде, че е получил документите и благодари, а Каменская каза, че първоначалният етап от проверката засега потвърждава думите на Платонов, но тази проверка още не е завършила и ако Кира се интересува какъв е резултатът, може да ѝ се обади по всяко време.

Кира изглеждаше угрижена, сякаш някаква мисъл не ѝ даваше покой.

— Тревожи ли те нещо? — внимателно се заинтересува Платонов.

— Да — призна тя. — Днес нещо се случи — и аз не мога да разбера какво именно, но това ме безпокои. Някакво чувство, че нещо не беше наред, но не мога да разбера откъде идва.

— Може да ти се е сторило, че някой те следи? — предположи Дмитрий, като се молеше на Господ това да не излезе вярно.

— Възможно е — съгласи се тя. — Нали ти казвам — не мога да разбера какво ме безпокои, но нещо определено не е както трябва.

— Това е от липса на навик — успокои я Платонов. — Когато започнах работа в милицията, още в самото начало, и на мен ми се струваше, че нещо не е наред, че нещо съм сбъркал, нещо не съм доразбрал или не съм свършил както трябва. Нормална реакция при всяка нова дейност.

— Нали не ме лъжеш?

— Честна дума. Така че не се тревожи и не си късай нервите.

Кира видимо се успокои. Сега седеше в кухнята и изсипала на масата цял килограм елда, методично вадеше от нея разни боклучета и черни зрънца. Дмитрий гледаше телевизия в хола, излегнат в удобния нисък фотьойл. Когато на екрана се замъркаха титрите на прочута кинокомедия, спечелила няколко „Оскара“, Платонов извика:

— Кира! Остави тази елда, филмът започва!

Минаха десет минути, но тя така и не дойде.

— Кира! Чуваш ли ме? — отново извика Платонов.

— Чувам те — обади се тя.

— Защо не дойдеш да гледаш филма? Не искаш ли?

— Ще дойда, не се безпокой.

Това не хареса на Платонов. Той рязко скочи от фотьойла и бързо отиде в кухнята.

— Ти какво така? — попита я тихо и се загледа в наведената глава на Кира и нейните бързо сновящи дълги тънки пръсти. — Да не съм те обидил с нещо?

— Не, глупости! — отговори тя спокойно, без да повдигне глава.

— Какво има тогава? Нали ми каза, че искаш да гледаш този филм! Не искаш да стоиш в една стая с мен ли? Да не би да те дразня?

Кира най-сетне вдигна глава и с усмивка го погледна право в очите.

— Дима, не обръщай внимание, имам глупавия навик никога да не изоставям една работа, докато не я довърша. Това се проявява дори в дреболии, в разни щуротии. Знам, на мнозина изглежда смешно, но аз съм си такава. Ето, не мога да нарежа тази глупава елда, щом съм я започнала. Хем ще я мразя, ще я проклинам, но нарежа ли сега всичко и дойда ли да гледам филм — и филмът няма да ми достави удоволствие, ще се въртя, сякаш седя на игли, и постоянно ще си мисля за недопочистената елда. Честна дума ти казвам — това няма никакво отношение към теб.

— Не ме ли лъжеш? — с нескрито подозрение попита Дмитрий.

— Не те лъжа. — Тя се усмихна обезоръжаващо. — Върви да гледаш филма, после ще ми го разкажеш.

— Искаш ли да поседя с теб в кухнята? — предложи Платонов.

— Защо? — неподправено се смая Кира.

— В знак на солидарност — пошегува се Дмитрий, — за да не ти е скучно.

— На мен никога не ми е скучно — много сериозно отговори тя и отново наведе глава, за да продължи своята прекъсната работа. — По-добре върви в хола, гледай комедията — поне ти да изпиташ удоволствие. Едва ли ще ти е толкова интересно да си приказваш с мен. Аз, когато върша нещо еднообразно, толкова потъвам в себе си, че отговарям напосоки и изобщо почти не чувам какво ми говорят и какво ме питат.

Когато дойде време да си лягат, Платонов отново се притесни, но всичко мина, както през първата нощ. Кира му постла в кухнята на походното легло, пожела му лека нощ и отиде в стаята си. Очите ѝ през цялото време си останаха спокойни и матови, в тях не гореше страният огън, който толкова плашеше Дмитрий. Явно тя наистина не си бе доспала на вилата, защото не чете книга, преди да заспи. Копчето на аплика щракна веднага след като Платонов чу меката въздишка на пружините под тежестта на тялото ѝ.

6.

Виталий Василиевич Сайнес подреди пред себе си копията на документите, оставени вчера в гардероба на Киевската гара. Ей, голям хитрец бил този Платонов! Дявол да го вземе, беше изровил отнякъде всички актове, фактури, сметки, експертизи. Каква хала, а! Обаче нищо де, няма още дълго да се разхожда на свобода. Подкуп от двеста и петдесет хиляди долара и убийство на служител от милицията не са какво да е. Докато се оправдае човек, може да пукне.

И тъй, какво имаме в крайна сметка? Платонов живее при някаква мадама, имаме адреса ѝ, утре сутринта ще имаме и името. Както и да е, докато седи там заключен, не е опасен. Притежава документите по златосъдържащите отпадъци, които съвсем недвусмислено водят към фирма „Вариант“. Това вече е лошо. „Вариант“ ще трябва да изчезне, както преди това изчезна „Артекс“ — всички документи ще бъдат унищожени и ще започнем нов живот. Механизмът е регулиран, планът ще протече нормално.

Но за Платонов трябва да се реши нещо. Прекалено нахално е това момче, вре се в краката ни, пречи на работата. А сега и тази мацка му помага, очевидно той ѝ е разказал всичко, посветил я е в подробностите. Платонов е стара пушка, може да ни направи гадост, но не и да допусне глупост. Ами мацката? По всичко личи, че няма милиционерска школовка, в гаровия гардероб се издаде, както никои професионалист не би го направил. И после довлече „опашката“ чак до дома си, нищо не забеляза. Не, не е милицайка, а тогава значи е още по-опасна, защото като не разбира правилата на играта, може да направи някоя глупост. Платонов и неговият помощник Агаев бяха абсолютно наясно: докато нямат в ръцете си всички уличаващи документи, всички до един — ни гък, ни мък: щом не можеш да докажеш нищо, на кого е потрябвал излишен шум? Това не са ти застойните времена, когато пуснеш ли се приказка за нещо такова — ти ли си откраднал, от тебе ли са откраднали, — сбогом на репутацията! Днес, докато съдят не произнесе присъда, ти си честен човек и спокойно продължаваш дейността си, включително и

политическата. А някои дори и в Думата ги избират, докато са под следствие в Лефортовския затвор, охо! Така че докато детективчетата не разполагат с целия комплект документи, можем спокойно да си работим, да измъкваме парите от страната и да ги прехвърляме на Запад. И детективчетата разбират това, и техните противници в играта го разбират. А почне ли някой дилетант да се прави на умен и да крещи с цяло гърло за машинациите, крехкото равновесие се нарушава и понякога се стига до необходимостта този дилетант да бъде премахнат. Тогава вече се започват сложнотиите: кой го е убил, пък защо го е убил...

Виталий Василиевич още веднъж прегледа документите и взе решение да почака няколко дни. Ако вълната не улегне, въпросът с Платонов и неговата мацка ще трябва да се реши по най-радикален начин.

ОСМА ГЛАВА

1.

Детството на Сергей Русанов премина в страх, че родителите му ще се разведат. Перспективата семейството да се разпадне се бе появила пред момчето, когато то беше на шест години. Тогава баща му за пръв път ги напусна заради друга жена и се върна чак след две години. За втори път това се случи, когато Серьожа навърши единайсет. Баща му ту ги напускаше, ту се връщаше, като молеше майка му за прошка и обещаваше това никога вече да не се повтори, после пак нещо го прихващаше и той ги напускаше и отново се връщаше.

Серьожа безумно обичаше родителите си и беше щастлив само когато ги виждаше заедно. Толерантността на майка си той приемаше като нещо, разбиращо се от само себе си, но с годините започна да се страхува, че един прекрасен ден тя няма да приеме обратно баща му. Самият Серьожа беше готов да му прости какво ли не, само и само всеки ден да го вижда вкъщи, до майка му, до себе си.

Бременността на майка си петнайсетгодишният Сергей възприе като знак за окончателното им сдобряване с баща му. Вече беше достатъчно голям, за да се сети от намеците и недомлъвките: майка му не може да реши дали да направи аборт, или да остави детето. Серьожа не можеше да се намесва в разговорите на родителите си на толкова деликатна тема, той само напрегнато се вслушваше в думите им, които те произнасяха между другото или шепнешком, и се молеше на Господ майка му да роди. Ако не остави детето, значи не е сигурна в баща му, тоест всичко отново може да се промени. Ако пък роди, значи е дошъл краят на кръшканията и любовните истории на баща му и те отново ще бъдат заедно, този път окончателно. Момчето интуитивно разбираше, че последната дума в тази ситуация ще има баща му: ще успее ли той да убеди майка му в любовта си, ще съумее ли да ѝ докаже, че тя вече може да разчита на него?

Серьожа обожаваше малката си сестричка Леночка. За него тя беше символ и залог на стабилността на семейството, около нея се бяха съсредоточили всички негови чувства, всички радости, всички

надежди. Ужасно се страхуваше, че баща му ще се дразни от неизбежните усложнения и грижи, които се появяват заедно с децата, и отново ще се връцне и ще направи някой от номерата си. Затова Серьожа пое всички грижи, които бяха по силите му: ставаше нощем, ако Леночка плачеше, переше пелени, тичаше за храна в детската кухня, едва ли не насила отпращаше родителите си вечер на гости или на кино, като се кълнеше, че ще се грижи за момиченцето не по-зле от тях.

Когато стана на дваисет, той разбра, че вече нищо не заплашва брака на родителите му, макар че проблемът бе загубил своята актуалност, а на дваисет и две — че на този свят за него няма по-скъпо същество от Лена. Фактически я бе отгледал той, беше израснала в ръцете му, тъй че трябваше да употреби доста усилия, докато я отучи да нарича по-големия си брат „тате“.

Когато на Русанов му се роди дъщеря, жена му искаше да я нарекат Елена, но Сергей се възпротиви. В неговия живот имаше само една Лена и това име не биваше да принадлежи на никого другиго.

— Ти съвсем си откачил по тази твоя сестра — недоволстваше съпругата на Русанов — Вера. — За теб тя е единственото светло нещо в този живот. За нея трябваше да се ожениш, а не за мен.

— Заради Альона съм готов да прегризя гърлото на когото щеш — повтаряше Сергей.

Същите думи каза и на Игор Лесников.

— Альона е най-скъпото, което имам. Смятай, че тя е първото ми дете. На никого не бих позволил да я наскърби. Само ако подозирах, че с Димка Платонов нещо не е наред, нямаше да допусна Лена да затрива младостта си с него. Но съм сигурен в Димка. Станало е някакво чудовищно недоразумение и аз искам да направим всичко възможно за неговото реабилитиране.

Лесников се мръщеше и тихо мърмореше в кабинета на Настя, че необективността на Русанов им връзва ръцете и им пречи. Настя се шегуваше, че биха могли да гледат на колегата от министерството като на филтър, през който не може да мине нито едно зле обосновано обвинение.

— Ако се окаже, че Платонов е виновен и работата стигне до адвокат, всички наши доводи ще бъдат подлагани на съмнение и критика. По-добре това да стане сега, а не в съда.

В понеделник Настя и Лесников обсъдиха получената в неделя информация с Русанов и Юра Коротков. Когато стана дума за мъжа с дипломатическото куфарче от тъмновинена кожа, Русанов видимо се оклюма.

— Колеги, не искам да ви преча на работата, затова няма да скрия — такова куфарче има Димка.

— Сигурен ли си? — попита Коротков.

— Абсолютно — въздъхна Сергей. — Моята Альона ни купи и подари еднакви куфарчета. И аз имам къщи същото.

— Донеси го, ако обичаш — помоли го Настя. — Ще го покажем на шофьора. Впрочем не, по-добре вземи от жената на Платонов неговото собствено.

Тя още не можеше да реши дали да каже на Русанов за подозренията си относно убийството на Юрий Ефимович Тарасов. В края на краищата можеше да подхване нещата по заобиколен начин.

— Можеш ли да си спомниш всичко, свързано с Платонов, като започнеш от миналия понеделник? — попита по едно време с невинен тон.

— От понеделник насам ли? Ще се опитам — колебливо започна Русанов. — В понеделник още сутринта разговаряхме по телефона...

— Кога? Точния час, ако обичаш.

— Вера вече беше тръгнала за работа, тя излиза към осем и десет или осем и петнайсет. След това си изгладих панталона — това ми отне петнайсетина минути. После се обадох на две места по телефона, облякох се и вече щях да тръгна, когато ми се обади Дима. Значи е било около девет. Може би към девет без пет, приблизително.

— За какво си говорихте?

— За Лена. Наближава рожденият ѝ ден и Димка искаше да се посъветва с мен за подаръка.

— Защо, налага ли се да ти иска съвет за такива неща? — учуди се Игор Лесников. — Та той се познава със сестра ти достатъчно отдавна, за да може да се ориентира сам.

— Работата е там, че миналата година стана гаф. И двамата знаехме, че Альона обича украшения от гранат — и двамата като първи глупаци ѝ поднесохме гранатови комплекти, и то почти еднакви. Та за да не се случи отново нещо подобно, Дима ми се обади.

— Ясно. Откъде ти се обади? От къщи ли?

— Вероятно от къщи. Не го попитах, но мисля, че от къщи.

— А защо е било необходимо да ти звъни сутринта, след като сте могли да обсъдите този въпрос в службата си? Нали работите в една сграда? Не ти ли обясни това?

— Каза, че искал на път за работа да мине през един-два магазина.

— Добре, продължавай.

— После го зърнах веднъж-дваж в министерството. Кабинетите ни са на различни етажи, но често се срещаме по коридорите, а естествено — и всеки понякога се отбива при другия...

Русанов продължи да си припомня къде, кога и колко пъти е виждал приятеля си в понеделник, вторник и сряда, за какво са си говорили, как е изглеждал Платонов, дали е бил в добро настроение или обратното — разстроен и потиснат. Настя си записваше в бележника и си мислеше, че Платонов май няма алиби за понеделник сутринта. Напротив, всичко изглеждаше крайно подозрително. Може ли е Платонов да се обади на Русанов веднага след като е убил Тарасов? Може ли е. В сградата на Международния център има колкото искаш телефони, включително и кабинети. Освен това в сградата на Международния център има безброй скъпи магазини, в които човек може бързо да купи подарък за любимата жена. Съчетал е полезното с приятното — очистил е един прекалено информиран агент, купил е подарък за рождения ден на любовницата си и спокойно е тръгнал за работа. Вярно, за да го направи човек, трябва да е много стабилен и да има железни нерви, но кой е казал, че Дмитрий Платонов не притежава тези качества?

Шофьорът Стас Шуригин е видял как е тръгнала колата, която е закарала на улица „Володарски“ Слава Агаев. Но Игор Лесников абсолютно правилно предполага, че колата може да е свърнала в пресечката и да е спряла, а Платонов да се е върнал при блока, в който е влязъл Агаев и откъдето е излязъл след няколко минути. Във всеки случай той има куфарче от тъмновинена кожа. А шофьорът не е видял лицето на онзи човек... И за Международния център Платонов е разговарял с Русанов. И в сряда вечерта е бил някак угрижен, замислен, разговарял е разсеяно. Всичко съвпада. Много точно съвпада...

2.

Стас Шуригин не се зарадва много, когато видя Лесников, но се въздържа, не го показва.

— Още въпроси? — попита мрачно, като стисна вяло ръката на Игор.

— Нещо такова — усмихна се Лесников. — Сега с теб ще идем в прокуратурата, при следователя. Там имаме работа за петнайсет минути и си свободен.

— Защо? — мнително попита Стас. — Защо в прокуратурата? Не може ли тук?

— Не може. Че от какво се притесняваш? Ти си свидетел, а не обвиняем. Хайде, хайде да вървим, няма да боли.

В кабинета на следователя съобщиха на Стас, че сега в присъствието на поемни лица ще му покажат няколко дипломатически куфарчета и той ще трябва да каже кое от тях прилича на онова, което е видял в ръцете на спрелия пред колата човек. На една маса бяха подредени шест различни куфарчета от кожа с различни оттенъци — от яркочервена до тъмновинена. Следователят помоли да спуснат завесите, та в кабинета да стане здрачно, и да запалят една мощна лампа, чиято светлина да е насочена към масата с куфарчетата.

— И защо се прави това? — учуди се Шуригин.

— За правилно възприемане на цвета — обясни му Лесников. — Нали се е здрачавало, а ти си видял куфарчето под светлината на фаровете. Така ми каза, нали?

— Ами... да — потвърди Стас.

— При такава светлина цветът се възприема различно, не както през деня. Разбираш ли?

— Аха, разбирам.

Стас внимателно разгледа всичките шест куфарчета и уверено посочи едно от тях.

— Ето, такава беше, точно такава — без колебание каза той. — И цветът, и металната обковка.

След като пусна Шуригин и поемните лица, Лесников притеснено поклати глава. Куфарчето, което посочи свидетелят, беше взето тази сутрин от съпругата на Платонов — Валентина. Именно него миналата година бе подарила на Платонов Лена Русанова.

3.

Привечер Андрей Чернишов позвъни на Настя на служебния ѝ телефон. По гласа му тя разбра, че той неслучайно се бе страхувал от поредния понеделник.

— Пак ли? — попита само.

— Пак — отчаяно потвърди той. — Деветмилиметров револвер „Стечкин“, изстрел в тила от около двайсет и пет метра разстояние.

— Къде?

— Ох, Аска, изобщо не е там, където си мислиш. Вече гледах на картата, която ми разпечата от твоя компютър. Според първите четири точки с тебе получихме Хорошевския район, а когато се прибави петата, предполагаемият център се измести на изток. Приблизително около улиците „Беговие“, Беларуската гара, „Тверская“. Бившият Фрунзенски район или пък Свердловски. Нищичко не разбирам.

— И кой е потърпевшият?

— Местен жител, отивал е към гарата да вземе мотрисата. Работи в Москва, майстор на цех в обувна фабрика. Господи, на кого може да е пречел този човек?

— Андрюшенка, ако си имаме работа с луд маниак, на него може да му попречи всеки — дори родната му майка. Затова е маниак. Само че стреля прекалено добре за луд човек, не намираш ли?

— Вече го намерих и си го имам наум. Е, кого ще разработваме на първо място? Психически болни или състезатели по спортна стрелба?

— И едните, и другите.

— Ей, голяма идеалистка си! — тъжно се позасмя Андрей. — Откъде ще взема толкова хора? Не разполагам с инкубатор, иначе щях лично да седя и да ги мътя.

— Слушай, а защо твоего ръководство не постави въпроса за създаване на съвместна група с нас? Убийствата се извършват в областта, но нали потърпевшите са московчани — само без последния.

— Абе имат си някакви свои съображения, нещо се правят на интересни, ставало дума за лоялност и така нататък. Знам, че въпросът

е повдиган, но засега няма резултат. Защо, ти отказваш ли да ми помагаш без официална заповед?

— Разбира се, че не, моля ти се, ще направя всичко, което ти трябва. Нали отношенията помежду ни не са просто служебни! Я да взема аз да те свържа с Боря Шалягин, той сега е командир на отряд със специално предназначение, бил е европейски шампион по спортна стрелба. Той ще те ориентира на първо време. Искаш ли?

— Искам. Благодаря ти, Асенка.

4.

Кира се прибра късно и Платонов се изтормози, докато я чакаше. Сутринта тя бе отишла в службата си, за да вземе отпуск, после се обади на Каменская, както я бе помолил Дмитрий.

— Засега не мога да кажа нищо определено — каза ѝ Каменская. — Онова, което ми съобщихте вчера, отчасти се потвърди, но трябва да проверим още някои неща. Може би Дмитрий има някакви версии, обясняващи кой и защо може да е убил Агаев?

— Не знам — притеснено отговори Кира. — Нищо не ми е казвал.

— Ами попитайте го. Кажете му, че аз го моля да ми отговори на този въпрос.

— Добре, ще го попитам — машинално отговори Кира и веднага се сепна: — Вярно, не знам кога ще ми се обади, нямам връзка с него.

— Разбира се, разбира се — миролюбиво се съгласи Каменская, сякаш не бе забелязала нейната грешка. — Разбирам ви. Но ако случайно се обади, попитайте го.

— Ще го попитам — послушно повтори Кира.

Вкъщи тя честно преразказа на Платонов целия разговор с Каменская, без да крие от него грешката си, която очевидно ужасно я бе разстроила.

— Нищо, нищо — утеши я Дима. — Ако Каменская е толкова умна, за каквато я представят, тя и без това разбира, че никъде не съм заминал. А пък ако не се е сетила сама, значи и грешката ти не е забелязала.

— Ами ако съм ти направила беля?

Днес Кира беше с рокля от светъл трикотаж с бродерия на якичката, с която приличаше на ученичка. Огорчената ѝ физиономия и пълничките устни още повече засилваха впечатлението, като ѝ придаваха вид на нажалено провинило се момиченце.

Платонов я изпрати по магазините да търси тапети, бяла боя, лепило и други материали за ремонт. На връщане тя трябваше да се

обади на Русанов и Дмитрий очакваше с нетърпение резултатите от този разговор.

Кира се върна, натоварена с ролки тапети.

— Наложих се да взема такси — бърбеше тя, докато вкарваше покупките си в апартамента. — Пак добре, че случих на свестен шофьор, обикаля с мен чак до Москворецкия пазар, после ми помогна да изберем плочки, защото аз нищо не разбирам от плочки — кои са за под и кои за стени. Извинявай, че се забавих доста.

— Обади ли се на Русанов?

— Да. Дима, засега всичко е много лошо. Той каза да кротуваш и да не си подаваш носа навън, много сериозно те подозират. Някакъв шофьор те е видял близо до мястото, където е бил убит Агаев.

— Но аз наистина бях близо до това място — сви рамене Платонов. — Нали закарах Славик дотам и не го крия.

— Ето, виждаш ли, а те точно затова те подозират. С една дума той поръча да ти предам, че прави всичко, което е по силите му, за да ти помогне.

— Знае ли, че си се обаждала на Каменская?

— Аз не съм му казвала.

— А по думите му усеща ли се, че знае?

— Ох, Дима, не знам! Та аз не съм детектив, не разбирам от тези неща. Сигурно нямам усет. А това важно ли е?

— Разбираш ли, за мен е важно да знам дали Каменская разказва на останалите за твоите обаждания. Ако да, тогава тя вярва безрезервно на колегите си и не вярва твърде на мен. Ако не — значи допуска, че ти ѝ казваш истината, а тази истина пречи на някого.

Докато го слушаше, Кира сръчно режеше зеленчуци за салатата и едновременно поглеждаше кюфтетата, които се пържеха в тигана.

— Сигурно съм глупава, но не разбирам много добре какво имаш предвид — виновно каза тя и посегна за солта и пипера.

— Че какво има за разбиране! — натъжено въздъхна Платонов.

— На фирмата, в която работи жена ми, са били преведени пари, и то страшно много пари. После беше убит мой агент. После, два дни покъсно, убиха помощника ми. Как може да се обясни това?

— Е, как? — попита Кира, без да откъсва поглед от бързо движещия се нож.

— Първо обяснение: всичко това е чиста случайност. Парите от „Артекс“ са дошли във фирма „Натали“ абсолютно законно или обратното — по погрешка, но и в двата случая не са били предназначени да ме подкупят. Тарасов е бил убит по една причина, Славка Агаев — по съвсем друга, просто съвпадение по време. Вярно, съмнително е, но какво ли не се случва в този живот! Второ обяснение: някой иска да съсипе делото за приборите и златните отпадъци, но тъй като аз съм отишъл в разследването си твърде далече и знам прекалено много, този човек трябва да измъкне от ръцете ми цялата доказателствена база и всичките ми квалифицирани помощници, и то да го направи така, че да обвинят пак мен. Разбираш ли?

— Разбирам, Дима. Само че какво общо има тук Каменская? Ако обичаш, извади дълбоките чинии, за да сипя борша.

— Да ти помогна с нещо? — сепна се Платонов, който едва сега се сети, че Кира, която цял ден е била на крак, обикаляла е града с такси и пеша, още с прибирането си вкъщи беше застанала край печката като примерна съпруга на лош съпруг, а той седи на табуретката и философства. „По дяволите, Валентина много ме е разглезила! — помисли си той с досада. — Винаги когато отива в кухнята, ме вика — да съм поседял с нея и да съм ѝ говорел, докато тя готви.“

— Не, няма нужда, вече всичко е готово. Не ми отговори за Каменская. Внимавай, че боршът е горещ. Вземи си малко сметана.

— Разбираш ли, ако някой иска да ми подложи крак, той вероятно е от нашата система, от милицията. Впрочем не, трябваше да започна другояче. Човекът, който иска да съсипе делото, е заинтересован от него, тоест това е човек, който печели от машинациите с приборите и отпадъците. Като е наблюдавал действията на Славка Агаев в завода в Уралск, той е можел приблизително да предположи в каква посока рови той и кого подозира. Славка се вижда отвсякъде и тези хора спокойно може да са го убили и в това няма нищо невероятно. Но те не може да са знаели за Юрий Ефимович. За да откриеш, че Тарасов е мой агент, трябва да си детектив, и то опитен детектив, а не начинаещ и не апаратчик, а за страничен човек и дума не може да става. Значи в операцията по провалянето на делото се е включил служител от милицията. Откъде да знам от какво ниво е този служител? От нашето министерство ли е?

От Московското градско управление на вътрешните работи ли е? От районното ли? От Уралск? Един дявол знае откъде е. Може да е всеки. Между другото — включително и Каменская. Затова за мен е важно да знам как постъпва тя с информацията, която ти ѝ даваш. Ако я споделя с останалите, значи и през ум не ѝ минава, че може всичко срещу мен да е скалъпено, значи изобщо не разсъждава на това ниво. Ако пък не я споделя, за мен е важно да знам защо. Защото предполага, че всичко може да е скалъпено ли? Или защото е заинтересована да ме натопи?

— Но, Дима, щом не вярваш на никого, защо тогава ме накара да се обадя на този генерал — Заточни? Нали и той може да е заинтересован делото да бъде провалено! Или в него си абсолютно сигурен?

— Абе в никого не съм сигурен. — Платонов притеснено хвърли лъжицата на масата и подпря брадичка върху събраните си длани. — Фактът, че Сергей Русанов е бил включен в групата по инициатива на Иван Алексеевич, означава, че Иван пази детективите си, грижи се за тях, цени ги, а не ги предава на първия срещнат при първото поискване. Ако Заточни искаше да ме провали, той по никакъв начин нямаше да допусне Русанов до това разследване, защото разбира: Серьожа ще даде мило и драго само за да ми помогне.

Известно време Кира мълчаливо дъвка салатата, без да повдига очи от чинията. Мълчанието изведнъж стана неловко и тягостно. Без да си продумат, двамата приключиха с обяда, Платонов помогна на Кира да измият чиниите и да разтребят масата.

— Хайде да прием чай в хола — неочаквано предложи тя. — Сега по телевизията ще започне „Джентълмени с късмет“, много обичам този филм.

— Разбира се — зарадва се Платонов. Слава богу, атмосферата се бе поразведрила, макар че той изобщо не можеше да проумее кое бе причинило внезапното напрежение преди няколко минути.

Докато помагаше на Кира да подредят на малката холова масичка чашите, захарницата, плетената кошничка с бисквитите, чинийките за сладко, нарязания лимон, той улови върху себе си един кос поглед и потръпна, сякаш се опари. Отново този загадъчен пламък гореше в тъмнокафявите очи на жената. Той събра сили, извърна се и я погледна право в лицето. Нищо. Спокойно лице, спокойни кафяви очи. „Изглежда, сторило ми се е — помисли си той. — Всъщност това е

разбираемо. Ситуацията наистина е деликатна, уж бях заявил, че я желая, а пък не правя нищо в тази посока, нещо повече — гледам да не създавам условия тя да направи нещо в тази посока. Жените имат великолепна интуиция и Кира не може да не усеща това. Тя сигурно не разбира каква игра играя и това я кара да се напруга, а може и да я плаши. Именно затова е неспокойна. Може би най-сетне трябва да го направим и напрежението да поспадне? Трябва, трябва, разбира се, но Господ вижда колко не ми се иска да го направя. Интересно — защо ли? Та тя е толкова симпатична, добра и после — много е красива. Защо тогава не ме възбужда?“

Те изгледаха популярната комедия, като от време на време си разменяха реплики и Дмитрий се чудеше, че Кира нито веднъж не само не се засмя, но не се и усмихна, макар да беше казала, че обича този филм. Едва накрая тя се извърна и избърса сълзи от страните си.

— Кира, какво се е случило? — разтревожено я попита той. — Разстроена ли си от нещо?

— Не, не, всичко е наред — бързо отговори тя, без да извърне глава.

Платонов виждаше част от лицето ѝ и по напрегнатите ѝ мускули разбра, че жената с всички сили се сдържа да не избухне в плач. „Е, приятелко, та ти си много зле с нервите! Къде си ги разклатила така при твоя, общо взето, спокоен живот? Библиотекарка с тиха и спокойна работа, никой от близките ти не е умрял и не е болен, а ти плачеш, когато на екрана са Вицин и Крамаров.“ Дмитрий реши да не задава никакви въпроси, за да не разстрои Кира още повече. Може би този филм беше свързан с някакви спомени, например ако го е гледала с мъж, когото е обичала и който вече е извън живота ѝ? Знае ли човек...

5.

Виталий Николаевич Кабанов отвори вечерното издание на вестника и отново прочете краткото съобщение от рубриката „Криминална хроника“. Още едно убийство на територията на Московска област, човекът е бил убит с изстрел в тила. Ей, страхотен снайперист! Упорит, не отстъпва от целта си. Явно иска да печели големи пари, а за целта трябва да получава високоплатени поръчки. Но такива поръчки се дават само на хора, потвърдили репутацията си на хладнокръвни убийци, които никога не допускат грешки. Петият труп е достатъчно доказателство за това.

Помощникът му Гена, който му беше и телохранител, и шофьор, както обикновено, седеше неподвижно до вратата и наблюдаваше Кабанов.

— Чете ли това? — попита Виталий Николаевич и посочи с пръст вестника.

Гена мълчаливо кимна и смени позата си — праметна крак връз крак и скръсти на гърдите си своите жилави, гъсто окосмени ръце.

— И какво ще кажеш?

Гена неопределено сви рамене, като с целия си вид показва, че не желае да разсъждава на тази тема.

— Мълчиш, а? Аз мисля, че просто завиждаш, Генадий — пошегува се Кабанов. — Какво упорство, а? Целеустременост, хладнокръвие и абсолютна безнравственост. Безценен кадър. Не си ли съгласен?

— Трябва да почакаме — упорито процеди през зъби Гена.

— Ще видим, ще видим. Какво имаме още да вършим днес?

— Човекът на Трофим. Обади се сутринта, помоли да го приемете. Аз ви докладвах.

— А, да, спомних си. В колко часа му определих да се видим?

— В осем у Лариса. Аз вече се обадох, предупредих.

— Браво на теб! Сигурно е време да тръгваме? Минава седем.

— След около петнайсет минути — лаконично отвърна Гена. — Оттук до Лариса имаме точно дваайсет и пет минути.

— Тръгваме сега.

Кабанов тежко се надигна, прибра книгата в сейфа, после помисли малко и измъкна от чекмеджето на бюрото опаковка с някакво лекарство.

— Не се ли чувствате добре, Виталий Николаевич? — загрижено попита помощникът. — Да взема да се обадя на Александър Егорович утре да дойде да ви прегледа?

— Няма нужда — намръщи се Локомотива. — Вземам го за всеки случай, ако случайно не се почувствам добре при Лариса. Но ти все пак се обади на Егорич, да намери време през седмицата. Моята Светка нещо започна да се оплаква от болки под ребрата, страх ме е да не е черният дроб. По десет чаши кафе пие на ден и непрекъснато дъвче шоколад, а после я боляло. Не слуша това момиче — и това си е.

Дъщерята на Кабанов — Светлана — беше вече позастаряваща мома, но очевидно изобщо не страдаше от това обстоятелство, по цели дни се търкаляше на дивана с книжки в ръце и кутия шоколадови бонбони до нея.

През целия път Виталий Николаевич мълча, потънал в мислите си. Когато спряха пред ресторанта, той с усилия измъкна тежкото си тяло от колата и бавно тръгна към входа. Лариса веднага изхвърча насреща му, млясна го по бузата и го хвана под ръка. Тя знаеше, че Локомотива кани гости в нейния ресторант само в особено конфиденциални случаи, винаги напълно оправдаваше доверието му, но за сметка на това си позволяваше леко приятелско отношение към могъщия мафиот и дори известна фамилиарност.

— Разцъфтявате, Виталий Николаевич! — чуруликаше тя, докато водеше Кабанов към салона за частни приеми на втория етаж. — Моля се и аз да изглеждам така на вашата възраст.

Локомотива леко плесна Лариса малко под кръста и я прегърна през талията.

— Още си далеч от моята възраст, а за твоите трийсет си същинско цветенце. С какво ще ни нахраниш днес?

— Пригответе менюто, което обичате — усмихна се жената. — Геночка ме предупреди още сутринта, че ще дойдете, така че успяхме да приготвим всичко, като се съобразявахме с вашия вкус.

— Браво! — Той одобрително потупа Лариса по рамото. — Ако продължаваш да се държиш така, ще ти намеря истински съпруг, та до

него да се чувстваш стабилна.

— Ами сегашния къде да го дяна? — засмя се тя. — Да го удавя като болно коте ли?

— Е, и на него ще му изберем нещо подходящо, та да не се сърди. Къде искаш да си прекараш живота — в Европа или в Америка?

— В Сингапур. Разправят, че там било невероятно чисто и имало голям ред. И престъпност нямало. Можете ли да ме уредите, а, Виталий Николаевич?

— Локомотива може всичко, стига да има желание. Уф, виждаш ли, само двайсет стъпала изкачих и се задъхах. Здравето ми никакво го няма, тъй че не ми завиждай — стар човек съм вече, стар...

В частния салон Виталий Николаевич седна на любимия си диван, отметна глава на облегалката и притвори очи. Искаше да се съсредоточи върху предстоящия разговор, защото предварително разбираше, че срещата с човека, изпратен от Трофим, не обещава нищо приятно. Кабанов беше вечен длъжник на Трофим и му връщаше дълга с разни услуги, всяка от които му струваше нови бели косми и безсънни нощи. Ала на Трофим не може да се отказва, в техния кръг съществуват собствени правила, чието единствено нарушение е равносилно на смърт.

Гостът пристигна точно в осем — и това беше едно от ненарушимите правила. Беше висок и строен мъж, стегнат като спортист, макар наглед да бе вероятно връстник на Кабанов.

— Казвам се Виталий Василиевич — представи се той. — Адаши сме с вас.

— Много се радвам — съдържано отговори Кабанов. — Седнете, моля.

Обслужваше ги лично Лариса, в този салон не се допускаха сервитьори. Докато тя подреждаше предястията и отваряше напитките, Виталий Николаевич и неговият гост си разменяха незначителни фрази. Когато Лариса излезе, Кабанов бавно започна да похапва, като пропусна ритуалния етап „да вдигнем чаши“. И причината не беше, че Локомотива изобщо не пиеше, не, напротив — той беше ценител на добрия алкохол и го употребяваше с удоволствие, но никога и при никакви условия не позволяваше на когото и да било да му диктува кога, какво и колко да пие. И ако искаше да зарадва организма си с няколко глътки или чашки хубав коняк или ледена водчица, за такова

нещо не му беше нужна компания, не вдигаше наздравици и му беше дълбоко безразлично дали сътрапезниците му пият заедно с него, или броят мухите по тавана.

— Е, слушам ви, Виталий Василиевич. С какво мога да ви бъда полезен?

Сайнес едва не подскочи, сякаш не бе очаквал началото на разговора, макар че бе дошъл тук именно за този разговор.

— Интересува ме човекът, за когото редовно, веднъж седмично, съобщават вестниците и телевизията.

— Какъв е този човек? — недоумяващо повдигна вежди Кабанов.

— Онзи, дето оставя след себе си мъртви тела по територията на областта. Разбирате ли сега за кого говоря?

— Не.

Кабанов внимателно остави вилицата и се облегна назад. Полошо от това нямаше накъде. Беше очаквал от човека, изпратен от Трофим, всякакви молби, само не и тази. Да я приеме и да се съгласи да помогне означаваше да подпише смъртната си присъда. Да не я приеме — резултатът щеше да бъде същият. Единственото, което можеше да се направи при тази ситуация, беше да не се даде възможност на госта да изрази молбата си в смъртноопасна форма. В никакъв случай не биваше да допусне един ден този строен висок човек, свързан с Трофим, да може да каже, че се е обърнал към Локомотива Кабанов с молба да му намери наемен убиец и Кабанов му е помогнал. Но Виталий Василиевич явно не смееше да продължи, явно разчиташе Кабанов сам да продължи недоизказаното. Не бива да му помага, дано пък, дай боже, няма кураж да довърши страшната си молба, която и да изпълниш би било смъртноопасно, и да не я изпълниш — пак невъзможно.

След като хвърли в пространството своето равнодушно „не“, Кабанов впери поглед в чинията на госта, където сиротно скучаеха два пилешки котлета с орехи, чесън и листенца от зеленчуци.

— Имам предвид човек, който умее добре да стреля в тила от двайсет метра. Който е да е той — не е задължително да е същият, за когото пишат вестниците.

— И от каква гледна точка ви интересува този човек? — лениво попита Кабанов. — Искате да напишете биографична книга за него ли? Да снимате художествен сериал за телевизията?

— Искам да му предложа работа по специалността — спокойно отвърна Сайнес. — Добре заплатена работа.

— Аз не ръководя бюро за наемане на кадри. Аз търгувам с печатарско оборудване. За да наемете на работа човека, който ви е необходим, не се нуждаете от моето посредничество.

— Напротив, Виталий Николаевич, напротив — възрази Сайнес, — вашето посредничество ми е много необходимо. Аз не мога да намеря такъв човек. А вие можете.

— Откъде ви хрумна това?

— Каза ми го приятелят, който ми даде вашия телефонен номер. Той ми гарантира, че непременно ще ми помогнете.

— Но този човек повече от месец е издирван от милицията. Нали разбирате, че моите възможности са несъизмерими с онова, което може милицията. И щом те и до днес не са го намерили, то аз...

— Но аз не настоявам човекът да бъде именно той. Напълно ще ме задоволи всеки друг, но от същата класа. Намерете ми такъв човек, Виталий Николаевич, и ще получите своята комисионна.

— Никак не съм сигурен, че ще мога да го направя — сви рамене Кабанов. — А аз никога не давам твърди обещания, ако не съм сигурен, че ще мога да ги изпълня. Може би ще бъде по-умно да се обърнете към друго, към човек, който определено ще може да ви помогне.

— Обръщам се към вас, защото Трофим е сигурен във вашите възможности. Той знае, че това е по силите ви. Знае също, че никой друг не би се справил по-добре от вас.

— Трофим не може да бъде сигурен в това — възрази Кабанов. — Просто защото аз никога не съм получавал подобни молби. Нищо не мога да ви обещаю. Добре си помислете по този въпрос.

— Виталий Николаевич, вие сте си спечелили прякора Локомотива именно защото можете да свършите всякаква, дори и най-безнадеждната работа. Много разчитам на вас.

— И в какъв срок разчитате да получите резултата?

— Седмица. Най-много — десет дни.

— Тоест искате аз да свърша за десет дни това, което цялата милиция не можа да свърши за цял месец? Притежавате завиден оптимизъм, Виталий Василиевич.

— Не ме разбрахте. Аз искам за десет дни, а още по-добре — за седмица — този човек да изпълни поръчката. Колко време ще го търсите вие — пет минути или девет денонощия и половина — това не ме интересува. Днес е сряда, пети април. До следващия петък, тоест до четиринайсети, поръчката трябва да бъде изпълнена. Но ще бъде по-добре тя да бъде изпълнена още до вторник. И именно вие ще предадете поръчката на този човек. Аз не смятам да влизам в контакт с него.

— Не мога да поема подобен ангажимент — поклати глава Кабанов. — Това е прекалено голям риск. Ако се случи нещо неприятно, аз ще изляза виновен. Вие няма да хукнете да ме защитавате, нали?

— Естествено — надуто изхъмка гостът. — Всеки има своя риск и своите доходи. И тъй, Виталий Николаевич, моята поръчка е следната: мъж и жена, едностаен апартамент на третия етаж в четвъртия вход на блока, където се намира магазин „Даровете на океана“. В Москва има само един такъв магазин, не може да стане грешка. Собственичката на апартамента и госта ѝ — очевидно неин любовник.

„Не назовава нито имената, нито адреса — помисли си Кабанов. — Страх ли го е? Или не ги знае? Ако се съди по това колко настойчиво изложи молбата си, той не се страхува почти от нищо в този живот, освен може би от онази двойка в едностаиния апартамент. Явно има зад гърба си високи постове и могъщи сили. Опасно е човек да си има работа с него, ох, опасно е! Ала тройно по-опасно е да откажеш на Трофим. По дяволите, как можах да се натреса в такава нещo!“

Той мълчаливо изчака Лариса да сервира второто, като използва тази пауза, за да обмисли ситуацията. Гостът, напротив, не прояви никакви признаци на напрежение. Впечатлението, което той бе създал у Кабанов в началото, се оказа измамно. Кой знае защо, Виталий Николаевич изведнъж се запита откъде ли всъщност Трофим може да знае със сигурност, че Локомотива е в състояние да изпълни такава молба. Дали Трофим вярва безпрекословно в неговото могъщество и деловите му способности? Или е надушил отнякъде за снайпериста, който бе дошъл при Кабанов да предложи услугите си и с когото Локомотива си бе направил майтап, като му бе казал, че правото на

скъпи поръчки трябва да се заслужи със солидна репутация на човек, който не допуска грешки и винаги стреля точно? Ако е така, кой се е изтървал? Въпросът се стори на Кабанов безсмислен, защото за снайпериста знаеха само двама: самият той и Геннадий. Нима Генка служи на двама господари? Ах, подлецът! Впрочем не е възможно да го изобличи в това, камо ли да го упрекне. Защото той е пропял не пред милицията, а пред самия Трофим, мастития и закоравял мафиот, на когото е достатъчно да му хрумне — и ти си вече труп, лежиш си и бавно изстиваш.

— Мисля, че се разбрахме за всичко — каза най-спокойно гостът, вдигна чашката с коняк и направи нещо като приветствен жест. — Не смея да ви отнемам повече време.

Той гаврътна коняка, стана и като се поклони учтиво на Кабанов, излезе от салона.

Виталий Николаевич се загледа с омраза подире му. Класическа ситуация, която в световната литература е получила наименованието „асансьор към ешафода“. Накъдето и да обърнеш поглед — пътят е един: или към подсъдимата скамейка, или към гробищата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

1.

На вратата се позвъни точно в момента, когато Настя Каменская се канеше да вземе горещ душ, за да се поотпусне и да накара сгърчените от нервното напрежение мускули на гърба и на врата си да отдъхнат. Тя ядосано смъкна от главата си пластмасовата шапчица, навлече пенъора и тръгна към външната врата.

Даша нахълта в апартамента, понесла със себе си ароматите на пролетта, свежестта и горещата си младост. Целуна Настя по бузата и веднага свали свободния, напълно скриващ шестмесечната ѝ бременност шлифер, след което се втурна като вятър към кухнята.

— Дашка, колко пъти трябва да ти казвам да не хвърчиш насамнатам като обезумяла! — упрекна я Настя, докато помагаше на младата жена да извадят покупките от огромната пазарска чанта.

— Това е полезно за здравето — авторитетно заяви Даша. — Сърцето трябва да се товари, инак ще стане мързеливо.

— Абе ти внимавай да не стане някоя беля — поклати глава Настя. — Имаш късмет, че скъпото ми братче не ти вижда как се качваш по стълбите без асансьор и мъкнеш тежки торби. Между другото какво става с развода му? Напредва ли?

— Не знам. — Даша безгрижно сви рамене. — Аз не го питам, а и той не ми казва.

— А защо не го питаш?

— Притеснявам се. Неудобно ми е някак си.

Настя внимателно погледна гостенката си. Нейното очарователно лице почти не бе загубило своята прелест, само руменината, която по-рано толкова нежно украсяваше бузите на Даша, явно бе се изгубила. Ала очите ѝ бяха все така яркосини и огромни, а изразът на лицето ѝ си оставаше приветлив и мил, както преди. Настя си спомни как преди половин година се запозна с Даша — момичето на природения си брат, и помисли, че Даря е невероятна лицемерка, защото такива жени, каквато тя ѝ се стори от пръв поглед, просто не съществуват. Няма и не може да има в нашата съвременна руска действителност такава доброта и доброжелателност, такава нежност и

безкористност, съчетани с бърз остър ум, наблюдателност и мъжество. Само Дашка със своя характер беше способна да се стеснява да попита човека, чието дете се готви да роди след три месеца, как вървят нещата с развода му и кога тя ще може да разчита, че ще стане законна съпруга на Александър Павлович Каменски, този преуспял и доста богат бизнесмен.

— Даря, държиш се глупаво! — каза ѝ строго Настя. — Разбирам, не искаш всички да си мислят, че напираш да се омъжиш за богаташ, но и стеснителността си има граници. Ако не напомняш периодично на Саша желанията си, той ще си помисли, че всичко и така си е наред и това положение напълно те задоволява. Дашенка, мила, хората, които обмислят с удоволствие неприятни за тях неща, са невероятно малко на този свят. Основната маса човешки същества предпочитат да изтласкват неприятните мисли от съзнанието си и да разсъждават така, както на тях им харесва. Разводът е тягостно събитие за Саша, но не защото той е лош човек, а просто защото винаги и на всички хора им е тягостно да се развеждат, независимо от причината за развода и степента на собствената им вина. Тягостно е и толкоз. И ако един развод може да бъде избегнат, хората като правило гледат да си измислят всякакви поводи за протакане и отлагане, само и само да не тръгнат по тази крайно главоболна пътека. Нашият Саня може и да е гигант на деловата мисъл, но изобщо не е гигант на волята и мъжеството, тъй че ако ти си мълчиш и се преструваш, че всичко е прекрасно и го обичаш и ще го обичаш независимо от матримониалния ви статус, той никога няма да се разведе. Разбра ли ме?

— Няма да мога — тихо каза Даша и наведе глава. — Няма да ми се обърне езикът. Нали самата аз му казах, че ще го чакам толкова, колкото трябва, че винаги ще го обичам — без значение дали ще се ожени за мен или не.

— Но ти няма да се отречеш от думите си — възрази Настя и включи газта под чайника. — Да, готова си да чакаш колкото трябва, но въпреки това имаш право поне да знаеш колко точно трябва да чакаш. Нека ти каже например: „Даша, трябва ми пет години.“ Ти няма да започнеш да хленчиш и да крещиш, че пет години е прекалено много, че си готова да чакаш само пет месеца, нали така? Не, ти си готова да го чакаш пет години, но искаш да бъдеш сигурна, че след пет

години нещата ще се уредят. Или той ще се ожени за теб, или ще го пратиш... ще ти запиша адреса, през тези пет години тъкмо ще го научиш наизуст.

— Хайде стига, не искам да говорим за тъжни неща — решително заяви Даша и скочи от табуретката. — Сватбата ти е след месец, а ти ми мътиш главата с разни глупости. Тръгвай да се заемем с гардероба ти.

Даша беше продавачка в отдела за дамско облекло в скъп моден магазин. Когато научи, че Настя най-сетне се е решила да се омъжи за своя стар приятел и любим Алексей Чистяков, тя решително се зае с подготовката на сватбения тоалет на бъдещата си роднина. Настя веднага категорично отказа да купува каквото и да било специално за сватбата, като се оправда със скромния си бюджет и вроденото си отвращение към разкоша и тържествеността. Отначало Даря се разстрои, защото вече беше харесала в своя магазин няколко много изящни и елегантни тоалета — баснословно скъпи, но пък напълно достойни да заменят бялата сватбена рокля с нейните безумни рюшчета и глупави дантелки.

— Добре, щом си толкова упорита, ще ти комплектувам дреха за сватбата от това, което имаш в гардероба си — заяви тя твърдо.

— Защо е нужно? — учуди се Настя. — И сама мога да си извадя дреха от гардероба.

— Да бе, ти ще извадиш! — засмя се Даша. — Ако не стоя до теб и не си отварям очите на четири, ти ще отидеш в гражданското с дънки, маратонки и фланелка с някаква идиотска рисунка. Анастасия, след една година ще станеш подполковник, а у тебе няма сериозно отношение към живота дори като за младши сержант.

Днес Даря явно се бе настроила да изпълни заканата си. Отиде в стаята, отвори гардероба, с едно ловко движение събра всички окачалки с дрехи и ги хвърли на дивана. После се повдигна на пръсти и започна да измъква куфарите от надстройката. Щом видя това, Настя ужасена се втурна към нея.

— Дашка! Ти да не откачи! Махни се оттук незабавно! Аз ще ги сваля. Имаш ли поне малко ум в главата? Ами че те са много тежки!

Когато куфарите с отворени капаци и пътните чанти бяха подредени на пода, Даша си пое дъх.

— Това е. Сега марш в кухнята и не искам да ми пречиш, докато не те повикам!

Настя с облекчение напусна стаята и се зае с вечерята. Ако не беше дошла Даша, тя щеше да си направи две пържени филии с кашкавал и салам и да ги хапне с огромна чаша силно кафе. Но бременната Даша трябваше да се храни по съвсем друг начин. Впрочем деликатността на младата жена бе наистина безгранична. Понеже беше дошла на гости при сестрата на бъдещия си съпруг и знаеше, че тя твърде рядко влиза в магазин, а да готви изобщо не обича, Даря бе донесла със себе си всичко, което можеше и трябваше да яде: плодове, кисело мляко, извара, кашкавал, пълнозърнест хляб, две краставици и един огромен червенобузест домати за салатата.

Настя тъкмо бе започнала да прави десерт от извара, кисело мляко и ситно нарязани плодове, когато се обади брат ѝ Александър.

— Здравсти, сестричке! Моята красавица при тебе ли е?

— Тук е. Санечка, докато тя не ме чува, искам да ти задам един нескромен въпрос: ти смяташ ли най-сетне да се разведеш или само мотаеш момичето? Между другото тя ще ражда след три месеца, ако не си забравил.

— Ася, ти май ме смяташ за абсолютна гадина. Прав ли съм?

— Абе не, мисля, че не те смятам за такъв. Но малко по малко започвам да си го мисля.

— Тогава искам да знаеш: нашето дете ще се роди в законен брак. Решил съм всички проблеми със съда, не си делим имуществото, оставям всичко на жена си и след три седмици купувам нов апартамент и премествам Дашка там. С гражданското съм се разбрал — поради бременността на младоженката ще ни регистрират без изпитателен срок, буквално в деня на подаването на заявлението. Ще отидем, ще попълним анкетите и след половин-един час ще ни дадат брачното свидетелство. Най-много до месец всичко това ще стане.

— А защо Даша не знае нищо? Защо не си ѝ казал това, което каза сега на мен?

— Ася, трудно е да ти обясня...

— Хайде опитай! — ядосано каза Настя. Изпитваше срам, задето бе таила такива лоши мисли за брат си, а се ядосваше и на него, задето със своята потайност я бе принудил да си мисли всичко това.

— Обещай ми, че няма да се смееш.

— Обещавам.

— Исках да бъде като в приказка. Както няма нищо и изведнъж — раз! — всичко е готово. Разбира се, ако Дашка ме беше попитала, щях честно да ѝ кажа, но тя не ме пита и аз си помислих, че така дори е по-добре. Нека да не знае, че всъщност вече почти всичко е приключено. И ето че в един прекрасен ден ще отида при нея, ще я кача в колата и ще я заведа в гражданското, а оттам — в новия апартамент.

— Саня, ти...

— Какво?

— Не знам как да го кажа... но не си прав.

— Защо?

— Защото Даша носи твоето дете и от всяко положение е по-добре да живее в радостно очакване, в приповдигнато настроение, да бъде щастлива, а не потисната. Защото сега тя не знае нищо и се измъчва, нима не разбираш това?

— Но аз искам да ѝ поднеса едно чудо — като в приказка, разбираш ли?

— Всичко разбирам, но, Санечка, миличък, едно чудо от локален мащаб може да поднесе на хората не празник, а неудобство.

— Не те разбрах? — полувъпросително каза Александър Каменски.

— Ами представи си, че един прекрасен ден отиваш да вземеш Даша, за да я заведеш в гражданското. А кой ще бъде свидетел от нейна страна? Обикновено жените канят за тази цел някоя близка приятелка и изобщо в гражданското се канят поне двама-трима близки хора. И значи ти се явяваш като ангел от небесата, за да заведеш Даря в гражданското, а тя няма нито свидетелка, нито приятелки, нито рокля, и изобщо точно този ден изглежда зле или нещо не се чувства добре и трябва да отиде на лекар. Да си се сещал случайно за такава възможност?

— Благодаря ти, че ме подсети — сухо каза Саша. — Ще поговоря предварително с нейните приятелки и ще отида заедно с тях. Твоята приземеност може да развали настроението и на най-оптимистично настроен глупак.

Настя почувства как бузите ѝ пламват. Да, природата явно не я е надарила с тактичност. Едно грозновато и необичано от никого момче

е израснало в грозноват и необичан от никого мъж, чиято съпруга се е омъжила за него по сметка. И ето че той е имал късмета да срещне невероятното момиче Даша, което го обича предано и безкористно. И нима той може да надвие изкушението да се изяви в ролята на прекрасния принц? И може ли някой да го упрекне за това? Може би денят, моментът, когато той ще влезе при Даша, ще я хване за ръка и ще я качи в колата, за да я заведе в гражданското, ще бъде неговият звезден час. Може би това ще бъде изобщо най-хубавото нещо, което той ще съумее да направи в живота си...

— Извинявай — виновно каза тя. — Не исках да те обидя. Да повикам ли Даша на телефона?

— Няма нужда. Кажй й, че ще мина да я взема в единайсет. А, и друго исках да ти кажа, Ася...

— Да?

— Макар и това да е в разрез с твоите принципи, моля те, не й казвай нищо.

— Разбира се.

Когато приключи с приготвянето на вечерята, Настя отиде на пръсти до стаята и надникна през откренатата врата. Даша съсредоточено подреждаше дрехите й: светлите и тъмните блузки и сака — на дивана, светлите и тъмните поли и панталони — на единия фотьойл, роклите — на другия, шаловете, кърпите, коланите и другите аксесоари — на бюрото, до компютъра.

— Даря, вечерята е готова — извика я Настя и направи няколко крачки назад към кухнята.

След като хапнаха набързо, те пристъпиха към онова, което Настя мразеше с цялата си душа — пробването на дрехите. Благодарение на безупречния вкус на майката на Настя — Надежда Ростиславовна, която работеше в Швеция, дрехите, които тя й бе изпращала или донасяла, бяха елегантни, стояха великолепно на високата слаба фигура и прекрасно се съчетаваха една с друга. Даша успя доста бързо да подбере поне четири тоалета, с които не би било срамно да идеш не само на собствената си сватба, но дори на прием в английското посолство. Особено изискано изглеждаше дългата перленосива рокля с коприненото сако миши цвят.

— За тези тоалети трябва много внимателно да се гримирам — недоволно каза Настя, докато се оглеждаше в огледалото. — Моята

безцветна физиономия е в състояние да развали всеки тоалет. И косата ще трябва да си боядисам, за да не се слива със сакото.

— Е де, не си измисляй! — възмути се Даша. — Имаш прекрасна коса с цвят на платина, с нищо не се слива.

— Косата ми не е платинена, а сива — невъзмутимо я поправи Настя. — Не е нужно да ме ласкаеш.

— Не те лаская, истината ти казвам. Ама защо толкова не се обичаш?

— Че за какво да се обичам? За лицето, което е невъзможно да се запомни — толкова е неизразително и банално? За безцветните очи? За белезникавите вежди и ресници? Отвори си очите, Дашенка! Друг е въпросът, че нямам никакви комплекси по повод собствената си непривлекателност. Знам, че ако си загубя два-три часа, мога да се превърна в красавица от суперекстра категория — и понякога го правя, когато е крайно необходимо. Но иначе ме мързи да се занимавам с това, не ми е интересно как изглеждам и дали мъжете ме харесват.

— А какво ти е интересно?

— О, това е много дълга и широка история, ако взема да ти разказвам — разсмя се Настя. — Ето ти например обичаш ли пролетта?

— Много — тръсна глава Даша.

— Както си вървиш по улицата и си мислиш, че ето, пролет е, април, небе, кокичета и така нататък, нали?

— Разбира се. Мисля си за тези неща и се радвам, старая се да дишам по-дълбоко, за да попия пролетта в себе си. Ами ти, Настя?

— А аз, слънчице, съм морален изрод. Ето, вървя си днес по улицата и си мисля, че през март в Московска област са извършени четири убийства и април започна със съвършено същото убийство, и ми е интересно как настъпването на пролетта ще повлияе на този загадъчен убиец. По-агресивен ли ще стане, както се случва с хора, които имат зле лекувана черепно-мозъчна травма, или ще омекне и ще се отплесне по някаква любовна история? Ще окаже ли промяната на метеорологичните и природни условия извън града някакво влияние върху неговата престъпна активност? И дали същата тази промяна ще окаже влияние върху нашите възможности най-сетне да заловим това чудовище!

— Слушай, а поне от време на време не се ли сещаш за сватбата си?

— Разбира се, всеки ден. Щом бъде извършено ново престъпление или започваме разследване, си мисля: добре че не се омъжвам днес. Сърцето ми просто усеща, че на тринайсети май, точно в момента, когато ще трябва да изляза от къщи, ще се случи някакво престъпление на века и аз ще започна да се тормозя, че вместо да тръгна за местопрестъплението, за да видя всичко с очите си и да започна работа, ще трябва да отида в глупавото гражданско за някаква глупава сватба.

— Не за глупава, а за собствената ти сватба — укорително я поправи Даша. — Не е хубаво да си толкова бездушна, Анастасия.

— Не съм бездушна, просто съм неправилно устроена — възрази Настя. — Знаеш ли например колко ме боли душата за хората, които тепърва може да погуби този краймосковски убиец! Боли и не спира. Е, хайде, Дашуня, давай да прибираме на мястото му това пиршество на красивите парцалки, след двацет минути ненагледният ти Саша ще дойде да те вземе.

— Да, но на какво се спря? Избра ли си нещо или пак да дойде някой път?

— Не знам, слънчице, не мога да реша. Бих предпочела вариант, при който ще трябва да положа минимален труд над лицето и косата си. Сивият комплект наистина е много хубав, но той и задължава много по отношение на грима и прическата.

— Добре, разбрах какво искаш — въздъхна Даша. — Ето виж. Вземаш късата черна пола от този костюм, черната блузка с яката „апашка“ и дългото бяло сако от ето този костюм. Запомни ли?

— Добре де — кимна Настя, като наблюдаваше внимателно Даша. — А не може ли друга блузка? Онази с високата затворена яка — тя повече ми харесва.

— На тебе може всичко да ти харесва. На тебе изобщо би ти харесало да тръгнеш гола, за да не си губиш времето за обличане. Мързелана с мързелана! Затворената висока яка не става за дневно тържество, трябва непременно да си откриеш шията и да окачиш на нея нещо изящно, но безумно скъпо. Например брилянт в платинена обковка.

— Брилянт в платинена обковка?! — Настя избухна в смях. — Какъв размах имаш, за бога! — успя да изрече, докато бършеше сълзите си, избили от лудешкия ѝ смях.

— Ти в твоя магазин си свикнала да си имаш работа със съпруги на милионери, а аз съм обикновено руско ченге и цялата ми заплата с надбавките и процентите за стаж не надминава сто и петдесет долара на великата страна САЩ. Имам златна гривна и златни обици с изумруди, подарък са ми от Льошка, и една златна верижка. Но това е всичко. И в близките години не се очаква да се сдобия с нещо друго.

— Ти да не си полудяла! — възмути се Даша. — Нима е възможно на черно-бял комплект да се носи злато? Нито една уважаваща себе си жена не би си го позволила. Ако нямаш платина, тогава сребро, но много добро качество. И непременно комплект — колие, гривна, обици. Не слагай пръстен.

— Защо?

— Все пак това е сватба, не е като да тръгнеш на кино, и венчалната халка този ден трябва да е главният и единствен пръстен на ръката ти. Но маникюрът ти трябва да бъде безупречен, не забравяй. И да не ти е минало през ума да си лакираш ноктите с нещо просташкорозово или червено.

— А с какво тогава? — озадачено попита Настя, протегна ръце пред себе си и внимателно разглежда дългите си пръсти с бадемовидни нокти.

— Сребристобял лак, три-четири пласта. Купи си „Орифлейм“ или „Артмалик“, те се нанасят добре и са трайни.

— И ти мислиш, че с късата черна пола и дългото бяло сако ще мога да не се тормозя да си подновявам физиономията и главата? — недоверчиво уточни Настя, докато събираше определените от Даша дрехи на отделна окачалка, та после да не обърка нещо.

— Разбира се — уверено отвърна Даша. — Късата пола ще открие краката ти, а жена, която има такива умопомрачителни крака, може да си позволи да бъде грозна колкото си ще, защото твоите крака засенчват всичко. Само не забравяй да обуеш чорапогащник в телесен цвят и обувки на висок ток. Второ, черната блузка ще подчертае бледата ти кожа и ще я направи ослепителнобяла. И пак ще кажа — жена с такава кожа може да си позволи да не прилича на

Лолобриджида. Бялото сако и украшенията ще създадат усещане за празник и тържественост. Това е цялата премъдрост...

Докато я слушаше, Настя качваше в надстройката куфарите и саковете. Внезапно един от куфарите се изплъзна. От ръцете ѝ и падна на пода, като я удари лошо по крака.

— Оу-у! — изстена тя, седна на пода и заразтрива удареното място.

— Боли ли? — уплашено се втурна към нея Даша.

Настя не отговори. Тя седеше на пода, подвила единия си крак и обхванала с ръце глезена, и се олюляваше, сякаш изпаднала в транс. Очите ѝ бяха устремени някъде към ъгъла, а по лицето ѝ бяха застинали недоумение и обида. Даша се опита да проследи погледа ѝ, но в ъгъла, в който бяха вперени светлите и изведнъж станали огромни очи на Настя, не видя нищо, освен чифт домашни пантофи четирийсет и пети номер, очевидно собственост на бъдещия съпруг Алексей Чистяков.

— Какво има, Настя? — повтори Даша и внимателно я докосна по рамото.

— Нищо — отговори тя с глас, лишен от каквато и да било интонация. — Колко е просто! Пола от един костюм, сако от друг, безстопанствена блузка — а всичко заедно се оказва елегантен празничен тоалет, нужни са му само малко фантазия и едно скъпо украшение. Боже мой, колко е просто!

2.

Синът на генерал Заточни, шестнайсетгодишният Максим, очакваше да се обади приятелката му, затова се втурна към телефона още при първото позвъняване. Гласът в слушалката беше женски, но не и онзи, който младежът бе очаквал да чуе.

— Добър вечер — учтиво поздрави жената. — Може ли да говоря с Иван Алексеевич?

— Тате, за теб е! — извика Максим и тихичко се примили: — Но ще свършиш бързо, а, нали? Мила трябва да ми се обади.

— Добре — обеща шепнешком баща му. — Слушам ви, говорете.

— Иван Алексеевич, обаждам се във връзка с Платонов. Можете ли да ми кажете нещо?

— Не. А вие какво искате да ви кажа?

— Много жалко. Ако всички звена от веригата бяха пълноценни, вече щяхте да ми кажете, че Платонов е невинен и може да не се крие повече. Търсете гнилото звено, Иван Алексеевич. Ще ви се обадя след известно време.

Жената затвори. Търсете гнилото звено! Лесно е да се каже. Но как да се изпълни? Заточни бързо извади от джоба на сакото, окачено на облегалката на стола, бележника си и набра номера на полковник Гордеев.

— Кой се занимава с убийството на Агаев и издирването на Платонов? — попита той.

— От моите — Лесников, Корорюв, Каменская. От министерството — подполковник Русанов. А вие вероятно наблюдавате разследването?

— Смятайте, че е така. Официално то е в ресора на Главното управление за борба с углавните престъпления. Но аз го следя много внимателно.

— Мога ли да знам защо?

— Защото Платонов е мой подчинен. Виктор Алексеевич, можем ли да се срещнем с вас?

— Спешно ли?

— Много спешно.

— Утре сутринта? — предложи Гордеев.

— Става.

— Кога да дойда?

— Ако нямате нищо против, по-добре аз ще дойда при вас. В осем часа удобно ли е?

— Ще ви чакам.

Заточни отиде в кухнята и седна на широкия перваз — любимото му място за задълбочени размисли. Четирима души, тримата от Московското градско управление на вътрешните работи, единият — от министерството. Неизвестната жена, която вече за втори път му се обаждаше по телефона, нарече някого от тях гнило звено. И той, генерал Заточни, трябва да разбере какво е имала предвид. Тази жена бе предала в неговите ръце съдбата на Дмитрий Платонов.

Какво ли означаваха думите й? Само едно: тя се обажда най-малко на двама от четиримата и им дава различна информация. Само събрана в едно, тази информация може да хвърли светлина върху историята с Агаев и Платонов. Може би дори се обажда и на четиримата. И тази информация трябва да се събере в неговите ръце — ръцете на Заточни. Но кой знае защо, никой от тази юначна четворка не идва при него да му разкаже за обажданията на тайнствената непозната. Добре, да речем, хората от „Петровка“ изобщо не се познават с него — генерал Заточни, и през ум не им минава да се обърнат към него. Но поне на шефа си — полковник Гордеев, е трябвало да кажат. А Гордеев непременно би дошъл при генерала, защото знае, че именно Иван Алексеевич включи в групата Сергей Русанов. Може би точно така е и станало и гнилото звено е именно Гордеев? Неприятно. Но и това трябва да се има предвид като възможен вариант.

Утрешният разговор на „Петровка“ щеше да бъде сложен, Иван Алексеевич го предчувстваше. Не бива да се обиждат хората. Но и на никого не бива да се вярва.

Телефонът отново иззвъня и го откъсна от тежките му размисли. След няколко секунди в кухнята надникна синът му.

— Татко, пак е за тебе. Пак жена.

— Същата ли? — сепна се генералът.

— Не, друга. Ти какво така, на стари години нещо?...

— Глупчо! — Генералът шеговито чукна с пръст темето на Максим и бързо отиде в стаята, където беше телефонът. — Заточни на телефона.

— Иван Алексеевич, обажда ви се майор Каменская от Московската криминална милиция. Извинете, че звъня толкова късно, но въпросът не търпи отлагане...

3.

Призори времето рязко се развали. Докато преди това цяла седмица беше топло и слънчево и всичко говореше за ранна бурна пролет, от тази сутрин отново настъпи кална и кишава зима, убиваща из корен доброто настроение и пораждаща само едно желание: да си вземеш гореща вана, да се увиеш в дебело одеяло и да спиш, да спиш, да спиш...

По пътя за работа Настя намокри краката си, понеже от разсеяност стъпи в покрита с тъничък лед дълбока локва и потъна в нея до глезените. Но тя дори не обърна внимание на това — беше погълната от мисли за предстоящия разговор със своя началник и началника от министерството. Снощи идеята я озари твърде късно, но въпреки това тя се обади на Житената питка — Гордеев, а той я посъветва да се свърже с генерал Заточни и дори ѝ даде телефонния му номер.

— Заточни наблюдава разследването и утре сутринта е решил да ни кастри — съобщи ѝ Виктор Алексеевич. — Дай му храна за размисъл, та да не си губи времето напразно и да не сънува сладки сънища.

— Нещо май не го обичате? — попита Настя, изненадана от този обрат.

— Че за какво да го обичам? — рязко отвърна Гордеев. — Нали той настоя с вас да работи Русанов, който сега ви е увиснал като гюлле на ръцете и не ви оставя да събирате улики срещу Платонов! Всичко е ясно: иска да защити подчинения си, не можем да го упрекваме за това, но същевременно този факт не допринася за обичта ми към него. Макар че естествено ако му бях подчинен, щях да разсъждавам другояче. Инак бил свестен, чувал съм много хубави неща за него. Но не ми харесва тази утрешна сбирка, дето я е замислил. За какво трябва да се вижда с мен? Да ми разправа колко лоши и некадърни служители имам? Аз знам по-добре от него какви са служителите ми. Да ми дава съвети как да разкрием убийството на Агаев и да намерим Платонов? Защо обаче се мота толкова време, ако е знаел как да го направим? Да

беше казал от самото начало. Или нещо е научил — нещо, което коренно променя картината? Тогава хем твоята информация ще му влезе в работа, хем утре вече няма да си губи времето да събере нишките в едно, а ще го е направил още през нощта. А на сутринта ще довтаса на „Петровка“ да вади зайци от шапката си.

— Виктор Алексеевич, нещо ме е страх — призна Настя. — Представете си, че е заинтересовано лице? Платонов ми се довери и ако наистина не е виновен, аз може да дам поверителна информация в лошите ръце. Нали може да се случи и така?

— Стасенка, винаги има такава вероятност, но хайде по възможност да разсъждаваме трезво. Онзи, който е заинтересовано лице, трябва да действа срещу Платонов — това е основната му цел. Защо Заточни ни пробута Русанов? Защото Русанов е близък и стар приятел на Платонов и ще даде мило и драго, за да го спаси. Да го спаси, детко, а не да го натопи. Ако беше заинтересована страна, Заточни никога не би ни пратил Русанов. Съгласна ли си?

— В общи линии — колебливо отговори Настя.

— Щом е така, набирай номера и се обаждай на генерала. И от нищо не се бой.

Тя го направи и сега с нетърпение очакваше срещата с Иван Алексеевич.

В осем без пет Настя седеше в кабинета на началника си Гордеев, обута в униформени черни обувки, с които бе сменила маратонките, оставени да съхнат. Виктор Алексеевич мълчаливо стоеше до прозореца, обърнат с гръб към нея, и съсредоточено съзерцаваше мокрия сняг, който се слягаше върху тротоара. В осем без три минути влезе генерал Заточни. По неговото недоспало лице и двамата веднага разбраха, че снощи той наистина не е сънувал сладки сънища. Настя реши да спази субординацията, скочи от фотьойла и се изопна в стойка „мирно“.

— Добро утро — някак по домашному ги поздрави генералът и подаде ръка на Настя, която беше по-близо до него от полковник Гордеев. — Вие ли сте майор Каменская?

— Тъй вярно, другарю генерал.

— Не е необходимо, Анастасия Павловна. — Заточни смешно събърчи нос. — Тъй като вие се движите изключително в цивилни

дрехи, а сте обули униформените обувки само защото сте си намокрили краката, за вас от днес ще бъда просто Иван Алексеевич.

Той весело се разсмя, обгръщайки Настя от главата до петите с топлия поглед на жълтите си тигрови очи, и това я накара да се почувства много особено. Заточни пристъпи напред, за да стисне ръката на Гордеев, и загледана в гърба му, Настя с ужас проумя, че този човек ѝ харесва. Интересно — откъде ли е разбрал за намокрените маратонки? За никого не е тайна, че тя, Анастасия Каменская, ходи през цялата година с дънки и пуловери или фланелки и фактът, че генералът е осведомен за това, означава, че не е тръгнал за „Петровка“ „напосоки“, а се е постарал да научи едно-друго за хората, с които щеше да разговаря тази сутрин. Разбира се, това е огромен плюс за генерала, защото означава, че дори на своя ръководен пост той е останал първокласен детектив, а не се е превърнал в самовлюбен, сит и мързелив апаратчик. Но как е разбрал, че тя си е намокрила краката? Видял я е как на идване насам от метрото цопна в тази отвратителна локва? Забелязал е, че тогава е била с маратонки, а сега е с обувки? Но в такъв случай той щеше да дойде на „Петровка“ едновременно с нея, а не десет минути по-късно. Впрочем може да е влязъл в някой друг кабинет, преди да дойде при Гордеев.

Но най-поразена остана Настя от очите му, които живееха някакъв свой особен живот — топли като две малки слънца, озарили внезапно сухото, скулесто лице на генерала с ярка, радостна светлина.

— И тъй — започна генералът, след като се настани до дългата маса за съвещания, — да направим равносметка на всичко, което имаме събрано до вчерашния ден. Някаква жена ми се обаждат по телефона и ми казва, че аз съм централното звено и към мен от различни страни ще се прикачат други звена, а в резултат ще се получи верига и точно тази верига ще докаже невинността на Дмитрий Платонов. По-нататък: тази жена се обаждат на вас, Анастасия Павловна, и ви съобщава, че Дмитрий не е виновен, че той се е срещнал с Агаев, прегледал е донесените от него документи за приборите, съдържащи благородни метали, откарал го е на улица „Володарски“ и си е заминал. Имайки предвид тези сведения, вие, Анастасия Павловна, проверявате показанията на Платонов. Частично те се потвърждават: Агаев наистина е отишъл в посочения час при своя роднина на улица „Володарски“, излязъл е от блока заедно с него и до

този момент е бил жив и здрав. Нещо повече — той наистина е пристигнал там с кола, съвпадаща по описание с колата на Платонов. Но има една неприятна подробност: известно време след като тази кола си е заминала, пред блока, в който е влязъл Агаев, се появява мъж с дипломатическо куфарче — наглед същото, каквото има Платонов. Според протокола от разпита на Стас Шуригин и протокола от идентифицирането — така беше, нали?

Настя, която напрегнато следеше всяка дума на генерала, мълчаливо кимна.

— По-нататък. У Агаев не са намерени никакви документи за бракуването на приборите. Тази част от разказа на Платонов не се потвърждава. Нещо повече — аз успях да изясня, че Агаев наистина е работил заедно с Платонов за разкриване на машинациите с тези прибори в завода в Уралск-18, но замесената в злоупотребите фирма „Артекс“ вече не съществува. Тъй че работата по приборите е изгубила своята актуалност. И това се е случило доста отдавна. Тъй че едва ли е правилно да свързваме смъртта на Агаев с тези прибори. Платонов, изглежда, иска да привлече вниманието ни към документите за бракуване на приборите, за да не го спрем върху нещо друго. Нямате ли такова чувство?

Генералът се обърна към Настя и я погледна с жълтите си очи, които този път излъчваха неловкост и молба да бъде извинен за това толкова кощунствено предположение.

— Не, нямам такова чувство — твърдо заяви Настя, като се стараеше да не среща погледа на Заточни. — За сметка на това имам чувството, че убитият миналата седмица в Международния център Юрий Ефимович Тарасов е бил агент на Платонов именно по проблеми, свързани с уралския завод. И ако Тарасов е продължавал да изпълнява някаква задача на Платонов, това означава, че работата по Уралск не е изгубила своята актуалност. И аз бих искала да знам каква е тази история. Защото ако Тарасов е бил убит, тъй като е научил нещо крайно опасно за престъпниците, това означава, че те продължават да действат. И на нашите въпроси може да отговори само Платонов, защото Слава Агаев е убит, убит е и Юрий Ефимович, а е абсолютно сигурно, че никой друг не разполага с информация за едно толкова сложно разследване, защото един нормален детектив не би я споделил с никого.

— Какво пък, Анастасия Павловна, вие сама отговорихте на всички въпроси — усмихна се Заточни. — Онова, което толкова ви липсва, е именно информацията, която трябваше да постъпи при мен, но кой знае защо — не постъпи. Вие се оказахте добро, стабилно звено, обаче друго някое или може би други звена се оказаха негодни. Информацията, която е дал Платонов, не е минала през тях и аз не съм я получил. И ето какъв въпрос искам да ви задам: Кой? Кой може да е бил такова звено? Лесников? Коротков? Русанов?

— Можете веднага да елиминирате Русанов — мрачно се обади Гордеев. — Остават моите момчета.

— И какво решихте в такъв случай? — с виновен тон попита генералът, сякаш наистина му беше ужасно неудобно, че заради глупавия каприз на генерал Заточни такъв уважаван човек като полковник Гордеев сега е принуден да подозира в нещо много неприятно своите любими подчинени.

— Какво можем да решим? С Анастасия ще проверяваме. Ще привлечем и Русанов.

— Ще вземете ли и мен в компанията?

И Заточни отново се обърна към Настя и я сгря с топлината на жълтите си очи. И тя отново потрепери като от студ, защото жълтите тигрови очи на генерал Заточни ѝ внушаваха някакъв безпричинен страх.

— Разбира се, добре сте ни дошли — измъчено се усмихна тя.

— Прекрасно.

Заточни се надигна от стола с лекота, сякаш в колената му бяха монтирани пружини, и пристъпи към вратата. После се спря и се обърна към Настя:

— В колко часа провеждате сутрешната оперативка?

— В десет.

— Сега е девет и петнайсет. Къде бихме могли да си поговорим с вас?

— С мен ли?

Настя изтръпна като от токов удар. Сюрпризите започват, ужасена си помисли тя. За какво може да разговаря с нея генерал от едно главно управление при министерството? Ще се опита да я поразпита за Игор Лесников и Юра Коротков? За Юрка тя знае

практически всичко, но ще бъде ли правилно да го разказва на генерала? Докато за Игор, напротив — знае твърде малко...

— Доколкото знам, имате самостоятелен кабинет. Мога ли да разчитам на чаша кафе?

— Заповядайте, Иван Алексеевич.

Тя направи гостоприемен жест, канейки генерала да я последва. В кабинета си го настани на своето бюро, включи бързовара, извади чашките, кутията с нес кафе и кутия с бучки захар.

— А вие къде ще седнете? — попита Заточни, след като огледа малкия кабинет.

— На стола до прозореца. Тук е удобно.

— А защо не до бюрото, срещу мен? Мисля, че тук е още по-удобно.

— Прекалено близо е до вас. Това е опасно — усмихна се Настя.

— Така ли? И защо?

— Първо, вие сте генерал и ръководител от министерството.

— И второ?

— Второ — твърде привлекателен мъж сте и това ме притеснява.

— Така било значи — замислено каза генералът. — Следователно не са ме излъгали.

— Тоест?

— Казаха ми, че един от най-опасните похвати, с които Каменская поваля противника, е нейната фантастична прямота. Тя нарушава всички конвенционални норми на общуването и казва на глас неща, които обикновено никой никога не казва. Включително не се притеснява да каже на човека, че не му вярва.

— А мога ли да узная кой ви разказа всичко това за мен? За дънките, за самостоятелния кабинет, за кафето, за похватите, които използвам?

— Не можете, Анастасия Павловна. Всеки от нас си има по един Юрий Ефимович Тарасов. Впрочем не само по един.

— А кой Тарасов ви каза, че тази сутрин си намокрих краката?

— А вие не се ли сетихте сама?

— Не — честно си призна Настя.

— Аз имам добро зрение, Анастасия Павловна, и забелязах, че обувките ви са обути на бос крак. Ако — както разказват за вас — и зиме, и лете ходите с дънки не от бедност, а защото най-високо от

всичко цените телесния си комфорт, вие никога не бихте обули обувките си без чорапи, за да не си ожулите краката. И щом сте го направили, съвършено очевидно е, че сте го направили не по собствена воля, а по принуда. Нататък всичко е ясно.

— Браво, Иван Алексеевич! — от сърце се усмихна Настя. — Сложете си кафе, водата вече завря.

Тя наля вряла вода в чашата на Заточни, после направи кафе и на себе си и се отдръпна с чашата си до прозореца.

— Все пак решихте да седнете далеч от мен, така ли?

— Добре, щом настоявате, ще седна до бюрото — раздражено каза Настя, премести стола и седна точно срещу Заточни.

— Благодаря, Анастасия Павловна. Кафето ви е хубаво — похвали я генералът.

— Не моето кафе, а на фирма „Несле“. Та за какво искахте да си поговорите с мен, Иван Алексеевич? Вече е девет и половина, след половин час ще трябва да се разделим.

— Исках да ви попитам вярно ли е, че след един месец се омъжвате.

Настя се задави и едва не разля кафето си върху бюрото. Бавно остави чашата, внимателно измъкна пръста си от извитата ѝ дръжка и чак тогава вдигна поглед към Заточни. Физиономията на генерала изразяваше крайна заинтересованост и приятелско любопитство.

— След месец и половина — отвърна тя с внезапно прегракнал глас и устни, които не я слушаха.

— И защо?

— Какво „защо“?

— Защо ще се омъжвате за човек, с когото и без това нищо не ви пречи да бъдете заедно? Какво ще промени фактът на вашето бракосъчетание?

— Нищо — сви рамене тя. — Просто той иска така и аз не виждам повече поводи да отказвам. Напълно сте прав — това наистина нищо няма да промени за мен, ето защо, след като той настоява, защо да не се съглася? Иван Алексеевич, вие ме поставихте натясно, като ми зададохте неочакван въпрос, накарахте ме да се стъписам и поради това да започна да обсъждам с вас проблеми, които не смятам за нужно да обсъждам с когото и да било. Вече се съвзех след смайването, тъй че закриваме дискусиата относно моето семейно бъдеще.

— Много жалко. — Генералът ослепително грейна в своята прочута слънчева усмивка, която бе разтопила не едно жестоко и каменно сърце.

— Защо така?

— Защото ако бяхте свободна, щях да ви поканя да излезем някъде. Например на театър.

Настя все пак изпусна чашата и горещото кафе се разля по тъмния линолеум.

— Иван Алексеевич, вие какво, провеждате си с мен психологически експерименти ли? — попита тя, докато си сипваше в чашата нова доза кафе и я заливаше с вряла вода. — Как да наречем това, което си позволявате с мен?

— Изпробвам върху вас вашето собствено оръжие, което се нарича „Убийствена прямота“. Първо, искам да видя как действа, защото самият аз никога не бях го употребявал. Второ, искам вие върху собствения си гръб да изпитате онова, което карате другите хора да изпитват. Казаха ми, че понякога сте жестока и си помислих, че никак няма да е зле за няколко минути вие да застанете от другата страна на бариерата.

— Правите опити да ме възпитавате? — ядно попита тя. — Знаете ли, отдавна надхвърлих трийсетте, затова начинанието ви е обречено на провал. Закъснели сте.

— Ни най-малко, Анастасия Павловна, разговаряйки с вас, аз просто проверявам доколко точно са ви охарактеризирали моите еквиваленти на Юрий Ефимович. Проверявам тяхната способност да дават пълен и квалифициран психологически портрет.

— А аз имам чувството, че ме използвате като опитно зайче.

— Не сте ме слушали внимателно, Анастасия Павловна — отново се усмихна генералът, този път още по-топло и ласкаво. — Нали ви казах, че изпробвам собственото ви оръжие — прямотата. Просто ви казвам истината — чистата истина, абсолютно неприкрита. Голотата шокира — това е вярно, но за сметка на това никого не мами. Още веднъж ви повтарям, ако все пак не сте ме чули: ВСИЧКО, КОЕТО ВИ КАЗАХ В ТОЗИ КАБИНЕТ, Е ИСТИНА.

По гърба на Настя отново полазиха тръпки, после внезапно лицето ѝ пламна. Тя впери поглед право в жълтите тигрови очи, които бяха заприличали на разтопено злато.

— Вие наистина ли бихте искали да ме поканите на театър?

— Бих искал. Но само ако не възнамерявахте да се омъжвате.

— Какво общо има това? Нали не става дума да се жените за мен?

— Откъде знаете? — дяволито се усмихна генералът.

— Още не сме обсъждали този въпрос. Колкото до театъра, предполагам, че ще бъдете принудена да лъжете годеника си, за да му обясните с кого и къде сте ходили. Защото ако му кажете, че сте ходили на театър с почти непознат генерал от министерството, с когото не ви свързва и не може да ви свързва нищо друго — това едва ли ще задоволи годеника ви. Нито един нормален човек няма да повярва в това, защото такива неща просто не се случват. Значи ще трябва да лъжете, да измислите несъществуваща приятелка или нещо друго. А аз никак не обичам хората да лъжат и да се оправдават заради мен. Имаме на разположение още десет минути, затова нека преминем към нашите общи проблеми. Как ще работим по-нататък с вас? Имате ли предложения?

— Още не съм мислила за това.

— Ами добре, всъщност вече ми казаха, че мислите бавно. Напоследък нямам много вяра на телефоните, затова предлагам да се срещаме всеки ден — или сутрин, или вечер, след работа. Как ви е по-удобно?

— Само не сутрин — бързо отговори тя. — Сутрин много ми се спи, всяка минута сън ми е скъпа.

— Добре, тогава вечер. Къде живеете?

— На „Шчолковская“.

— Прекрасно, аз пък — на „Измайловская“. Ще ми се обаждате вкъщи и ще определяме удобен час и място. Ако ме няма вкъщи, предайте на сина ми — той вече е голямо момче и няма да обърка нищо. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се.

Иван Алексеевич стисна ръката ѝ и си тръгна. До оперативката оставаха пет минути, предстоеше ѝ дълъг и тежък работен ден, а Настя Каменская вече се чувстваше абсолютно скапана.

ДЕСЕТА ГЛАВА

1.

Ирина Корольова посрещна Настя хладно, но след като научи целта на посещението ѝ, омекна.

— Какви сведения могат да се получат от нашите документи ли? Ами най-вече кои фирми какви чуждестранни гости приемат и за какви цели. А също и кой, кога, защо и за колко време пристига в Москва във връзка с бизнеса си. Оказваме им визова помощ, оформяме паспортите им в ОВИР разменяме си визови телекси с нашите посолства и консулства в чужбина.

— Ще трябва да търсим — въздъхна Настя. — Давай тук всички папки.

— Как така всички? — ужаси се Ирина. — Кажй поне приблизително какво търсим.

— Приблизително казано, ще търсим всичко, което засяга фирма „Артекс“. А после ще видим.

След един час пред Настя имаше лист с бележки, в които бе отразена международната дейност на безславно предалата богу дух фирма.

— А сега какво?

— А сега започва най-туткавата работа. Ще търсим следите на хора, които са имали вземане-даване с „Артекс“. Ето имената им. Много сериозно подозирам, че Юрий Ефимович Тарасов е търсил във вашите книжа именно тези сведения.

Ирина подреди папките върху своето бюро, Настя се настани на бюрото на Светлана Науменко, която била болна и днес не беше на работа. След известно време за пръв път изплува името на фирма „Вариант“, след което работата тръгна по-бързо и още по обяд стана ясно, че „Вариант“ напълно е заменил починалия „Артекс“.

2.

По молба на Платонов Кира донесе купчина вестници, който отпечатваха делови съобщения. Дмитрий ѝ обясни какво трябва да прави и двамата потънаха в мълчание, докато преглеждаха с моливи в ръка дебелите издания. Платонов бързо се измори, от зрителното напрежение го заболяха очите, ситните букви започнаха да се сливат. Кира обаче работеше и окото ѝ не мигваше, беше потънала изцяло в изпълнението на задачата, без нищо да я разсейва.

— Нима твоите очи не се уморяват? — учуди се Платонов и отметна глава със затворени очи, за да си почине малко.

— Не, защо, трябва ли да се уморяват? — отвърна Кира, без да откъсва поглед от вестника.

— Щастливка! — завистливо въздъхна той. — Аз пък имам чувството, че някой ми е пръснал пясък в очите.

Тя мълчаливо сви рамене, без да откъсва поглед от текста. След известно време изведнъж каза:

— Дима, ако ти е трудно, дай аз да прегледам всички вестници. А ти се заеми с нещо друго.

— Ще започна да лепя тапетите в антрето, съгласна ли си? — оживи се Платонов.

Той бързо обу стария анцуг, който Кира изрови от скрина, и започна работа. Лепилото се нанасяше равно и добре стягаше, стените постепенно се покриваха със светлите тапети със златист орнамент и скоро Дмитрий изпита познатото радостно чувство, което го спохождаше винаги когато работата му спореше и резултатът беше налице. Днес успяваше дори да изрязва ролките така, че рисунъкът по местата за прихлупване на ивиците да съвпада до милиметър. Сепна се едва когато разбра, че се занимава с антрето почти от три часа и през това време не е чул никакъв звук, освен шумоленето на вестникарските страници.

Дмитрий тихичко надникна в стаята. Кира седеше в същата поза, в която я бе оставил, и внимателно преглеждаше вестниците.

— Кира, защo не си починеш малко? — предложи ѝ той. — Ще запаря пресен чай.

— Не съм уморена — тихо отвърна тя, без да повдигне глава.

На Платонов му стана неудобно, реши да отложи пиенето на чай и да довърши лепенето на тапетите. Щом Кира не е уморена, и той ще трябва да поработи още, за да не изглежда като мързеливец.

Точно когато мажеше с лепило последната лента, чу гласа на Кира:

— Струва ми се, че намерих. Фирма „Вариант“ обявява, че прекратява дейността си и предлага на всички, които имат претенции към нея, да ги предявят в течение на един месец от датата на публикуването на тази обява.

Дмитрий се втурна в стаята:

— Къде е? Покажи ми!

— Ето тук, оградих я с молив.

Той внимателно прочете набрания със ситен шрифт текст. Точно така, фирма „Вариант“ бе тръгнала по същия път, по който бе минала предшественичката ѝ „Артекс“. Но защo? Нима Серьожка Русанов е действал непредпазливо и ги е подплашил? Колко жалко! Серьога е опитен детектив, но никой не е застрахован от грешки. В края на краищата и самият той, Платонов, преди няколко месеца подплаши „Артекс“.

— Това ли е, което търсеше? — попита Кира, която внимателно го наблюдаваше.

— Да. Благодаря ти.

— Разстроен ли си?

— Разбира се. Сега те с чиста съвест ще унищожат всички документи, свързани със златосъдържащите отпадъци, и ще измислят някаква друга афера, ще създадат нова фирма и ще започнат всичко отначало. Разбира се, рано или късно аз ще ги измъкна на бял свят, не могат да ми избягат. Естествено, при условие че не вляза в затвора за подкуп, който не съм вземал, или за убийство, което не съм извършвал. Но пак е жалко: толкова труд на вятъра. Заради това убиха Тарасов, Славка Агаев, мен изтормозиха, а накрая взеха, че се самоликвидираха. И сега иди, че ги лови.

След обяда чак до вечерта Платонов се занимава с ремонта на жилището, без повече да продума. Кира изми съдовете и започна да

пере. След като приключи работата си, Дмитрий отиде в банята да се измие и остана като гръмнат: Кира бе застанала на един крак върху крайчеца на ваната и повдигната на пръсти, простираше прането.

— Слизай веднага — уплашено засъска той, — ще паднеш и ще се потрошиш цялата.

— Няма да падна — невъзмутимо отвърна тя. — Имам добър баланс и никога не губя равновесие.

— Слизай, като ти казвам! — ядоса се Платонов. — Аз ще просна прането.

Той протегна ръце, внимателно свали Кира и я постави върху теракотения под. За някакви мигове те се озоваха съвсем близо един до друг и Платонов отново видя познатото лумване на загадъчния пламък в дълбочината на очите ѝ. Замя, като си помисли, че сега вече няма измъкване от целувката, но в същата секунда Кира леко се отблъсна от него и направи няколко крачки назад.

— Простирай прането, а аз ще ида да приготвя вечерята — с лека усмивка каза тя и излезе от банята.

Късно вечерта, преди да си легнат, Кира му напомни, че утре е събота.

— Трябва да отнеса продукти на родителите си. Помисли по кое време ще ти трябвам и тогава ще замина и ще се върна по най-бързия начин. Ако искаш, да направим като миналия път. Ще замина късно вечерта в събота и ще се върна с първата мотриса в неделя.

— Не искам да пътуваш късно вечерта — възрази Платонов. — Пълно е с разни пияници и хулигани. И после, нали чу как по телевизията говореха за някакъв убиец, който обикаля Подмосковието.

— Е, и какво предлагаш? Не мога да не отида, а вече ти решавай кога да тръгна.

— Защо да не е утре сутринта? — предложи той. — И следобед — обратно, та да се прибереш по светло.

— Няма ли да съм ти нужна утре?

— Кира, мила моя, ти си ми нужна постоянно — усмихна се Дмитрий. — Но нали това не е достатъчна причина да оставим старите ти родители да умират от глад!

— Добре, така да бъде. Тръгвам утре сутринта и до вечерта се връщам.

Легнал на походното легло в кухнята, Платонов по навик се вслушваше в звуците, долитащи откъм стаята. Ето, Кира разтяга дивана, застила спалното бельо. Прошумоляват вестници — Кира ги прибира от холната масичка — интересно къде ли? Платонов наброи четири крачки, значи, ако си спомняше правилно обстановката в стаята, вестниците са преместени на полицата под телевизора. Меко щракване — тя пали аплика над дивана, отново стъпки и по-силно щракване — угася горната лампа. Още едно, почти нечуто тропване — пластмасовото копче на коприненото пенъорче, небрежно хвърлено на фотьойла, се удря о полираната повърхност на страничната облегалка. Въздишката на пружините. Шумоленето на прелистваните страници — Кира обича да чете преди заспиване.

Докато се вслушваше в движенията на Кира и си представяше мислено всички нейни действия, Платонов изведнъж изпита остра тъга по жена си — Валентина. И причината изобщо не беше внезапно възникнало желание за близост с жена, не, напротив, нямаше никакво желание за близост — беше се озовал в прекалено сложна и тревожна ситуация, за да изпита нужда от секс. Просто той беше силно привързан към жена си, ценеше я много, бяха приятели и когато се разделяха, обикновено много скоро му домъчняваше за нея. Да, той обичаше Альона Русанова, изпитваше едновременно нежност и възторг, когато я прегръщаше, но кой знае защо, никога не тъгуваше за нея при раздяла, никога не му домъчняваше. Не се замисляше с какво може да се обясни подобен феномен — просто го приемаше и толкоз.

3.

След посещението си в Международния център Настя намери експерта Олег Зубов, човек винаги мрачен и вечно недоволен от нещо, постоянно оплакващ се от различни здравни проблеми. Впрочем всички прекрасно знаеха, че могат да не обръщат внимание на настроението на Олег, защото то винаги е лошо, а инак той е първокласен експерт и най-важното — обича работата си и не го мързи да я върши.

Настя завари Зубов с огромно, вдигащо пара канче в едната ръка и сандвич с невероятни размери — в другата. Той седеше в нисичък фотьойл, изпружил дългите си крака и отпуснато притворил очи.

— Може ли да привлече вниманието ти за малко? — плахо попита Настя и приближи до Зубов, като се стараяше да не се препъне в краката му.

— Не може! — измуча той през зъби, като продължаваше бавно да дъвче сандвича. — След денонощно дежурство съм, няма ме.

Настя хвърли поглед към часовника — четири и половина. Денонощното дежурство завършваше в десет сутринта и щом Олег още не си беше отишъл вкъщи, тя можеше да си представи колко е уморен.

— Смяташ ли да си тръгваш?

— Ха, ще си тръгне човек с такива като вас! — отново процеди той и леко размърда изпружените си крака, което явно трябваше да означава страстно намерение да се махне оттук, на чието осъществяване пречат лошите милиционери. — Развъдихте бандити и крадци, разбираш ли, а после честният експерт не може дъх да си поеме. За какво си дошла?

— Ще ти се обяснявам в любов.

Олег вяло поотвори едното си око, отхапа огромно парче от половинметровия сандвич и отново със затворени очи започна бавния процес на дъвкането на храната.

— Започвай! — измуча след известно време.

— Олеженка, лястовичке моя, яголке моя алена и пъпчива — започна Настя вдъхновено, защото знаеше, че от нея се иска само едно: да разсъни експерта.

— Каква яголка?

Зубов бързо отвори и двете си очи и повдигна глава, при което по издълженото му конско лице се изписа неприкрит интерес.

— Пъпчива — високо и отчетливо повтори Настя.

— Защо?

Той прибра краката си и ги сгъна в колената.

— Защото най-вкусните ягоди винаги са на пъпчици — обясни му Настя. — И не само ягодите, а и малините, и къпините, и черниците. Разбра ли сега?

— Не разбрах, обаче се събудих.

Олег повъртя глава и отпи голяма глътка от силния чай. Настя познаваше това състояние на сънено замаяна глава, което настъпва след денонощно дежурство, ако не си легнеш навреме да спиш.

— И какво искаш от мен, значи?

— Едно листче с номер на банкова сметка — от делото за убийството на Агаев.

— Ей, много искаш бе! — изпухтя Зубов. — То е при следователя.

— Олежка, какво общо има тук следователят, при теб със сигурност е останало и копие от заключението, и снимка.

— И искаш да ти ги дам, така ли?

— Аха.

— Не се казва „аха“, а „дайте ми ги, ако обичате, господин Зубов“. Чрез бюфета.

— Какво да ти донеса? — с готовност попита тя.

Навикът на експерта да прави всякакви услуги „чрез бюфета“ беше добре известен в управлението. При това всички знаеха, че Олег никога не би поискал скъпа почерпка, а ако му донесат такава, няма да я приеме. За него беше важен самият факт, че получава малък хранителен подарък като знак на уважение и признание, че прави услуга, а не онова, което и без това е длъжен да прави. Кой знае защо, мисълта, че прави услуга, стопляше Зубов, но всички отдавна бяха свикнали с това и гледаха на тази странност в характера му като на нещо неизбежно, като на каприз на гений.

— Пакет бисквити. Финландски — уточни той.

След петнайсет минути Настя се върна и донесе синята цилиндрична опаковка с финландски бисквити. На бюрото пред експерта вече беше извадено копие от заключението и снимката на продълговатото листче бяла хартия с написани цифри и букви. Снимките бяха две — в реален мащаб и увеличена двойно.

На увеличената снимка можеха да се забележат някакви странни следи по края на листчето, напомнящи точки или може би драскотини. Точките бяха всичко десет — пет на едно място и пет на друго.

— А това какво е? — попита Настя и посочи на Зубов следите.

— Печатарско мастило. И на мен ми направиха впечатление. Обикновено печатарско мастило.

— Интересно откъде ли е било отрязано това листче? — каза тя замислено. — Ти имаш ли някаква идея?

— Ако съдя по качеството на хартията, това е било някакъв албум — нещо като албум за рисуване или тетрадка за хербарий, или някаква детска книжка за оцветяване. Хартията не е за писане на ръка, не е машинописна, нито за принтер.

— С други думи трябва да търсим човек, в чието семейство има дете на възраст от пет до дванайсет години. Половината Москва.

— Е, драга, на тебе човек не може да ти угоди — разпери ръце Зубов, отвори подарения му пакет бисквити и го подаде на Настя. — Вземи си.

Тя машинално взе една бисквита и я ухапа, без да усеща вкуса ѝ. Някаква смътна мисъл се мерна в недрата на съзнанието ѝ и изчезна, като само предизвика неспокойно раздразнение.

Настя знаеше, че работата на нейния вътрешен компютър работи в три различни режима. При първия вариант продължителната и задълбочена работа, изискваща безупречно внимание и прекрасна памет, позволяваше да намира сред разхвърляните камари информация това, което ѝ трябва. При другия вариант вътрешният компютър се включваше внезапно, реагирайки на абсолютно неочаквани неща, както това се случи например снощи, когато съчетаването на сватбения тоалет от различни комплекти и костюми наведе Настя на мисълта, че Дмитрий Платонов дава на различни хора късчета информация с надеждата, че събрани заедно, те ще възстановят истината. А при третия вариант компютърът буквално преставаше да се подчинява на

стопанката си и се държеше, както му хрумне. Той намираще вярното решение и веднага съобщаваше това на Настя, като ѝ изпращаше сигнали, които я караха да се мръщи от неприятния хлад някъде в областта на слънчевия сплит, обаче не бързаше да обнародва това решение, а принуждаваше стопанката си да подбира по метода на пробите и грешките специални програми и ключове.

Когато усети познатото безпокойство, Настя разбра, че в близко бъдеще не може да разчита на здрав сън и нормален апетит. Ще си върши работата, ще търси изтъненото звено, през което не е преминала информацията от Дима Платонов до генерал Заточни, ще обсъжда с Андрей Чернишов вариантите за издирване на краймосковския стрелец убиец — и същевременно постоянно ще си мисли за листчето, отрязано или от училищен албум, или от детска книжка.

Защо листчето с номера на сметката, на която бяха преведени парите от фирма „Артекс“ във фирмата на съпругата на Платонов, се намери у Слава Агаев? Ако Слава е научил, че Платонов е взел подкуп, и го е казал на Дмитрий, тогава ясно е защо Платонов може да е убил помощника си от Уралск. Но е абсолютно неразбираемо защо убиецът не е взел това листче от жертвата. Защото ако не беше то, фактът на подкупа никога нямаше да излезе на бял свят.

А ако Агаев е научил за парите, но нищо не е казал на Платонов? Но защо всъщност не му е казал? Няма му е доверие? Искал е лично да провери? Тогава много е важно да се разбере откъде изобщо се е появило това прословуто листче: дали Агаев го е донесъл със себе си от Уралск, или го е получил от някого тук, в Москва?

Настя още веднъж провери всички придвижвания на Агаев по минути. Излизаше, че не е имал време да се отбие някъде на път от летището до министерството на „Житная“. Освен ако някой не го е посрещнал на летището. Някой, който му е дал това листче хартия с реквизитите на банковата сметка — обикновено листче, отрязано от детски албум.

Тя се опита да си представи най-естествения път, по който толкова сериозна банкова информация може да се свърже с една невинна детска принадлежност. Картинката се очерта бързо и лесно. На човека му се обаждат по телефона вкъщи и му казват: Запишете си! Той грабва първото, което му попада подръка — например албума на своя малък син или дъщеря, записва в края на листа цифрите и

буквите, а след приключване на разговора внимателно отрязва ивицата с ножица. Да, очевидно точно така е станало. Ако този човек сам е потърсил някого по телефона, той е щял предварително да си приготви по-подходящ лист, например бележник. А ако разговорът се е провел по служебен телефон, а не по домашен, откъде в такъв случай може да се е взело детското албумче?

4.

В събота Кира стана рано и започна да се приготвя за пътуването до вилата на родителите си. Трябваше да стане и Платонов, защото разпънатото в кухнята походно легло пречеше на Кира да стигне до печката, за да сложи вода за кафето. Дмитрий наблюдаваше как тя разглажда на масата и сгъва на малки квадратчета черните найлонови торбички, които свободно се побираха в джобовете на широкото ѝ яке.

— Имам късмет, че точно до гарата има огромен гастроном, който работи без почивни дни от осем сутринта до девет вечерта. Поне не се налага да мъкна продуктите през цяла Москва, а ги купувам точно до влака.

Тя изпи бързо кафето си и отиде в банята да се облече. Копчетата на пеньоарчето изтропаха по пластмасовото покритие на пералнята, после се чу характерният звук на металния цип — Кира си обуваше дънките. Няколко пъти изфъшка спрехт-дезодорант — в този момент Платонов се опита да си представи стройната, стегната фигура на жената: как е застанала пред огледалото само по дънки и си слага сутиена. Пред мисления му взор се появиха извитите към гърба ръце, съединяващи пластмасовите закопчалки, отразените в огледалото стегнати красиви гърди, изопнатите в дънките „стреч“ мускулести бедра. Жената несъмнено беше красива. Но още по-несъмнен беше фактът, че не будеше у Платонов никакви „странични“ мисли. „Нищо чудно — помисли си Дмитрий. — В такова тресавище, в каквото съм затънал сега, не съм попадал никога. Пак добре, че съм запазил способността си да мисля. Организмът ми няма сили и за секс.“

Той машинално продължи да се вслушва в звуците, долитащи откъм банята. Сочният звук на магнитчето — Кира вади нещо от огледалното шкафче, окачено на стената. Онова сухо шумолене, чийто произход така си и остана неизяснен за Платонов. Щракването на металната шнола, с която Кира прибира на тила си тежките гъсти коси.

Най-сетне тя излезе в антрето и започна да се облича. Като гледаше нейното замислено и малко тъжно лице, Платонов внезапно усети прилив на нежност към тази тиха жена, стоварила на плещите си

огромен и опасен товар — да помогне на един изпаднал в беда детектив. Под влияние на този порив той пристъпи към нея, прегърна я през раменете, притисна буза до косите ѝ.

— Връщай се по-бързо, а? — помоли я шепнешком. — Ще ми е мъчно за теб.

— Добре, ще се постарая — също шепнешком отвърна тя.

Дмитрий почувства как гърбът ѝ се напрегна, сякаш жената искаше да се изтръгне от ръцете му, но с огромно усилие на волята се въздържаше.

— И внимавай, Кира.

— Добре, ще се постарая — повтори тя.

— Кира, аз съм глупак, върша всичко не както трябва — неочаквано за себе си каза Платонов. — Когато се върнеш довечера, всичко ще бъде различно. Обещавам ти. Всичко ще бъде различно.

Той самият не разбираше какво говори в момента, не знаеше какво точно върши не както трябва, просто инстинктивно усещаше, че е длъжен да каже това, а тепърва ще помисли как да изпълни обещаното. Пред него е цял ден.

— Трябва да тръгвам, иначе ще закъснея за влака — каза Кира и отстъпи назад.

Платонов рязко я притегли към себе си и бавно и нежно я целуна по устните.

— Върви — каза тихо, усмихнат, — но не забравяй, че те чакам. Чакам те с голямо нетърпение. Връщай се по-бързо. И се пази, моля те.

Когато остана сам, Дмитрий се помота безцелно из апартамента, погледа телевизия, после се стегна и започна да сваля старите тапети в кухнята. Работеше ентусиазирано — бързо извади съдовете и разните кухненски принадлежности от шкафовете, отместил хладилника, отнесе в стаята всичко, което можа. Стените се оказаха изненадващо хубави, не изискваха шпакловане и той реши, че вероятно до завръщането на Кира ще успее да налепи новите тапети.

Докато мажеше методично тапетите с лепило, прилепваше ги към стената и ги заглаждаше с парцал, Платонов си мислеше колко ли още време ще трябва да прекара в този апартамент, докато обстановката се поуспокои. От опит знаеше, че комбинацията с късчетата информация е най-правилната, най-безопасната, но именно затова и най-бавната, тъй че ще трябва да се въоръжи с търпение и да

чака. Той може да се обади и да каже всичко от начало до край само на един човек, тъй че да не чака мъчително няколко души да се досетят да я съберат в едно и от мозайката да подредят цялата картинка. Но винаги съществува риск да сгресиш, да довериш безценната информация на човек, който ще те предаде — дали от корист, от злоба или поради глупост, но ще те предаде. Информацията ще попадне при престъпниците, а не при детективите, и престъпниците ще те намерят и ще те накарат да млъкнеш много преди детективите да заподозрат предателството. Ако пък раздробяваш информацията и я даваш на различни хора, винаги съществува възможност, и то значителна, дори някой от тях да се окаже предател, останалите да се съберат, да схванат, че някаква част от мозайката липсва — и все пак да стигнат до истината. Само че за това е нужно време, защото нито един що-годе опитен детектив, на когото се е обадила непознатата жена и му е предала информация от издирван престъпник, няма тутакси да хукне по коридорите и да се разкрещи: Обадиха ми се по телефона! Казаха ми! Най-вероятно няма да го каже и шепнешком. Той мълчаливо ще предъвка тази информация в опитите си да отговори първо на въпроса: А защо се обадиха точно на мен? Нали този престъпник не ме познава, и аз не го познавам — защо тогава е решил да се довери именно на мен? Защо? Дали не е защото знае за другите нещо, което го кара да ги подозира? Тогава и аз трябва да помълча известно време, да се вгледам по-внимателно в околните, преди да тръгна да разправам, че избягалият убиец и корумпиран тип е влязъл в контакт с мен.

Завчера вечерта, в четвъртък, на генерал Заточни още не бяха се обадили нито Каменская, нито Серьожа Русанов. Обмислят, преценяват, предпазливи са. Пръв, разбира се, ще му се обади Серьога — просто защото по-добре познава Иван. От Каменская е трудно да се очаква, че ще се сети да се обърне към Заточни. Тя по-скоро ще каже за обажданията на Кира или на Русанов, или на началника си, а вече от тях нишката ще се прехвърли към Заточни. Самият Серьога Русанов, то се знае, за нищо на света няма да изпее на Каменская, че Кира му се е обаждала и че е получил от Платонов документите, свързани със златосъдържащите отпадъци. Той ще каже това само на Заточни, единствено на него, защото това е взривоопасна информация и с нея трябва да се действа крайно предпазливо.

Платонов отдавна беше разбрал, че Уралск-18 е обсаден от административно-финансовите органи, защото всички заводи в това до неотдавна закрито и засекретено градче имаха отношение към отбраната, а значи бяха работили със стратегически суровини и благородни метали. Някоя гадина от правителствените сфери бе натиснала копчето и бе спряла финансирането на тези заводи, бе замразила сметките им, като ги бе обявила за губещи, и работниците бяха престанали да получават заплати, а администрацията, за да помогне на хората, е била готова на всякакви сделки, като често си е затваряла очите за тяхната съмнителност.

В престъпната група, която източваше пари от многострадалния Уралск, вероятно имаше хора от Централната банка, както и човек, издаващ лицензи за изнасяне на стратегически суровини и благородни метали от страната. Със сигурност в нея имаше и човек от комисията по митниците, а понеже тези хора бяха и прекалено алчни, очевидно бяха привлекли при себе си и данъчната полиция. С такава солидна банда шега не бива и информацията трябва да се крие от всички, докато не се събере пълният комплект доказателства, от които никой не може да избяга.

След като изглади с парцала и последния тапет, Платонов отстъпи няколко крачки назад към антрето и се полюбува на резултата от труда си. Кухнята беше станала по-светла и красива, тапетите бяха легнали добре, а тъмните влажни петна по тях след няколко дни щяха да изсъхнат и да изчезнат.

Дмитрий бързо събра изрезките от тапетите и мръсните парцали в огромна пластмасова торба за боклук, занесе я близо до входната врата, грижливо изми пода в кухнята и влезе в банята да се изкъпе. Застанал под горещия душ, той изведнъж си спомни за странните, шумолящи звуци, които се чуваха откъм банята, когато Кира отваряше огледалното шкафче. Протегна ръка, отвори дясната вратичка и видя на полиците грижливо подредени бурканчета с кремове. Тук определено нямаше какво да шумоли. Зад средната вратичка нямаше полици, там стояха високи шишета с шампоан, течен сапун, пулверизатор с лак за коса и гел за душ. Платонов отвори лявата вратичка и още веднъж си отбеляза, че не е сбъркал, когато бе определил звука на вратичките с магнити, които Кира отваряше. Тук видя малки кутии с „Тампекс“, дамски превръзки „Carefree“ и голяма

кутия с превръзки „Силует“. За миг изпита остро чувство на неудобство, както се случва винаги когато се докоснеш до нещо много интимно. Доця му се да види може ли съдържанието на тези кутии да шумоли, но с изненада разбра, че не може да надвие себе си и дори да ги докосне. Кой знае защо, всичко, свързано с гинекологията, предизвиква у средностатистическия мъж, ако не е лекар, странна смесица от ужас и погнуса. Платонов се позасмя вътрешно, внимателно затвори вратичката на шкафчето и се облеци насреща си с някаква глупава физиономия, която го гледаше от огледалната повърхност. Ха, ето го нашия Еркюл Поаро на акустиката, помисли си весело.

5.

Седемнайсетгодишният Володя Трофимов свали велосипеда от мотрисата, после по дървените стъпала — и от перона и весело завъртя педалите. Обичаше да ходи при дядо си на вилата, където имаше голям двор с тенис корт и басейн и където се радваше на пълна свобода. Дядо му беше голяма клечка в бизнеса, Володя прекрасно знаеше това — не току-така и в градския им апартамент, и на вилата постоянно се мотаеха по двама-трима телохранители, а двата автомобила имаха бронирани стъкла и мощни двигатели. Някога, още когато момчето беше в осми клас, един от хората на дядо му чу как някой от съучениците се обърна към Володя с името Трофим, което беше напълно нормално, защото училищните прякори най-често се образуват от фамилните имена. Той извика Володя настрана и му каза:

— Кажи на приятелите си да ти измислят някой друг прякор.

— Защо? — учуди се Володя.

— Защото Трофим е име. Име с главна буква. Такова име трябва да се заслужи. Носи го дядо ти. Разбра ли?

Тогавя Володя се престори, че е разбрал, но от този ден започна по-внимателно да се вглежда в дядо си и в неговото обкръжение. Момчето почти не помнеше баща си — убиха го, когато Володя беше на шест години. Когато няколко години по-късно майка му реши да се омъжи отново, дядо му каза на снаха си:

— Щом искаш да напуснеш нашето семейство — прав ти път, но внука ми ще оставиш при мен. Ти не можеш да го отгледаш сама, а аз няма да допусна внукът ми, синът на моя Николай, да расте край чужд мъж и втори баща. Решавай.

Майка му се измъчва известно време, но все пак се омъжи и оттогава момчето беше изцяло под властта на дядо си — великия и могъщ Иля Николаевич Трофимов, когото всички наричаха просто Трофим.

От гарата до вилата на дядо му имаше почти десет километра и Володя с удоволствие си мислеше за предстоящия му дълъг пробег — отначало по широкия път, а после по тясната пътечка, обградена от

двете страни с дървета. Снегът отдавна се беше стопил и макар че земята бе още мокра, с велосипед пътят се изминаваше спокойно. На вилата щеше да поплува в басейна, да потренира на уредите във фитнес салона, после щяха да го нахранят вкусно, а когато се спуснеше вечерта, той щеше да отиде да вземе Наташа и двамата щяха да се разхождат, докато родителите ѝ си легнат. А после... Момчето примижа сладко от предвкушаното удоволствие.

Володя тренираше тежка атлетика и само на седемнайсет години вече имаше толкова мощен торс, та отдалеч човек би помислил, че е двацет и пет годишен мъж. Осъзнаването на властта и могъществото на дядо му отдавна бе изтрило детската наивност и неувереност от лицето му и той не знаеше какво е да му откаже момиче или жена. Наташа, която идваше с родителите си на вилата всяка събота, беше с пет години по-голяма от него, но какво от това! Нито на Трофим, нито на нейните старомодни родители можеше да им мине през ума, че между десетокласника Володя и завършващата студентка има нещо друго, освен трогателно детско приятелство. Трогателно детско приятелство, разбира се, беше имало, децата бяха плували заедно в басейна, бяха играли тенис, бяха се надбягвали с велосипедите и бяха гледали до среднощ филми на ужасите на видеото. Но веднъж след „ужасите“ тръгна някакво страхотно хард порно. Двайсетгодишната Наташа се възбуди веднага и Володя, на когото чак му притъмня от желание, от пръв поглед разбра, че сега тя е готова да се отдаде на първия срещнат и изобщо няма да ѝ пука от възрастта му — на петнайсет ли е или на седемдесет и пет. Той вече имаше доста солиден опит в сексуалните контакти и със съученички, и със спортистки, с които беше ходил на лагер-сборове, тъй че не изпитваше страх пред близостта с по-голямата Наташа. Всичко мина прекрасно и ето вече две години той редовно ходеше на вилата, като гледаше да не пропусне нито една събота.

Широкият път свърши и премина в тясна пътека — около метър и половина, обградена с дървета. Володя Трофимов си помисли, че само след месец голите клони ще се покрият с нежна листовина, а след два зеленината ще стане сочна и толкова гъста, че тогава изобщо няма да е задължително да чакат родителите на Наташа да заспят и ще могат да правят любов посред бял ден, на някое скрито местенце...

Ако се намереше някой ангел, готов да отговаря на глупавите въпроси на следователите, щеше да им каже, че Володя Трофимов е умрял с мисълта за любов.

6.

Този път не се наложи да чака до понеделник. Трофим, разтревожен, че внукът му се забави прекалено много, изпрати един от телохранителите да посрещне момчето, като му каза да вземе и някой и друг инструмент — в случай че му се е счупил велосипедът. След един час телохранителят се върна и донесе страшната вест. А след четири часа Трофим изпрати служителите на милицията, влезе в къщата, заключи се в кабинета си и се обади на Виталий Николаевич Кабанов.

— Знам, че тия дни те е посетил един човек — започна той, като се стараеше да говори спокойно и с нищо да не издава сполетялата го мъка.

— Посети ме — потвърди Кабанов.

— Каза ли ти молбата си?

— Да.

— Ти нае ли се да я изпълниш?

— Да.

— Добре. Сега чуй мен, Локомотиве. Слушай внимателно, защото няма да повтарям. Този снайперист днес уби внук ми. Милицията не може да го намери, а ти, Локомотиве, го познаваш. Давам ти три дни срок. Да изпълни поръчката и да изчезне от лицето на земята. Ако след три дни това животно е още живо, ченгетата ще научат, че снайперистът е твой човек и тогава край с тебе. Разбра ли ме, Локомотиве?

— Разбрах те, Трофим.

— Добре. Три дни. Не забравяй!

Трофим затвори телефона, но изведнъж осъзна, че не може да разтвори пръстите си, обхванали слушалката. Гърч огъна цялото му тяло, той изскърца със зъби, опитвайки се да сдържи изтръгващия се от гърлото му дрезгав стон, и рухна по лице върху полираната повърхност на голямото писалище.

7.

Снайперистът бе застрелял внука на самия Трофим! Никой не бе очаквал това. Беше невъзможно да се предвиди. И все пак злобата и страхът бяха толкова големи, че Виталий Николаевич, макар да осъзнаваше, че не е прав и не е справедливо, се нахвърли с упреци върху помощника си — Геннадий Шлик.

— Нали ти казах, че е време да сложим край! Казах ти! Казах ти! Трябваше да спрем с това веднага, още след първия труп, ама ти само ми повтаряше, че трябвало да почакаме! На ти сега — дочекахме. Поне проумяваш ли какво ни чака занапред?

Шлик потиснато мълчеше. Нямахше какво да каже.

— Откъде е научил Трофим, че имам връзка с този стрелец? От тебе ли? Казвай, кучи сине, мизернико неден, ти ли пееш на Трофим? С какво те купи? С пари ли?

— Имайте страх от Бога, Виталий Николаевич, та вие никога не сте се съмнявали в моята преданост. Защо да търся нещо, дете вие и без това ми го давате, нали знаете?

— Аз може всичко да знам! — беснееше Кабанов. — Обаче знам и друго: много граници съм престъпвал в този живот, но винаги съм излизал сух, защото не съм си имал работа с убийци. Не ми тежи нито една смърт, не съм оставял след себе си нито един труп. И ето че Трофим научава, че имам контакт със снайперист, изпраща ми човек — и край, за една секунда се превръщам в съучастник. Не ми стига това, ами сега Трофим иска и да премахна този снайперист. Ти разбираш ли какво ще последва? Чака ме или затвор — като подарък от ченгетата, или до края на живота си да робувам на Трофим, който знае, че имам труп в биографията си, а това робство е по-лошо и от държавния затвор. А ако не предам поръчката на снайпериста и после го оставя на мира, най-много до три дни Трофим ще ме пипне. И от него никъде не мога да избягам. Властта ми не е достатъчна, за да приключа за три дни всичките си работи, да си купя билет, да взема виза и да изчезна оттук на майната си. Пък и е безсмислено — Трофим ще ме намери в

която и да е цивилизована страна, неговите хора са пръснати из целия свят.

Той млъкна, потри с длани лицето си и за пореден път избърса потта, която избиваше по врата му. Геннадий продължаваше да мълчи, докато си мислеше, че ще бъде невъзможно да се докаже връзката му с Трофим. Самият той никога няма да си признае, а Трофим няма да го предаде. Разбира се, Локомотива ще го подозира — абе да го подозира, какво толкова, няма да посмее да го изгони: страх го е от Трофим, а пък сърце няма да му даде да го убие. Всичко ще си остане, както преди.

— За утре сутринта ми уговори среща със стрелеца! — каза Кабанов, след като се поуспокои. — Имаме на разположение само неделя, понеделник и вторник. Значи — до сряда сутринта. До сряда всичко трябва да бъде свършено. Естествено ще премахнем снайпериста — не е трудна работа, обаче как да направим така, че дотогава да изпълни поръчката, е вече друг въпрос.

— Не мислете за това, Виталий Николаевич, за вас няма по-важен човек от Трофим. Ако снайперистът не успее да очисти двойката в онзи апартамент — голяма работа! Ще го ликвидираме, ще изпълним нареждането на Трофим, а онези да се оправят, както щат.

— И това е вярно — съгласи се Кабанов. — Двойката в апартамента не е моя грижа, друг ще си получи хонорара за нея. Я ми налей една чашка, Геннадий.

8.

Кира се върна по светло, Платонов дори още не бе започнал да се безпокои за нея. Като видя облепената с нови тапети кухня, тя възторжено плесна с ръце:

— Колко е хубаво! Нали, Дима? Каква красота!

Той реши да започне да изпълнява обещанието, което ѝ бе дал сутринта — че от тази вечер всичко ще бъде другояче, затова се приближи до нея изотзад и я прегърна, като уж случайно докосна гърдите ѝ под свободния дебел пуловер. Ала от намерението му нищо не излезе, защото Кира се разсмя и се изплъзна от склучените му ръце.

— Платонов, защо винаги те спохожда прилив на нежност, когато трябва да бягам? Сутринта заради това едва не изтървах мотрисата.

— А сега какъде си се разбързала? — попита я той недоволно и смутено.

— Да се изкъпя. Нали ти казах — след вилата винаги съм мръсна и потна. Я ти се опитай да мъкнеш две десеткилограмови чанти с бърза крачка, тогава ще те видя колко време ще изтърпиш без душ.

Тя затвори вратата на банята след себе си и щракна с райбера. Отново се заредиха познатите звуци — ципът на дънките, шнолата, магнитчето, шумоленето, водата, падаща от душа по дъното на ваната. Днес обаче шумът на водата, изливаща се безпрепятствено във ваната, продължи повече от обикновено. Платонов си представи как Кира, вече съблечена, изведнъж е приседнала на края на ваната, сякаш останала без сили. Да не би да ѝ е прилошало?

Той приближи до вратата и се ослуша. Май не се чуваха стонове. Дали плаче? И това не се чува.

— Кира! Всичко наред ли е? — извика високо той.

— Наред е — веднага отговори тя.

Стори му се, че гласът ѝ прозвуча точно над ухото му. Сигурно Кира е застанала до вратата и се оглежда в огледалото. Може би пробва нова прическа? Или угрижено разглежда появилите се наскоро бръчки покрай очите? Ах, тези жени!

Най-сетне шумът на водата се промени — Кира бе застанала под душа и Платонов се успокои. Мислеше си за намиращата се на няколко метра от него гола ослепително красива жена и не подозираше, че часовникът е започнал да отброява последните три денонощия, отредени му от „възложителя“.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

1.

През нощта в събота срещу неделя, осми срещу девети април, Настя се събуди към три и нещо и повече не можа да заспи. Още снощи бе взела приспивателно с надежда мозъкът ѝ да успее да си почине поне седем-осем часа, но нищо не излезе от това начинание. Приспивателното ѝ подейства около един и половина, а в три и петнайсет сърцето ѝ започна глухо да блъска в гърдите и очите ѝ се отвориха от само себе си.

Настя знаеше, че лесно се поддава на съжаление. Но докато е под властта на това меко сантиментално чувство, тя волю-неволю се старее да избира методи на работа, отговарящи на това чувство. Ако ли пък се случеше да се поддаде на омразата и яростта, започваше да руши всичко наред, без да гледа колко е часът, забравяйки за приличието и без да изпитва никакъв глад или умора.

Да убият младо момче, седемнайсетгодишно хлапе! И макар Настя вече да знаеше, че това момче е внук на самия Трофим и че на вилата го е очаквала неговата двацет и две годишна любовница, все пак загиналият е бил непълнолетен юноша, почти дете. И дори всички жертви на снайпериста да не са случайни, дори зад всяка от тях да се крие абсолютно конкретен платен от някого замисъл, ако гибелта на внука е разправа със самия Трофим, ако всичките тези убийства са само част от местните мафиотски войни и криминални разчиствания на сметки — Дори да е така, всичко това не бива да се допуска. Не може да убиват деца.

Посред нощ Настя Каменская се събуди с мисълта, че трябва да пипне този проклет снайперист. Трябва. Длъжна е.

Глупаво беше да се надява, че ще успее да заспи. Изхлузи се от топлото одеяло, уви се в дългия мъхест пенъор, навлече на краката си дебел вълнен голф и се потътри към кухнята. След няколко минути чайникът завря. Настя си направи огромна чаша кафе, изпружи нозе върху другата табуретка, запали цигара и заразглежда снимката, която си беше донесла от службата, същата, която в петък ѝ бе дал Олег Зубов.

По молба на московските си колеги оперативните работници от Уралск бяха ходили в дома на Агаев и бяха прегледали и албуми на дъщеричката на Слава Агаев, търсейки в тях страница с отрязан край. Не успели да намерят нищо. Нещо повече — получените образци на документи, написани без никакво съмнение от самия Агаев, красноречиво говореха, че почеркът, с който са били записани банковите реквизити, не е неговият. Излизаше, че Агаев е получил това листче от друг човек. Но къде и кога? В Уралск? В Москва? И от кого?

Тревожното чувство не изчезваше, напротив, засилваше се, а после внезапно се изгуби някъде. Вместо него в главата на Настя, кой знае защо, изплуваха полските фамилни имена Томашевски и Кислевски.

Кошмар, помисли си тя и завъртя глава. Какви са тези Томашевски и Кислевски? Борис Викторович Томашевски е руски литературовед, текстолог, занимавал се е с Пушкин. Кшищоф Кислевски е прочут кинорежисьор, автор на „Кратък филм за едно убийство“, който Настя искрено смяташе за шедьовър, защото на никого преди това не се бе удавало с такава прямота, честност и болка да докаже, че насилието поражда само насилие и нищо друго и единственият начин да бъде спряна страшната ескалация на смъртта е да разберем това и да се въздържа от отмъщение. Не може да се иска това от човека, той е прекалено слаб за такова мъдро решение, но можем и трябва да изискваме това от държавата.

Това добре, но по какъв начин в нейния недоспал мозък се бяха събрали Пушкин и идеята за възмездието? Пушкин и убийството. Томашевски и Кислевски. О, господи! Ама разбира се, това няма никакво отношение нито към Пушкин, нито към филма за убийството. Томашевски и Кислевски са полски музиканти, пианисти, навремето бяха много популярни и дори имаха гастрол в Москва. Те изпълняваха на четири ръце на два рояла свои аранжimenti на популярни класически произведения — от песните на Шуберт до сонатите на Бетховен. Именно вариациите на тема от сонатата в g-mol навремето толкова бяха харесали на Настя и тя ги бе запомнила задълго.

От сонатата на Бетховен мисълта ѝ бързо прескочи към френския трилър „Соната на смъртта“, над чийто текст Настя здравата се бе измъчила някога при разкриването на едно на пръв поглед съвсем просто убийство на млада алкохолизирана проститутка. Веднага в

паметта ѝ изплува рисунката на обложката на онази книга — кървавочервени линии, имитиращи нотна стълбица, и нарисуван напярко на тях ключ „сол“.

Въпреки парещото кафе, стомахът ѝ изведнъж се сви на ледена буца. Десетте точки в края на листчето, по-точно двете групички по пет точки, не бяха ли крайчета от линиите в нотна тетрадка? Тогава можем да си обясним и особената хартия — нито машинописна, нито принтерна, а по-скоро като за албуми или специални тетрадки. За нотни тетрадки...

Настя погледна часовника — още нямаше четири, трябваше да чака поне два часа. В шест можеше да се обади на генерала. И по дяволите приличието!

2.

Сутринта се оказа много по-студена, отколкото си бе помислила Настя, когато бе погледнала през прозореца. Алеите в Измайловския парк бяха покрити с тънък слой скреж и надничашщото през облаците слънце май не смяташе да набира сила и властно да напомня за настъпилата пролет — толкова вяло и безрадостно беше.

Генерал Заточни крачеше до Настя, облечен в анцуг и топло яке, подплатено с кожа, и тя със завист гледаше сухите му жилави ръце без ръкавици — явно на Иван Алексеевич изобщо не му беше студено. Самата Настя беше премръзнала до кости само десет минути след като бе излязла от метрото, защото явно не се беше облякла подходящо за този студ.

— Разбирате ли, Иван Алексеевич — говореше тя с треперещ от студ глас, като движеше с усилие вдървените си устни. — Няма друг изход, освен да подозирам Русанов. Знам, че това е не просто глупаво, сигурно дори е непрофесионално, но аз обикновено не намирам аргументи, които влизат в противоречие с логиката.

— Но всички ваши аргументи са косвени — възрази Заточни — и дори да са твърде много, те няма да заменят едно пряко доказателство. Вие не може да не разбирате това.

— Съгласна съм. Именно затова ви моля за помощ.

— Искате да ви помогна да намерите преки улики ли?

— Не, искам да ми помогнете да реша дали косвените улики по отношение на Русанов не са преки по отношение на някой друг.

— Тоест вие самата не вярвате Сергей да е замесен?

— Разбира се, че не вярвам. Не виждам смисъл. Не виждам мотив.

— Но за някого има смисъл.

— Има — кимна Настя. — Има и мотив. Просто всичко се подрежда някак лошо — отначало за Платонов, сега за Сергей. Изглежда, някой иска да натопи и двамата. И аз искам да разбера кой. Ще ми помогнете ли?

— Ако съм ви разбрал правилно, искате да подхванете разследването, като тръгнете от последните дела, водени от Платонов?

— Ами да, в частност ме интересуват подробности от уралското разследване. Може би Тарасов и Агаев са били убити именно защото са знаели прекалено много за уралските машинации.

Генералът забави крачка, после спря. Явно ръцете му все пак започнаха да измръзват, защото той потрепери и ги пъкна в джобовете си. Оредялата коса на главата му откриваше череп с хубава форма и като го гледаше, Настя с изненада се улови в мимолетно мерналата ѝ се мисъл, че тя май може много да харесва оплешивяващи мъже. Преди това винаги бе смятала, че човек трябва да се притеснява от липсата на коса по главата, а мъжете, които ѝ бяха харесвали, винаги имаха гъсти, добре гледани коси. А сега, като поглеждаше изкосо петдесетгодишния генерал, тя си мислеше, че той ужасно ѝ харесва. Въпреки започващото оплешивяване. Въпреки че той беше мъничко по-нисък от нея. Въпреки че след месец и нещо тя щеше да се омъжва. Въпреки всичко... Генерал Заточни ѝ харесваше и това е. И като детектив. И като генерал и ръководител. И като мъж.

— Казахте „може би“. Че може би Тарасов и Агаев са били убити заради уралските дела. Защо, може би пък не? — най-сетне прекъсна мълчанието Иван Алексеевич.

— Разбира се! — възкликна Настя. — Искате ли веднага да ви изредя поне десет причини, поради които в разстояние на три денонощия ние получихме два трупа — на Агаев и на Тарасов. И Уралск е само едната от тях.

— Но за сметка на това — най-очевидната — възрази Заточни.

— Тъкмо това е лошото. Аз винаги гледам да внимавам с най-очевидните неща. Имам чувството, че насила ми ги бутат пред очите.

— А вие не обичате това, така ли? — насмешливо попита генералът.

— Не — завъртя глава тя. — Не мога да понасям такива неща.

— Сигурно сте много независима?

— Много.

— И не се поддавате на внушение?

— По никакъв начин. Веднъж двама хипнотизатори се мъчиха, мъчиха с мен и нищо не можах да направят.

— А обичате ли елдена каша?

От изненада Настя се препъна и за да не падне, се хвана за ръкава на синьото яке, с което беше облечен Иван Алексеевич.

— Елдена каша ли? — недоверчиво попита тя. — Добре ли чух?

— Да, попитах именно за елдена каша. Е, обичате ли я или не?

— Мразя я.

— Жалко! — шеговито въздъхна той. — Аз пък я обичам. Вкусовете ни не съвпадат. Добре, Анастасия Павловна, аз като крупен ръководител ще използвам властта си, за да разпределя работата. Имате ли нещо против?

— Не, моля ви.

— Ще се опитам да изясня всичко, което е възможно, относно Уралск. А вие се заемете с останалите десетина причини, поради които за кратко време са били убити двама души, свързани и с Уралск, и с Платонов. Мисля, че е справедливо, а вие? Аз съм началник, затова на мен се пада една версия. А вие сте талантива подчинена, затова на вас — десет.

— Както кажете, Иван Алексеевич — отвърна Настя. — Благодаря ви, че поехте Уралск.

— Защо?

— Аз не мога да понасям разни икономически тънкости. Гади ми се от тях — призна тя.

— Не ви разбрах.

Генералът отново се спря и втренчено погледна Настя. Веждите над жълтите му очи леко се повдигнаха, лицето беше студено и някак отчуждено.

— Какво значи „гади ми се от икономически тънкости“?

— Ами точно това значи — гади ми се — отговори тя, внезапно ядосана. — Единственият предмет, по който в университета нямах отличен, е политикономията. От самото начало отношенията ми с нея не потръгнаха. Явно е нещо генетично, природно, човек нищо не може да направи за това. Гади ми се от думите „банка, кредит, емисия, инфлация, борса, акция“. Всичко това ми е безинтересно. Скучно ми е. Разбирате ли?

— Какви чудеса! — удивено разпери ръце генералът. — За вас ми казаха, че сте голяма умница, много способна, че сте се занимавали с математика, че имате прекрасна памет. Нима не можете да усвоите

такива дреболии като основите на икономическата теория? Та вие знаете четири чужди езика...

— Пет — машинално го поправи Настя.

— Така ли? Тогава е още по-странно. А вие клечите в ъгълчето и плачете, че не можете да направите нещо си там, вместо да си избършете сълзите, да вземете две книжки и на бърза ръка да изучите всичко, което е нужно. Срамота, госпожице!

— Не ме разбрахте, Иван Алексеевич. Разбира се, вие сте напълно прав — мога да взема книжките и за три дни да навляза в проблема. Обаче не искам.

— Но защо?

— Защото ми е скучно. Парите никога не са първопричина за едно убийство. Те могат да бъдат повод, дори могат да бъдат втора причина. Но първа — никога.

— И пак не ви разбрах. Винаги съм смятал, че парите, користта са една от най-разпространените причини, поради които едни хора убиват други. Нима не е така?

— Не е, разбира се. Причината е съвсем друга. Причината се крие в това за какво въпросните пари са нужни на даден човек. И отговорът на този въпрос е от областта на обикновените човешки чувства, а не от областта на икономическата теория. Човекът иска власт. Той иска физически и материален комфорт. Или психологически комфорт. Или иска да спечели жена, която обича. Или иска да запази живота си. За всичко това може да са му нужни пари. Но ако за това са му нужни не пари, а нещо друго, той пак би убил, само че не човека, който има пари, а човека, който има онова „друго“ нещо. Но пак би убил. Защото онова главно нещо от областта на човешките чувства, заради което убива, се е оказало по-силно от библейската заповед „Не убивай“. Ето това ми е интересно, Иван Алексеевич. За мен не е важно по какъв начин човек получава парите, как ги краде и пере, защото за това си има служба за борба с организираната престъпност и корупцията, където се трудите и вие, другарю генерал. За мен е важно защо го прави. Ние някак сме свикнали, че отговорът „той иска да има много пари“ сам по себе си е окончателен и не изисква никакви по-нататъшни разяснения. Сиреч желанието да имаш много пари е съвсем естествено, също като желанието да живееш и същевременно да запазваш свободата си.

— Защо, всъщност не е ли така? — иронично попита генералът.

— Разбира се, че не е. Желанието да живееш е заложено от природата, това е нормален здрав инстинкт. А виж, желанието да имаш много пари е нещо по-сложно. Какво ще направи човекът с тези големи пари? Ще ги похарчи за ядене ли? За пътешествия? За създаване на сигурна охрана около себе си? За жени? Ще ги вкара в оборот? Или ще ги сложи в куфар — като Корейко, защото за него психологическият комфорт да осъзнава, че е милионер, е напълно самостоятелна ценност? Ето това е важно, Иван Алексеевич. Защото хората се решават на убийство заради това, а парите са нещо вторично.

— Значи вие съвсем сериозно допускате, че зад убийствата на Агаев и Тарасов може изобщо да не се крият финансови интереси?

— Допускам. И за да бъде честна, би ми се искало да е точно така. Да се окаже, че парите тук нямат нищо общо.

— Но защо?

— Така ще ми е по-интересно да работя. Защото хората са много по-интересни от икономическите глупости.

— Е, значи бях прав, като поех икономическата част от работата, а на вас оставих житейската психология.

Те вече отдавна бяха стигнали до метрото и стояха под пронизващия вятър на открития перон.

— Къде отивате сега? — попита Заточни.

— Вкъщи. Ужасно премръзнах и освен това трябва да влея в организма си литър силно кафе, инак не съм човек, а умряла котка.

— Господи, но защо не ми казахте! — изгледа я огорчено Иван Алексеевич. — Нямахте да ви мъкна из парка, а щях да ви поканя у дома.

Гласът му звучеше виновно, но очите отново грейнаха с онази топла светлина, която казваше на събеседника: „Да, не бях прав, но вие няма да ми се сърдите, нали? Защото вие не можете да ми се сърдите. Защото въпреки всичко аз ви харесвам и вие всичко ми прощавате.“

— И да ме накарате да ям елдена каша? — усмихна се Настя.

И отново, като го гледаше в жълтите тигрови очи, си помисли, че е просто ужасно странно колко много ѝ харесва той. Никога по-рано не бе харесвала мъже от този тип. Какво става с нея?

3.

В неделя сутринта Кира тръгна за пазара и по магазините. Повечето магазини не работеха в неделя, но гастрономите в центъра на града все пак бяха отворени. Докато я гледаше как се облича, Платонов още веднъж ѝ повтори днешното си поръчение: Кира трябваше да намери Каменская по телефона и да ѝ предаде подробната информация какво е правил Дмитрий в понеделник, вторник и сряда, преди да изчезне. Такава беше молбата на Каменская и Платонов бе сметнал, че тя е напълно разумна и правилна.

Кира не можа да намери Каменская от първия път, никой не вдигаше слушалката.

4.

Чернишов успя да хване бившия европейски шампион по спортна стрелба, а сега командир на отряд със специално предназначение, старши лейтенант Борис Шалягин, чак в неделя. Шалягин беше в гаража си, правеше отчаяни опити да върне към живот един неизлечимоболен москвич и разговаряше с Андрей, легнал по гръб под търбуха на колата си.

— Деветмилиметров „Стечкин“ ли? — попита той. — Ами да, нормално.

— Кое е нормалното? — не разбра Чернишов. — Говори като хората!

— Всеки добър стрелец трябва да обича „Стечкин“ — обясни Борис, търсейки опипом някакъв изтърколил се болт. — Виж, ако твоят клиент предпочиташе нещо друго, тогава бих се замислил. А така всичко е нормално.

— Как мислиш, възможно ли е той да работи в нашата система?

— Като нищо. Къде другаде може да намери реализация един снайперист, ако не в отряд със специално предназначение? Спортистите нямат голям избор, ако искат да запазят кондицията си: или остават в спорта, или идват при нас, в милицията, или може би във федералните спецслужби, в отрядите „Алфа“, да речем. Къде другаде може да е нужен такъв човек с неговите специфични умения?

— Боря, помисли сериозно — възможно ли е някой стрелец да откачи и да започне да отстрелва всички наред? Искам да разбера трябва ли да продължа да се ровя в картоните в психоневрологичните диспансери или мога да сложа кръст на това.

Шалягин излезе изпод колата и започна внимателно да бърше мръсните си ръце с парцала.

— Ако е стрелец — възможно е. Снайперист — никога.

— Каква е разликата?

— Знаеш ли какво казваме ние? Всеки снайперист е стрелец, но не всеки стрелец е снайперист. Стрелец означава майсторство, ръка, око. Снайперист — това е характер, тип личност, особена психика.

— Но защо? — учуди се Андрей. — Искам да разбера каква е разликата. Може би точно това е главното, което ми липсва, за да се придвижва напред в разследването.

Шалягин запокити парцала в ъгъла, отвори вратата на колата, седна на шофьорското място и извади изпод седалката начената бутилка уиски.

— Искаш ли? — предложи на Чернишов. — Само че от бутилката — не съм те очаквал и не съм взел чаша.

— Не, благодаря — врътна отрицателно глава Андрей.

— Гнусиш ли се? Или си трезвеник? — изхъмка Борис и отпи солидна глътка от бутилката.

— Трезвеник съм. Особено днес, защото ще трябва да разговарям с ръководството, не бива да му замириша.

— А, щом е така, не ще и дума! — разбиращо кимна баретата. — Ти изобщо знаеш ли нещо за спортната стрелба?

— Фактически нищо — призна Андрей. — На нивото на занятията по физическа подготовка. Изпълнявам нормативите, но в сравнение с големия спорт нашите нормативи са нулев клас от началното училище.

— Тогава ще ти обрисувам с две думи картинката, за да разбереш най-важното. Стрелецът е човек, който трябва да направи за едно контролно време определен брой изстрели, като куршумите попаднат приблизително там, където трябва. Той трябва да съумее да се съсредоточи за десет секунди, през това време да стреля десет пъти и да се постарее всички куршуми да улучат горе-долу една точка. Колкото по-близо един до друг попаднат куршумите, толкова по-добре. След десет секунди той е приключил със стрелбата и може да се отпусне, да си почине и да запали цигара. А снайперистът е съвсем друго нещо. Снайперистът е ловец, който избира мястото, приготвя се и чака. С часове. С денонощия. И при него няма „отпускане, почивка, цигарка“, защото жертвата може да се появи всяка секунда, точно в секундата, когато се е разсеял. Но най-важното е, че снайперистът има само един изстрел. Разбираш ли? Само един. Не десет, както при стрелеца, а един-единствен, от който зависи всичко. Ето например престъпник е взел заложник и го държи в отделна къща. Позната ситуация, нали?

— Дори много — кимна Андрей, който внимателно слушаше Шалягин.

— И ето че снайперистът идва, прокрадва се близо до къщата, заема позиция, подготвя се и зачаква кога престъпникът ще загуби бдителност и главата му поне за част от секундата ще се покаже на вратата или на прозореца. През тази част от секундата може да се изстреля само един куршум, а не десет. Времето тече, снайперистът лежи, не мърда, за да не размести прицела. Нито може да хапне, нито да запали цигара, нито да се почеше, нито да изтича до тоалетна.

— Ами как... — слисано попита Чернишов, който някак не беше се сещал за такива прости неща.

— Ами никак. В гащите. Лежи и подгизва в собствената си пот и урина. С една дума — снайперистът е човек, който умее да понася физически дискомфорт. Който умее да лежи или седи неподвижно, който умее да чака, без да нервничи и да се дразни, без да се разсейва по нищо наоколо. По темперамент той трябва да бъде флегматик или в краен случай сангвиник. Най-добре е да бъде емоционално студен, да не се поддава на остри емоционални пристъпи.

— Защо? Каква е връзката?

— Пряка. Ръката му ще трепне. Ръката, Андрюха, може да трепне не само от съжаление към жертвата, но и от омраза към нея, изобщо от всяко силно вълнение. Снайперистът не бива да бъде такъв, разбираш ли? Той не бива да знае що е съжаление, но и не бива да мрази човека, когото се готви да убие. Той трябва да бъде или да умее да бъде равнодушен — само тогава е истински снайперист. Така че едва ли ще го намериш сред лудите. Най-вероятно е нормален, но е невероятна гадина.

— Но ако е нормален, значи между всичките шест трупа трябва да има някаква връзка — замислено каза Андрей. — А аз не виждам никаква връзка помежду им.

Шалягин съчувствено сви рамене, още веднъж надигна бутилката, след което отново я прибра под седалката.

5.

Виталий Николаевич Кабанов си мислеше, че всяка произнесена от него дума прилича на движението на лопата в ръцете на гробар. Колкото повече думи — толкова по-дълбок става гробът, в който сам се закопава, изпълнявайки нареждането на Трофим.

— Мъж и жена в едностаен апартамент, четвърти вход, трети етаж. Блокът, в който се намира магазин „Даровете на океана“. Срок — до вторник вечерта. Краен срок — трябва да се срещнем в сряда сутринта. Ще докладваш за изпълнението и ще получиш хонорара си. Тъй като ти е първа поръчка, не ти се полага аванс. Ясна ли е задачата?

— Да.

— Наемаш ли се?

— Да.

— Хубаво си помисли — докато разговаряме, още можеш да откажеш. Щом се разделим, започва отброяването на часовете. Имаш на разположение три дни.

— Ще го направя.

И отново, загледан в спокойните очи на снайпериста, Кабанов си помисли, че в случая изобщо не може да става дума за болна психика. „Не е човек — каза си Виталий Николаевич, — а машина за убиване, която нищо не изпитва, която не знае що е съмнение, страх или съжаление. Господи, откъде ли се пръкват на света такива хора?“

6.

Кира отново влезе в една телефонна кабина и набра номера на Каменская. Най-сетне отсреща вдигнаха слушалката и тя с равен тон преразказа на Анастасия всичко, което Дима ѝ бе наредил да предаде.

— В понеделник сутринта е говорил по телефона с Русанов, Сергей ще го потвърди, едва ли е забравил, защото именно той се е обадил на Дима, за да се уговорят за подаръка за Лена...

— Момент — прекъсна я Каменская. — Казахте, че Русанов се е обадил на Платонов в понеделник сутринта?

— Да, около девет.

— А не обратното? Да не бъркате нещо?

— Русанов се е обадил на Дима, нищо не бъркам. Така ми каза Дима.

— Добре, продължете, ако обичате.

— След разговора с Русанов Дмитрий е слязъл в гаража, качил се е в колата си и е тръгнал за работа...

Кира излезе от телефонната кабина, бавно отиде до булеварда, прекоси платното и седна на една скамейка. Трябваше да помисли.

7.

Днес Платонов се зае със стаята, реши да я подготви за ремонта. За целта трябваше по възможност да премести мебелите в средата, да ги покрие с найлон и да свали старите тапети. Докато се опитваше да се справи с високата секция, Дмитрий откри стара дамска чантичка от змийска кожа, пъхната между стената и секцията.

Ръцете му сами откопчаха чантичката, преди той да помисли редно ли е да го прави.

В чантичката имаше документи — акт за раждане на Кира Левченко, институтска диплома, удостоверение за развод, три акции от Акционерно дружество „МММ“, купени очевидно за опит или за майтап — под влияние на всеобщото вълнение в онези години. Пак там Дмитрий намери и документ за собственост над апартамента и още един странен документ, според който гражданката Зоя Фьодоровна Левченко притежава гробно място номер 67 в Манихинските гробища, на което е погребан гражданинът Владимир Петрович Левченко. Платонов бързо прегледа останалите документи, не намери в тях нищо интересно и вече щеше да ги пъхне обратно в чантичката, но професионалното му любопитство надделя и той дръпна ципа на вътрешното джобче. Там имаше два смъртни акта — за смъртта на Зоя Фьодоровна Левченко, починала през 1987 година, и Владимир Петрович Левченко, починал три години по-рано.

С треперещи пръсти Платонов затвори всички ципове и закопчалки и остави чантичката на един от откритите рафтове на секцията. Значи родителите на Кира бяха починали. Къде тогава ходи тя всяка седмица в почивните дни? При любовник? Напълно възможно е. При стари роднини, на които трябва да помогне с продукти? Навестява детето си, което поради някакви причини не живее с нея? И това е възможно, макар наистина да не е ясно защо трябва да го крие. Каквото и да е там, но Кира Левченко не ходи при родителите си.

Подтикнат от внезапен порив, Платонов се завтече към банята и отвори огледалното шкафче. Преодолявайки острото чувство на неудобство, което отново се породило у него при вида на чисто женските

хигиенни принадлежности, Дмитрий свали от полицата голямата небесносиня кутия, която се оказа неочаквано тежка. Бръкна в нея и извади увит в няколко найлонови торбички револвер, още преди да проумее какво точно държи в ръката си, той позна същия онзи шумолящ звук, чийто произход толкова дълго не бе успял да установи.

Платонов разви торбичките и носът му усети добре познатата миризма на барут. С този револвер беше стреляно, и то не много отдавна.

Истината, която толкова дълго се бе крила от него, се разкри пред Дмитрий внезапно и безсрамно, изпъчи се демонстративно и нагло се присмя на неговата недосетливост. Боже мой, колко сляп и глупав е бил! А беше длъжен да види и разбере това по-рано, докато той, самонадеяният глупак, си блъскаше главата дали трябва да си легне с Кира веднага, или може още да отлага.

Спомни си нейната съсредоточеност, умението ѝ да изпълнява монотонна и скучна работа, без да се дразни и разсейва. Спомни си как тя можеше да седи с часове, замряла в една поза, без да издава нито звук. Колко изправена стоеше до печката, без да криви рамене и да „заваля“ на единия крак. Как без ни най-малко напрежение балансираше на един крак на края на ваната и не губеше равновесие. Как, когато извъръщаше и леко накланяше глава, винаги я фиксираше в едно и също положение, както я е учил треньорът, когато са обработвали стойката ѝ. Тя имаше тяло и движения на трениран стрелец и само абсолютен глупак не би го забелязал.

Кира никога не примижаваше с едното око, ако трябваше да види нещо в далечината. Закриваше окото си с длан. Платонов си спомни как ги беше учил техният инструктор по стрелба: в стойка работи всеки мускул от вашето тяло, работят дори лицевите мускули. Ако сте застанали в стойка и сте примижали — край, стойката е нарушена, прицелът е изместен.

Платонов целият пламна. Спомни си как Кира се отдръпваше от него, когато той се опитваше да я прегърне и притисне до себе си. Вчера, когато уж тръгваше за вилата при родителите си. И после — когато се върна. Естествено, че ще се дърпа, как иначе — нали под пуловера ѝ, под колана на дънките е бил револверът.

Револверът, с който е стреляно неотдавна.

Веднъж ли? Или няколко пъти? В барабана липсва един патрон. А къде е ходила миналата седмица?

Въпросите се стовариха върху Платонов от всички посоки и той отначало се опита да намери поне какви да е отговори, после изведнъж се сепна и се сети, че сега трябва да мисли за съвсем друго.

Той се намира в жилището на убийца-маниачка. Доверил ѝ е живота си, свободата си. Няма къде да се дене, не може да излезе от нейния апартамент, защото вече от десет дни е обявен за всерусийско издирване и всеки милиционер има в ръцете си негова снимка. Не може да си излезе оттук и доброволно да се остави да го арестуват, защото тогава документите за злоупотребите ще попаднат един господ знае в чии ръце и разследването ще бъде съсипано за нула време.

Но е страшно и да остане тук. Ако Кира е лудата убийца, която отстрелва по веднъж седмично млади мъже, кой може да гарантира, че няма да ѝ хрумне нещо остроумно и весело, толкова весело, че Платонов, току-виж, умрял от смях?

Какво да прави тогава? Да скрие револвера? Ами ако тя има и друго оръжие? Ще открие, че револверът е изчезнал, ще разбере, че Платонов го е намерил и...

Да остави всичко, както си е? И да се моли на Господ до следващата събота всичко да свърши? Тогава той ще може да излезе оттук, да се върне на работа и да съобщи на когото трябва за Кира.

Да съобщи за Кира ли? За жената, която се съгласи да му помогне, довери му се, пусна го в дома си, храни го и добросъвестно изпълнява всички негови поръчения?

Какво, какво да прави? Кира може да се върне всеки момент и той трябва да вземе решение колкото може по-бързо.

8.

Кира седеше на скамейката, без да обръща внимание на ръмвящия студен дъжд, и мислеше как да спаси живота си. Преди два часа получи задача да убие мъжа и жената, които живеят в едностайния апартамент на третия етаж на блока, в който се намира магазин „Даровете на океана“. Да убие Дмитрий Платонов и себе си.

Бившата ѝ свекърва беше отчасти права — Кира много разчиташе на външността си и беше готова да печели житейските си блага чрез леглото. Сама по себе си тази практика е твърде разпространена, но на Кира, кой знае защо, ѝ се струваше, че никой никога няма да си помисли за нея толкова лошо нещо, че никой няма да се сети, че тя експлоатира екстериора си. Постоянните монолози на свекърва ѝ я убедиха, че нейният простичък замисъл не ще остане тайна за никого. Това доста разстрои Кира, защото добре разбираше, че Бог не я е надарил с големи способности и тя едва ли ще успее самостоятелно да постигне нещо прилично в живота.

Когато, напук на мъжа си и на омразната си свекърва, влезе да учи в института, Кира съвсем случайно се озова на състезания по спортна стрелба. Институтът трябваше да се представи с отбор, а една от спортистките точно преди състезанията бе зарязала учението и бе заминала в далечното си родно село. Треньорът дълго придумва Кира, като я уверяваше, че няма да е нужно да прави каквото и да било. Отборът непременно трябва да има основен и резервен състав, тя ще влезе в резервния, шансът е само едно на милион в състезанието да се включат всички резерви и работата да стигне до нея.

Но когато пристигнаха за състезанието, Кира отиде на тренировка заедно с всички и заяви на треньора, че иска да се опита да постреля. Дадоха ѝ пистолет, обясниха ѝ с две думи кое как се прави, как трябва да се цели и какво трябва да натисне, а после ахкаха и размахваха ръце, понеже не бяха в състояние да повярват, че човек, който за пръв път в живота си хваща оръжие, е показал такъв резултат.

Тя се оказа не просто талантлива за този вид спорт. Явно имаше природна дарба. И, разбира се, много ѝ провървя с треньора. Той

веднага видя в тази стройна дългокрака красавица упорството, стремежа ѝ да довежда до край всяка, макар и най-незначителната започната работа, умението ѝ да се съсредоточава и напълно да се разграничава от всичко странично. Мъжът разбра, че второкурсничката с красиви кестеняви очи е родена за стрелбата, че природата я е създала точно за този спорт. В нейния характер се съдържаше всичко необходимо на добрия стрелец. Треньорът се убеди в това още при първите тренировки, когато работеше върху стойката на спортистите. Никакви изстрели, никаква работа с оръжие — само стойката. Пригответи се за стрелба — остави, пригответи се — остави, и така десетки, стотици пъти, докато новият стрелец не се научи да заема стойка автоматично, докато всеки мускул, всяка клетчица от тялото му — от стъпалото до челото — не запомнят единствено правилното, избрано от треньора специално за този човек положение, което позволява да се изпълни стрелбата по мишена. Кира беше една от съвсем малкото, които не се дразнеха от тези тренировки, не се учудваха и не питаха за какво е нужно това, не хленчеха, че им е скучно, и не врънкаха по-скоро да им дадат пистолет в ръцете. Тя имаше способността да вижда целта и да не търси развлечения и празници по пътя към нея. Нещо повече — треньорът виждаше, че скучната, монотонна, еднообразна и тежка ежедневна работа харесва на красивата Кира с кестенявите очи, защото за нея тя е огряна от бляскавата светлина на далечната цел: да стане първа, да стане най-добрата.

Но треньорът виждаше и друго — тя не беше честолюбива. Кира никога не говореше за титли, награди и звания, нещо повече — олимпийският шампион Владимир Усков, при когото заведе Кира нейният пръв треньор от института, безпогрешно определи, че момичето мълчи не от скромност, а защото това наистина не я интересува. Интересуваше я само едно: какво трябва да направи, за да стреля още по-добре.

След две години Кира Левченко спечели всички възможни награди и медали. И още тогава за пръв път я споходи мисълта, че с това може да печели пари. И то много пари. Толкова много, колкото никоя красота не може да спечели.

Появила се за пръв път тогава, тази мисъл веднага изчезна. Беше 1991 година, хората започнаха да свикват с приказките за мафия, за

наемни убийци, за оръжие, което абсолютно неконтролирано преминава от ръка на ръка, и за други страховити неща — и те вече никого не учудваха. Мисълта, че би могла да печели мечтаните пари, използвайки таланта си на снайперист, все по-често спохождаше Кира. За да не губи форма, тя си купи от някакъв тип на пазара револвер „Стечкин“ и голям запас от патрони за него и систематично ходеше извън града да тренира. Естествено ходеше и при Усков, който така и не разбра защо Кира изведнъж напусна отбора и престана да ходи на състезания. На стрелбището тя поддържаше своята „скорост и точност“, но само в гората можеше да провери способностите си за всичко, което се изисква от един снайперист. Търпението. Устойчивостта. Неподвижността. Съсредоточаването. Няколко часа в една и съща поза. И след мъчителните часове на очакване — единственият точен изстрел.

През всичките тези години тя работеше в библиотека „Раритет“, известна на всички московски библиофили с фондовете си от стари книги, включително и отпреди революцията. Библиотеката беше разположена на два етажа и в избеното помещение на една голяма сграда, където някога имаше хлебарница, битов комбинат, юридическа консултация и работилница за ремонт на радиоапаратура. Консултацията и работилницата още си бяха там, а останалите помещения постепенно преминаваха в ръцете на нови стопани, които отваряха в тях магазини и търговски офиси.

Веднъж, докато подбираще книги от фондовете в избеното помещение, Кира чу някакви гласове, и то толкова наблизко и отчетливо, че неволно започна да се оглежда и да търси непознатите, които бяха проникнали в светая светих на „Раритет“, но едва по-късно се сети, че гласовете идват откъм противоположната страна на сградата. Там някаква поредна нова фирма ремонтираше помещението за офиса си и работниците, изпаднали в трудов ентузиазъм, очевидно без да искат, бяха пробрили стената.

Това, което Кира чу тогава, я заинтересува. Тя разбра, че разговарят собственикът на фирмата и неговият помощник и от техните думи абсолютно недвусмислено личеше, че подкупите, шантажът и тем подобни неблагоприятни форми на поведение са за тях нещо обичайно и ежедневно, а вложените в различни — включително и чуждестранни — банки парични суми отдавна са надхвърлили

рамките, които са необходими на дори твърде капризен човек, за да удовлетвори своята страст към материалния комфорт и пътешествията.

Неподвижно, като се страхуваше да помръдне, за да не издаде присъствието си, Кира внимателно дослуша разговора до края. На другия ден пак слезе в избенното помещение, но дупката вече беше запушена и тя не чу нищо. Въоръжи се с търпение, изчака да свърши ремонтът и новият стопанин окончателно да се премести в новия офис, после няколко седмици само го оглежда, понеже не знаеше как да завърже познанство с него.

Шансът ѝ да влезе в заветното помещение се появи неочаквано. Докараха им книгите, които библиотеката бе дала за реставриране. Шофьорът, както става винаги, безгрижно си пушеше цигарата в кабината на узката и с насмешка поглеждаше Кира, която измъкваше от колата тежките пакети с книги. Натоварена кола пред вратата на офиса е нещо опасно и съвсем естествено Геннадий Шлик моментално излезе на улицата, спря се наблизко и внимателно зараглежда узката, за да види кой или какво се намира вътре. Той отговаряше за безопасността на Кабанов, ето защо още през първите дни бе обиколил всички учреждения, помещаващи се в сградата, и бе запомнил всички служители, които за щастие не бяха много на брой. Библиотекарката не беше у него никакви подозрения, затова той дори прояви благосклонност към нея и на драго сърце ѝ предложи помощта си.

— Дай да понося — грубовато процеди през зъби и буквално измъкна от ръцете на Кира тежките пакети.

Шофьорът на узката презрително изкриви физиономия — сиреч на Шлик изобщо не му прилича да мъкне тежести. А Кира благодарно се усмихна на неочаквания си помощник, подържа му вратата и се постара между другото, но твърде многозначително, да докосне с гърди рамото му. Сигналът бе приет и след като книгите бяха поставени на определеното им място, последва запознанство и покана за вечеря.

Вечерята премина в топла и наелектризирана от неизказани намеци и обещания атмосфера. На другия ден Кира отиде в офиса на Кабанов и каза, че търси Геннадий. Тя много се надяваше да види тук Шефа и да се запознае с него. Но не ѝ провървя, Шлик веднага излезе да я пресрещне, хвана я под ръка и решително я изведе навън, а чак след това я попита какво всъщност се е случило и защо тя го търси в

службата му, нали са се разбрали той сам да отиде при нея в библиотеката към края на работното време. Кира се усмихваше мило и бърбеше, че я изпращат в библиотечния колектор, затова просто се отбила да го предупреди, че ако не се върне до шест часа, Геночка да не си мисли, че му е „вързала тенекия“ и че непременно ще се върне на работа — ако не в шест, най-късно до шест и половина. Шлик омекна, любезността и предвидливостта на новата му позната му харесаха. Вечерта те отново отидоха на ресторант.

Естествено Шлик беше много разочарован, когато разбра, че Кира се интересува не от него, а от шефа му Кабанов, но не го показва — сиреч няма да умрем от мъка.

— За какво ти е Виталий Николаевич? — попита я на няколко пъти, но тя само загадъчно се усмихваше.

Шлик ѝ обясни популярно, че Виталий Николаевич не приема хора „от улицата“ и ако иска да говори за нещо с Шефа, Кира трябва първо да изложи питането си пред него — Геннадий. Възможно е Кабанов дори да не ѝ е необходим.

— Добре — решително отвърна Кира. — Ще кажа на теб, а ти предай всичко на шефа си. Аз съм шампионка по спортна стрелба, майстор на спорта. И искам да имам много пари. Това е, Геночка, нищо повече няма да ти обяснявам. Ти си умен, сам ще разбереш за какво говоря.

— Ама откъде ти хрумна, че Виталий се интересува от такива неща? — облеци се от неподправена изненада Шлик. Той беше сигурен, че красивата мадама ще моли за работа като секретар-референт или ще поиска спонсорска помощ за някой свой тъп приятел. — Ние търгуваме с печатарско оборудване, а не с майстори на спорта по стрелба.

— Абе ти предай това, Геночка — нежно каза Кира. — И не ми разправяй, че съм сбъркала адреса, не е необходимо да ме лъжеш.

След два дни Шлик отиде в „Раритет“ и намери Кира.

— Тук ли ще поговорим или ще потърпиш до довечера? — хладно я попита той.

— Ще потърпя — нежно се усмихна Кира, с което доста озадачи Геннадий.

Той имаше чувството, че Кира просто кипи от нетърпение. В този момент, оценил нейната устойчивост и самообладание, той за

първ път се усъмни, че е разбрал правилно тази жена. Разбира се, не можа да се въздържи да не проточи нещата. Каза ѝ, че Кабанов ще има нужда от него до късно вечерта, така че ще могат да поговорят с Кира по интересувания я въпрос не по-рано от единайсет и половина.

— Добре — спокойно отвърна Кира, — ще почакам. Къде ще се видим?

Шлик ѝ определи среща, като си мислеше злорадо, че тя няма да дочака нищо интересно. Кабанов не се бе заинтересувал от предложението ѝ.

— Аз те предупредих, че нищо няма да излезе — каза ѝ, когато се срещнаха късно вечерта. — Деловите хора не се занимават с такива глупости, още повече че никой не те познава и не може да ти даде препоръки. Вярно, има и такива, които може да се заинтересуват от твоето предложение, но не и ние. И после — за такава работа трябва да имаш съответната репутация, а ти я нямаш. Коя си ти? Откъде си се взела? Може ли човек да разчита на тебе? Зарежи тая работа, момиче, не е лъжица за твоята уста. Стой си кротко в библиотеката и си търси приличен съпруг — това е моят съвет за теб. Бил съм в затвора, мога да те уверя, че там няма нищо хубаво. Нищо. Само лошо.

— На мен, Геночка, не ми трябва твоите съвети — студено отвърна Кира. Тя крачеше бавно до него по алеята и здраво го стискаше под ръка. — Трябва ми помощ. Но щом ти ми отказваш помощта си, ще трябва да се справям сама. От тази седмица нататък всяка събота или неделя в Московска област ще има труп. Изстрел от двайсет и пет метра в тила с револвер. И ти гарантирам, че, първо, винаги улучвам целта, и второ, никой няма да ме открие. Труповете ще се появяват дотогава, докато ти и твоят шеф не разберете, че можете да работите с мен.

Шлик спря и внимателно я погледна.

— Ти да не си луда? — попита я, изпълнен с тих ужас.

— Аз съм целеустремена — също тъй тихо отговори Кира. — И моля те, недей да си мислиш, че твоите детински съвети и придумки ще ме накарат да се откажа от целта си. Не ме гледай, че съм красива жена, характерът ми е твърд. И винаги удържам на думата си.

Тя меко освободи ръката си, леко целуна Шлик по бузата и замина извън града да причаква първата си жертва. Сега, седнала на мократа скамейка под ръмящия дъжд, Кира си спомняше как бе

пътувала в мотрисата, как после бе вървяла по пътя, избирайки мястото и часа, когато би могла да причака някой самотен пътник и спокойно да се скрие. Реши да не закача жени и стари хора, ще се постарее да избира млади мъже на приблизително еднаква възраст. Нека милицията си мисли, че ги отстрелва някой откачен маниак.

Тогава, първия път, я безпокоеше опасението, че няма да може да стреля по жива мишена, по човек. Нали беше чувала, че когато работата опре до стрелба по човек, много стрелци се прекършват, оказва се, че не е по силите на всеки. Но тя произведе онзи първи изстрел с изненадваща лекота. Просто трябва да се съсредоточиш върху целта и да не мислиш, че това е нечий живот, че това е жив човек като тебе самата. Кира умееше да се абстрахира от несъществени неща и да не мисли за тях.

И ето че изминаха шест седмици, само шест седмици — и собствената ѝ идея се обърна срещу нея.

След първото убийство изпита съвършено нови, непознати чувства, когато гледаше по телевизията поредната криминална хроника. Те няма да ме намерят, повтаряше си радостно, никога няма да ме намерят!

След второто убийство отиде на „Житная“ и застава точно пред широкия вход на Министерството на вътрешните работи. Покрай нея минаваха служители от министерството, униформени и цивилни, някои хвърляха на красивата млада жена погледи, които ѝ бяха добре познати, и продължаваха пътя си, а тя стоеше, радостно възбудена, и си повтаряше: „Вие минавате покрай мен, дори можете да ме докоснете, и никой от вас не знае и не се досеща, че аз съм човекът, когото търсите. Аз съм престъпница. Аз съм убийца. Трябва да ме хванете и затворите в килия, а вие ме подминавате, усмихвате се и си мислите, че би било хубаво да преспите с мен.“ Това усещане я опияняваше и вълнуваше, то беше едно от най-силните чувства, които Кира Левченко бе изпитвала в живота си.

И след третото убийство дойде тук, на улица „Житная“. Министерството я привличаше като магнит. И точно тогава видя Дмитрий Платонов, който се качваше в красивата си скъпа кола. Всъщност тя му обърна внимание именно заради колата, запомни лицето му, защото, втренчено загледана в него, си помисли: „Няма да мине много време, когато и аз ще имам такава кола. Не, моята ще бъде

по-хубава. Непременно ще имам, защото ти никога няма да ме хванеш.“

А след четвъртото убийство го видя в метрото. Той стоеше, вкопчил ръка в пилона и опрял чело на ръката, сякаш дремеше. Имаше уморен и измъчен вид и Кира го заразглежда с интерес, като се опита да отгатне защо той пътува с метрото, а не с разкошната си кола. Очите им се срещнаха и у Кира избухна хазартът на картоиграча...

Тя знаеше какво трябва да направи и как да го направи, та мъж, който ѝ е харесал, да поиска да се запознае с нея. Всичко стана така, както го бе замислила. Докато цялата московска милиция я търси, тя се сближава със служител на Министерството на вътрешните работи. Нещо повече — оказва му помощ, наслаждавайки се на всяка минута, прекарана край него, защото това са минути, изпълнени с непоносимо острото чувство на смъртен риск. Тя излиза извън града, за да убие поредната си жертва — и той, детективът, я изпраща до вратата и я моли да се върне по-скоро, защото му е нужна. Тя се прибира вкъщи, усещайки при всяка крачка пъхнатия под колана на дънките и прикрит от свободния пуловер револвер, с който преди два часа е застреляла човек — и той, служителят на милицията, я посреща на вратата, радва ѝ се и ѝ топли гозбата за обяд. Никакъв наркотик не би ѝ дал подобна наслада. А ѝ предстои и едно ново усещане, ако се реши да преспи с него. И това може да се окаже интересно...

Платонов ѝ харесваше и тя искрено искаше да му помогне, искаше неприятностите му да свършат и той да може спокойно да заживее у дома си и да ходи на работа. Кира не му желаше злото, напротив, беше благодарна на Дима за онези часове и дни на необикновена душевна приповдигнатост, която изпитваше, играейки с него хазартната и опасна игра, без той нищо да подозира. Стараеше се колкото може по-добре и по-точно да изпълнява всички негови поръчения, преизпълнена с острото чувство, че той, подполковникът от МВР, ѝ е поверил живота си. На нея — убийцата снайперистка. Като си помислиш само! На никой фантаст и през ум няма да му мине, мислеше си тя, вътрешно усмихната.

А сега шегата се превърна в страшна истина. Животът на Дима наистина се оказа в нейните ръце, защото ѝ бе наредено да го убие.

Кира си даваше ясна сметка, че сама си бе навлякла сериозни неприятности. С хората, в чиято среда толкова упорито се бе стремела

да проникне, шега не биваше. Не можеше да не изпълни поръчката — те веднага щяха да я намерят и накажат. Но въпреки това Кира не възнамеряваше да я изпълни. Тя никога, при никакви обстоятелства не би убила Платонов. Защото, седнала сега на скамейката насред пустия булевард, облизвайки от устните си капките дъжд, които се стичаха по лицето ѝ, тя внезапно проумя, че бе изхвърлила от живота шест души с едно-единствено леко движение на пръста си върху спусъка — също както картоиграчите, взели в ръка колодата карти, първо изхвърлят ненужните за играта им шестици. Първо изхвърлят тези шестици и едва после започва истинската игра. Оказва се, че да убиеш непознат човек, като си внушаваш, че той не е нищо повече от движеща се мишена, далеч не е същото като да убиеш човек, с когото си живяла десет дни в едно жилище. С когото си разговаряла. На когото си готвила. На когото си помагала и съчувствала. Човек, който те харесва. И който ти се доверява. Не, далеч не е същото.

Затова единственото, което трябва да направи сега, е да измисли как да спаси Дмитрий и себе си. И за всичко това разполага с времето до вторник вечер. В краен случай — до сряда сутринта.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

1.

Бабиците в този вход се оказаха словоохотливи до една. Дали децата и внуците им ги навестяваха много рядко, дали характерите на всички бяха открити, дружелюбни и любознателни, но така или иначе те знаеха много неща за своите съседи от входа и на драго сърце разказваха за тях.

Особено дълго ѝ се наложи да седи у седемдесет и шест годишната Мария Фьодоровна Казакова, която живееше на първия етаж.

— Ох, горкото момиче! — нареждаше старицата и размахваше ръце, но при това не забравяше да долива на гостенката чай и да пълни чинийките със сладко. — Расте без майчина обич. Баща ѝ е добър, достоен човек, ама по цял ден е на работа. А Верка не е майка, а змия. Всеки ден е пияна. Как още не е уморила момичето — и аз не разбирам. Освен чудо някакво да го пази.

— А защо не се лекува? — попита Настя и с удоволствие облиза от лъжичката сиропа от кайсиевото сладко.

— Ами не ще! — въздъхна Мария Фьодоровна.

— Сигурно ще е по-добре да се разведат? — предположи Настя.

— Ами, ще се разведат те! — безнадеждно махна с ръка бабицката. — Хем колко пъти сме му казвали: Вземай си щерката и подавай документи в съда — да ви разведат и да я лишат от родителски права.

— И той какво?

— Нищо. Само клати глава. Не мога, вика, така да резиля жена си. И за детето ми е жал. В училището веднага ще научат, че майка ѝ е алкохоличка, лишена от родителски права. Нали знаете колко са жестоки децата, ще я изтормозят. А и учителите в наше време не са особено умни, не само че няма да я защитят от другите деца, ами и те ще наляят масло в огъня. Не, той постъпва добре, благородно. Сам си е избирал жената — сам ще си носи кръста, няма да го прехвърля на други рамене.

— Но нали детето расте! — възрази Настя. — Как ли се чувства това момиченце? То не си е избирало майката, защо трябва да страда от нейното пианство?

— Вярно си е, и тъй да го мислиш, и другояче — все лошо — кимна в знак на съгласие Казакова. — И за дъщерята му е жал, и за жената, и срещу съвестта си не иска да тръгне. А съвестта му говори да не пъди жена си от къщи.

— Така значи? — усъмни се Настя. — А съвестта не му ли говори, че трябва да създаде на детето нормални условия за живот?

— Ох, дъще, объркана работа е тая. И тъй да го мислиш — лошо, и инак лошо. Той сам да си решава, не ни е работа на нас да го съдим.

— Е, какво говорите, Мария Фьодоровна, та аз не съм дошла при вас, за да го съдим! Аз помагам на участъковия, сега карам нещо като практика. Та той ме помоли да обиколя района му, да поговоря с хората — може някъде съседите да безпокоят съседите си или пък деца да живеят в тежки условия, семейни скандали, изобщо такива работи. Благодарение на вас сега знам, че това момиченце трябва да се наглежда, за да не попадне в лоша компания и да го изтървем. А пък да осъждаме бащата, че не може да излезе наглава с жена си — не е наша работа, тук сте много права.

— Хем и никога не повишава тон на Верка, види се, обича я все пак — каза Казакова.

— Ама никога? Наистина ли никога не ѝ е повишавал тон? — усъмни се Настя. — Не ми се вярва. Не е възможно. Може би вие не можете да чуете?

— Е де, как да не чувам! — обиди се Мария Фьодоровна. — Блокът е панелен, строен е през седемдесетте — тук всеки шепот се чува, камо ли вик. А ако ти, дъще, си мислиш, че съм оглушала на стари години, то си е вярно, не чувам, когато съседите си шепнат. Но повиши ли някой тон — всяка дума мога да ти преразкажа.

Тя подъвка устни, няколко пъти отпи от чашата си, като с целия си вид показва, че е непростим грях да не се вярва на човек на нейната почтена възраст. Щом е казала, че мъжът на пианата Верка не ѝ е повишавал тон, значи е така. После смутено премести погледа си от гостенката към прозореца и се окашля.

— Абе имаш право, дъще, случи се веднъж. Много силно ѝ крещя. Ама само веднъж. Няма лъжа.

— И по какъв повод?

— Не мога да се закълна, ама ми се струва, че я хвана с мъж. Много се ядоса. Дори започнах да се страхувам, че ще вземе да я убие.

— Какво говорите, Мария Фьодоровна, нещо не ми се вярва! — отново предизвика старицата Настя. — Щом казвате, че тя пие отдавна, много и всеки ден, сигурно той е можел да я хваща с чужд мъж поне три пъти седмично. Повярвайте ми, знам го със сигурност. Всички жени алкохолички са еднакви. Не може мъжът ѝ да я е хванал в такава нещо само веднъж. А ако това се е случвало много пъти, не е възможно да се е разгневил толкова заради поредния. Един повече или един по-малко — голяма работа! Щом търпи нейните запои, ще изтърпи и това. Не, Мария Фьодоровна, имало е нещо друго. Сигурно грешите.

— А, не, не греша аз — развълнува се старицата. — Ми че аз чух всяка дума. Щото тя с неговия приятел... Затова толкова се ядоса. Точно така ѝ го каза: че нали, когато се въргаляш пияна със същите боклуци като тебе — майната ти, това си е твоя лична работа! Аз отдавна си нямам работа с тебе, така че ако пипнеш някоя зараза, това не ме вълнува. Него обаче нямаше право да вкарваш в леглото си, той е слаб човек, поддал се е на глупостите ти и така нататък...

— И тя какво? Отговори ли му нещо?

— Ох, знаете ли, сигурно беше много пияна. Защото историята започна не защото той я хвана, а защото тя сама му разправи всичко.

— Как така?

— Ами на, така. Той ѝ направи някаква забележка — съвсем безобидна, а тя се развилия заради нищо и никакво, че като започна... Че ти, нали, се интересуваш само от работата си, нищо друго не те засяга, поне да ходеше по жени, та да приличаш на нормален мъж, а така си ни риба, ни рак, нито педи, нито импотент. Виж, твоят Димка е мъж като мъж, веднага вижда какво иска една жена и умее да го направи така, че тя да е доволна. И тогава той започна да крещи. Честна дума, за пръв път през тези години го чух да крещи. Ей богу, честен кръст! А Верка го слуша и му отговаря разни несвързани работи, затова ти викам, че сигурно хич не беше на себе си. Той ѝ говори за приятеля си, а тя за някаква сестра, неговата ли, нейната ли — не разбрах. Той ѝ разправя, че е можела да зарази приятеля му, тоя Димка де, с нещо, а тя му отвърща, че чудо голямо, сестра му като

кихнела, все едно ставала световна катастрофа. Види се, пиенето съвсем ѝ е взело акъла, вече хич не разсъждава.

— Възможно е — съгласи се Настя само колкото да каже нещо.

Значи Дмитрий Платонов е преспал с жената на Сергей Русанов, уличница и алкохоличка. И Сергей, без ни най-малко да е засегнат от изневярата на жена си и от недостойното поведение на приятеля си, се е ядосал само от едно: страхувал се е да не би Дмитрий да се е заразил с някаква гадост от жена му и после да пренесе — ако вече не я е пренесъл! — тази гадост на неговата любима сестра Елена. Изглежда, Русанов наистина е много привързан към сестра си, както той самият го каза. Толкова силно, че тази привързаност е надделяла над всички емоции, свързани с постъпката на жена му и приятеля му. Толкова силна е била тази привързаност, че е могла да го накара да мрази Платонов, който е изневерил на Елена, като е паднал толкова ниско, че е влязъл в мимолетна връзка с пропилата се съпруга на своя приятел. В очите на Русанов Дмитрий отведнъж се е свлякъл с две стъпала по-надолу. Отрепка, защото си е имал работа със съпругата на приятел, близък и стар приятел. И глупак, защото е легнал с уличница, която е спала с кого ли не. Хем два пъти глупак, защото едно е да легнеш с уличница и да спреш дотам, и съвсем друго — после да отидеш при прелестно младо момиче, което те обича и ти вярва.

Русанов може да е намразил Дмитрий. А това вече би променило много неща...

2.

Дмитрий толкова болезнено усещаше, че времето тече, а той още нищо не е измислил, та му се струваше, че с всяка изминала минута от него си отива частица живот. Всяка изминала минута приближаваше връщането на Кира и той още не знаеше какво ще прави. Единствената вярна линия на поведение би била да се преструва, че нищо не се е случило. Само така можеше да опита да се спаси. Но само в случай че Кира не е луда. Тогава нейното поведение би могло някак да се прогнозира, да се предвиди, да се предскаже. Ами ако е луда? Ако е буйна маниачка, на която всеки момент може да ѝ хрумне какво ли не?

„Трябва да го направя — повтаряше си Платонов, докато се луташе притеснено из апартамента, — трябва да събера сили и да го направя. Още повече че вчера сутринта намекнах за това. Трябва да продължа да следвам линията си, сякаш нищо не се е случило, сякаш нищо не знам, не съм виждал никакъв револвер и за нищо не се досещам. Сега разбирам защо не мога да я възприемам нормално, както винаги съм възприемал жените, особено красивите. Защото тя не е като тях. Господи, как да го направя? Откъде да събера мъжество? Откъде да взема мъжка сила? Ами ако не успея? Тогава тя веднага ще се сети, че всичко съм разбрал. Един нормален мъж не може да прави любов с жена убийца. И ако не успея, веднага ще стане ясно каква е причината.“

Той не разбираше защо Кира закъснява и се нервираше, защото не можеше да пресметне точно кога ще си дойде и има ли резерв от още малко време. Най-сетне успя да се овладее и мислено да състави схема на пиесата, която би трябвало да разиграе, когато се прибере стопанката на жилището.

Когато тя се върне, той ще се престори, че спи. Ще полежи тихичко, ще послуша какво прави тя, после ще се „събуди“, ще я повика, ще я помоли да седне с него на дивана и...

Не, май не е добре така. Ще седи в кухнята и ще се преструва на дълбоко замислен. Няма да стане да я посрещне, няма да излезе в антрето, а ще седи и ще чака тя да дойде при него. Ще започне с

трагичен тон да говори нещо сърцераздирателно, като показва с целия си вид колко страда. Ще опита да пробуди съжалението ѝ, ще ѝ разказва колко му е тежко, че всичко е станало така, че не може да се изяви като истински мъж, да я ухажва така, както е редно да се ухажват красиви жени, защото интриги на недоброжелатели са го принудили да седи заключен в нейния апартамент...

А може да застане в антрето като истукан, мълчаливо да я гледа с тъжни очи, а после почти нечуто, но изразително да промълви: „Господи, Кира, скъпа, толкова се страхувах, изведнъж се уплаших, че няма да дойдеш — и разбрах колко много означаваш за мен...“

След като прехвърли в ума си много възможни варианти за бързо сближаване, Дмитрий така и не можа да се спре на нищо конкретно и в края на краищата реши да остави нещата на случая. Както дойде.

3.

Неделята незабелязано отиваше към края си и Настя имаше чувството, че се влачи вече три денонощия. Дали защото се бе събудила в четири сутринта, в осем вече се разхождаше из парка с генерал Заточни, а в единайсет започна да обикаля апартаментите в блока, където живееше Сергей Русанов, дали защото през цялото това време мислите ѝ много пъти сменяха посоката си и ѝ предлагаша за обмисляне няколко различни, коренно различни схеми, но към пет часа тя се почувства смачкана и болна. По обяд дъжд смени нощното застудяване, а сега иззад бързо подгонените от вятъра облаци вече надничаше слънце, тъй че рязката смяна на налягането ѝ се отразяваше с неприятни усещания и обща слабост. Ръцете ѝ започнаха да треперят, зави ѝ се свят и най-много от всичко на света ѝ се искаше да се увие в топло одеяло и да заспи.

Когато се прибра след разговора със словоохотливите пенсионерки, тя поговори по телефона с Игор Лесников, седна пред компютъра и за да убие времето, започна отново и отново да разглежда картата на Московска област с обозначените по нея места на убийствата, извършени от неизвестния снайперист. Точките на картата бяха вече шест и Настя се взираше в тях, като се мъчеше да долови поне каква да е закономерност в разположението им.

Обади се Льоша Чистяков, тя разсеяно побъбри с него петнайсетина минути, като понякога отговаряше не на място и продължаваше да си мисли за снайпериста, убил внука на най-великия Трофим.

— Ася, съвземи се! — подвикна ѝ Льошка. — Къде витаеш? Питам те колко още време ще седиш пред компютъра.

— От оградата до обяд — пошегува се тя, като си спомни стария виц за армейския старшина, съумял да обедини пространството и времето.

— Ако дойда днес, ще ме пуснеш ли при машината за един час? Сигурно пак стоиш гладна, ще ти донеса продукти, ще те нахраня, но ще трябва да поработя малко.

— Какво? — разсеяно попита тя и изведнъж възкликна: — Льошик, ти си гений. Идвай! Обичам те.

— Не си с всичкия си, момиче! — измуча уж недоволно Чистяков, но Настя беше сигурна, че той се усмихва.

— Поне хляб имаш ли?

— Не. Всичко е празно. Хайде, Льошенка, целувам те, идвай!

Затвори рязко телефона и се втурна към компютъра. Да съединиш пространството и времето. Ама разбира се! Господи, колко е просто!

Настя отново скочи и се върна при телефона.

— Андрюша — подхвана тя възбудено, когато чу в слушалката гласа на Андрей Чернишов, — бързо намери разписанията на крайградските мотриси от всички московски гари и тичай при мен.

— Защо?

— Трябва! Моля ти се, Андрюшенка, не ме питай нищо, да не губим време. Съгласен?

— Добре. Всъщност Кирил не ми е нахранен и трябва да го разходя...

— Чернишов, ти да не искаш да получа инсулт?! — разкреця се тя в слушалката. — На главата ти висят шест трупа, а ти за какво мислиш? Качвай Кирил в колата, вземи храната със себе си и тръгвай! Ще го нахраниш и разходиш тук.

— Ти си един ситен русоляв тиранин — недоволно промърмори Андрей повече проформа, защото добре знаеше: щом Анастасия Каменская го вика като на пожар, значи работата е сериозна. А щом повишава тон, значи пожарът е тотален.

4.

Голямата фамилна къща в покрайнините на Москва беше оградена с чугунена решетка, през която всеки желаещ можеше да види всичко, което трябваше да види, за да загуби веднъж завинаги желание да проникне през оградата. Къщата се охраняваше по всички правила, което ни най-малко не поощряваше излишното любопитство.

Виталий Василиевич Сайнес не обичаше да идва тук, защото в тази къща особено остро чувстваше своята нищожност. Стопанинът се отнасяше към него с добре скрито пренебрежение, но колкото по-внимателно криеше истинското си отношение, толкова по-ясно то се усещаше. Сайнес беше зависим от стопанина на къщата, затова търпеше.

— Нашите чуждестранни партньори са крайно недоволни, задето се наложи да ликвидираме и втората фирма. Те не обичат забавянията и най-вече не им харесва, когато толкова често възникват усложнения. Време е да предприемем нещо радикално — каза стопанинът на къщата, като отпиваше на малки глътки минерална вода от висока запотена чаша.

— Но всъщност нещата не стоят чак толкова зле — нерешително възрази Сайнес. — В течение на нашите работи бяха само трима души. Двата от тях са мъртви, третият също ще бъде премахнат в близките дни. Документите, свързани с приборите и златосъдържащите отпадъци, са у нас. Смятам, че вече можем за нищо да не се тревожим.

— Забравяте, че Платонов е посветил в своите работи някаква жена. За нея погрижихте ли се?

— Разбира се. Тя ще бъде премахната заедно с него, едновременно.

— И смятате, че това е достатъчно, за да можем спокойно да продължим работата? — раздразнено попита домакинът. — Вие, Виталий Василиевич, очевидно напълно сте забравили, че още един човек е в течение на събитията. И оригиналите на документите се намират именно у него, а ние имаме само копията. На какво основание го изключвате от сметките си?

— Но той е наш човек! — искрено се учуди Сайнес. — Нали работи в наша полза, а не против нас.

— Така си мислите вие — злобно се подсмихна домакинът. — Не можем да бъдем сигурни в никого. Човек, който се е продал веднъж, може да го направи отново. Той твърде лесно сменя посоката и предава позициите си, на него не може да се разчита.

— Защо мислите така?

— Ами спомнете си как започна всичко. Този човек тръгна по следите на Платонов, за да разбере с какво дело се занимава той в Уралск. Замисляли ли сте се някога защо го направи? Не сте ли? Тогава аз ще ви кажа. Той искаше да провали това разследване и да постави Платонов под ударите на нашия любим Наказателен кодекс. Какво, да не си мислите, че го направи от обич към нас? Или заради парите, които му плащаме? Уви, любезни ми Виталий Василиевич, това далеч не е така! Той си има лични сметки за разчистване с Платонов. Нашият приятел Русанов искаше да го провали и да го вкара в затвора, или поне да му създаде един милион неприятности. Само затова е тръгнал по следите му и стигна до уралските документи. А при нас попадна чак после, когато нашите хора от Уралск ни съобщиха, че пръв във веригата е Платонов, който проверява сигнала от този глупак Сипко, а по петите го следва някой си Русанов. Точно тогава ние се заинтересувахме от този Русанов, поканихме го, поговорихме си с него и се разбрахме — за радост и на двете страни. Самите ние сме заинтересовани разследването, което води Платонов, да рухне като къщичка от карти. И бяхме много доволни, че това неприятно задължение бе поето от квалифициран специалист, който при това има личен интерес да го прави. Ние му плащаме и той съчетава полезното с приятното. Но, драги ми Виталий Василиевич, вие трябва да се съгласите, че едно нещо са личните мотиви, а съвсем друго — съзнателното сътрудничество с хора, извършващи икономически престъпления. Това са, както се казва, две големи разлики плюс една малка. Русанов се продаде на нас и не съществуват никакви гаранции, че няма да започне да работи против нас. Знае ли се какво може да му хрумне в един момент? А сега помислете: това е човек, който знае всичко и в чиито ръце се намират оригиналите на документите. В такава ситуация можете ли да си позволите да планирате своя утрешен ден? Я си спомнете Берлиоз на Патриаршеските езера!

— Искате да кажете, че... — нерешително подзе Сайнес.

— Именно, уважаеми Виталий Василиевич, именно. Това трябва да се направи, и то колкото може по-скоро. Едва тогава ще можем да се чувстваме относително спокойни.

— Но аз вече нямам към кого да се обърна, човекът, който ми помогна, бе сполетян от голямо нещастие — загина единственият му внук, сега не мога да го безпокоя.

— Сантименти! — рязко го прекъсна стопанинът на къщата. — Сълзи и сополи. Внукът си е внук, а работата си е работа! Днес вие ще съжалите него, а утре вас кой ще ви съжали? Не и той, гарантирам ви го. В тази глутница законите са вълчи. Толкоз, Виталий Василиевич, разговорът е приключен. Действайте! И не протакайте!

5.

Най-сетне Кира намери у себе си сили да стане от скамейката. Тя дори не бе забелязала, че седя на булеварда почти три часа. „Колко бързо отлита денят! — помисли си тъжно. — Ей така ще дойде и сряда сутринта — докато се обърна и... Трябва да направя нещо. Но какво?“

Помисли да се обади или на Каменская, или на генерал Заточни. Те можеха да ѝ помогнат, със сигурност знаеха как да го направят, как тя би могла да се измъкне от тази клопка, в която сама влезе. Но почти веднага се сети, че такъв сериозен и опасен разговор не може да се води по телефона, а е рисковано да се срещне с тях. Оставаше Русанов, единственият човек, с когото тя не се страхуваше да се срещне, защото той беше приятел на Дмитрий и следователно нямаше да стане нищо страшно дори той да я проследи след срещата и да научи къде се крие Платонов. Да, реши тя, трябва да се обади на Сергей. Само той остава.

Потътри се бавно по булеварда, като си съставяше мислено началото на разговора. По пътя си виждаше телефонни кабинки, но ги подминаваше. Кира си спомняше, че на две пресечки оттук, точно до киното, се намира кабината, от която веднъж вече се бе обаждала на Русанов. Това ѝ се стори обнадеждаваща поличба. Ще се обади именно от този телефон — нека той отново ѝ донесе късмет.

Влезе в една телефонна кабинка, извади портмонето от чантичката си и затърси жетон. Хвърли поглед по изписаната с телефонни номера стена, усмихна се, като прочете отново изписаната със сложни красиви завъртулки фраза: „Лена, умирам за тебе, защо не вдигаш слушалката?“ Миналия път пак бе гледала така тази фраза и се бе усмихвала. Малко по-нагоре, доколкото си спомняше, трябваше да бъде записан телефонът на някаква дама с екзотично име. Да, ето го, със син флумастер върху светлата пластмаса е изписано: Сауле Мохамедияровна, 214-10-30...

Остра болка прониза Кира, сякаш някой заби в гърлото ѝ тънък нажежен шиш и я прободде чак до бедрата. Тя си спомни. И разбра защо след онова обаждане на Русанов се бе чувствала неуютно, бе изпитвала някаква смътна тревога, която дори Дима не можа да не забележи.

Тогава тя каза на Платонов, че ѝ се струва, че е направила нещо не както трябва, а той я успокояваше, говореше ѝ, че то е нормалното усещане на човек, който за пръв път върши нещо, с което не е свикнал.

Тогава тя трябваше да каже на Русанов: „Не бива да забравяте три пъти по трийсет плюс десет.“ Точно когато започваше фразата, погледът ѝ се спря върху записания с флумастер телефонен номер 214-10-30 и тя машинално каза: „Не бива да забравяте три пъти по десет плюс трийсет.“ Имаше чувството, че и в момента чува гласа си да произнася неправилните числа. Но нали смисълът на казаното се състоеше в информацията, че документите се намират не в двајсет и седма, а в сто двајсет и седма клетка! А три пъти по десет плюс трийсет не прави сто, а само шейсет. Значи Русанов е трябвало да търси документите в клетка номер 87. Как тогава ги е намерил там, където ги сложи Кира? Нали същата вечер той потвърди, че е взел документите от гардероба на гарата!

Излиза, че той от самото начало е знаел къде са. Защото след първото ѝ обаждане е изпратил на гарата хора, които са я проследили и са видели къде тя сложи документите. Можела е да му каже всякакви числа, можела е дори да сбърка гарата — въпреки всичко той щеше да получи плика с документите. Защото те му трябват. И защото изобщо не играе в един отбор с Дмитрий. Не му вярва. Те не са приятели, а противници. А пък Дима толкова му вярва!

Кира бързо излезе от кабината и закри към метрото. Трябваше да се прибере бързо вкъщи. Трябваше да види Дима и да му каже всичко, да му каже, че се е лъгал в приятеля си, че той го е предал. Че нещата стоят много по-зле, отколкото са предполагали, защото най-вероятно Кира е била проследена още тогава, преди седмица, и сега те искат да пратят при тях наемен убиец...

Не, не бива да казва това. Тя не може да знае за убиеца. Но въпреки това непременно ще каже за Русанов.

За пръв път от много години насам я заля вълна от съчувствие и нежност. Кира Левченко никога никого не бе обичала — освен бившия си съпруг, беше твърде студена и невъзмутима, за да обича. Беше изпитвала интерес към някои мъже, беше им позволявала да я ухажват, беше спала с тях, сдържайки с усилие откровената си скука, но никой от тях не бе пробудил у нея топли чувства, никой не бе я подтикнал да тъгува по него и с нетърпение да очаква следващата им среща. А днес,

след като разбра, че не може да убие Платонов, тя внезапно проумя, че е успяла да се привърже към него, че той не ѝ е безразличен, че се е заиграла на измислената от самата нея игра, в която бе превърнала Дмитрий в източник на необичайно остри усещания, подхранващи хазарта ѝ, а в резултат се е озовала в ролята на майка, която се грижи за детето си и трепери над него, помагайки му да се измъкне от сложна и опасна ситуация.

Кира крачеше все по-бързо и накрая почти тичаше по ескалатора. Ако не измисли как да спаси себе си и Дмитрий, ако не измисли нищо до сряда сутринта, още до същата вечер двамата пак ще бъдат убити. Имената и адресът им се знаят, няма нищо сложно. И на двамата им остава да живеят две денонощия и половина. Да живеят. Да живеят...

6.

Андрей Чернишов пристигна, повел за каишката огромния Кирил — любимата си овчарка, в чиито родословни документи беше записано дълго и трудно за произнасяне име, което обаче съдържаше буквите „к“ и „р“, и именно това бе позволило на стопанина ѝ да не се съобрази с правилата и да даде на кучето човешко име.

— Ще ми повредиш кучето — започна той още от прага. — Едно хубаво куче трябва да се храни само у дома си и само от своята паница. Донесох паницата.

— А донесе ли разписанията? — попита Настя и нежно погали Кирил по врата.

Това куче не бе особено приветливо, но допускаше Настя до себе си, защото тя му бе стара позната. Първо, когато веднъж я отвеждаше по-далеч от огнестрелната зона при задържането на опасен престъпник, Кирил я принуди ужасно силно да си удари рамото в една незаклучена желязна врата, поради което Настя падна, разби коляното си и си счупи тока, а кучето още дълго се чувстваше виновно. Второ, когато преди половин година престъпници заплашиха Настя с факта, че притежават ключове от апартамента ѝ, Кирил прекара с нея цяла нощ и не само я пазеше, но я и успокояваше. А рано сутринта Андрей Чернишов смени бравата и си взе кучето.

— Донесох ги. Ето, вземи. — Той ѝ подаде девет тънки брошурки. — Ще ми обясниш ли сега какъв е този пожар около теб?

— Аха — смотолеви неясно Настя и седна пред компютъра. — Ела тук. Ето виж, това са местата, където са били намерени застреляните от снайпериста хора. Ние с теб изхождахме от предположението, че този човек е свикнал да пътува на едно и също разстояние и така се опитвахме да определим поне приблизително района, в който живее. А може би номерът не е в разстоянието, а във времето? Той убива там, докъдето може да стигне, да речем, за два часа. И наистина си е създал навици, но не за километрите, а за часовете и минутите. Сега схващаш ли разликата?

— Ами... горе-долу — неопределено кимна Андрей. — Обясни ми по-подробно.

— По-подробното обяснение е, че всичко зависи от това на какво разстояние от гарите живее той. От всички гари влаковете се движат с еднаква скорост, но до една от тях пътят му е пет минути, а до друга — цял час. Затова в една от посоките той пътува цели сто километра, а в друга — убива на двайсет километра от града. Сега ние с теб ще отворим разписанията и ще направим сметка колко минути пътуват мотрисите до гарите, където са извършени убийствата. Ще приемем, че най-далечната гара е свързана с гарата в Москва, намираща се най-близо до мястото, където живее стрелецът. И така нататък. Ясна ли ти е идеята?

— Ясна е. Само не ми е ясно как ще я разработим.

— Какво не ти е ясно сега? — започна да се ядосва Настя, която не можеше да понася да я спират точно когато се е развихрила.

— Разбрах как ще пресмятаме минутите. Ами по-нататък какво?

— Андрюша, не се затормозявай с това — махна с ръка тя. — Аз ще го направя, ако ти не знаеш как. Ти само ми помагай.

— Добре — въздъхна Чернишов. — Вечно ме унижаваш, Анастасия. Правиш ми интелектуални фокуси и си умираш от кеф да ме гледаш, зяпнал от изненада, вместо да седнеш и търпеливо да обясниш на другаря си как го правиш.

— Как не те е срам! — разсмя се тя. — Такова голямо момче, пък с такива комплекси. Ето, аз например не умея да върша безброй неща — да тичам, да стрелям, нямам никакви пояси и данове, а ти правиш всичко това за отличен и отгоре. Е, какво сега, да се обеса ли? Да те мразя? Ти умееш едно, аз — друго, и слава богу, че е така. Приятели сме, нали? И да не си посмял да ми се цупиш!

Те отвориха брошурите, въоръжиха се с моливи и започнаха да смятат. После Настя състави някаква таблица, която само тя си разбираше, извади на екрана карта на града със схема на метрото и тържествуващо посочи с пръст Северния район.

— Ето виж. Тук има една територия, от която може за пет минути да се стигне до перон „Дмитровская“ по Рижкото направление, за осем минути — до Савьоловския път и за десет — до Ленинградския, на перон „Петровско-Разумовская“. И именно по тези направления убийствата са извършени най-далеч от града. Почти два часа път. Сега

погледни тук. По Киевското направление той е пътувал само четирийсет и четири минути, по Ярославското и Казанското — също съвсем малко. И по едното, и по другото — по петдесет и осем минути. Тоест така е свършено очевидно, че времето за път от дома му до мястото на убийството винаги е почти едно и също. Ако се съобразявахме с километрите, бихме получили Западния район, който постепенно се измества по посока на Централния. Ако се съобразим с времето, излиза Северният. И то не целият, а именно частта, която е разположена близо до Ленинградския, Савьоловския и Рижкия път.

— Не те разбрах — защо смяташ, че той живее именно близо до тези перони? Съгласен съм, че е приблизително на еднакво разстояние, но защо смяташ, че разстоянието непременно е малко? Смяташ, че живее ето тук, а той спокойно може да живее и тук. — Андрей посочи Североизточния район, където е проспект „Мир“.

— Рижката гара, не е далеч и „Каланчовская“ по Ленинградския път, а направо по „Сушчевский вал“ може много бързо да се стигне до Савьоловската гара. Защо изключи този вариант?

— Защото мога да броя до пет, драги. Мястото, което посочи ти, е съвсем друго разклонение на метрото и по това разклонение разстоянието до Киевската гара и до Комсомолския площад, където са разположени Ярославската и Казанската гара, е много различно. А ако нашата хипотеза е вярна и цялата работа не е в километрите, а във времето, тогава за стрелеца пътят от дома му до тези гари трябва да отнема едно и също време. Тоест той трябва да живее на територията покрай Серпуховската линия на метрото. А по този път той е стигнал... ехей, колко далече! Значи по Ярославското и Казанското направление човекът е тръгвал от гара, до която предварително му е трябвало около един час за път, а по Ленинградското — от перон, намиращ се в близост до дома му.

Чернишов стана от ниския фотьойл, който бяха преместили до бюрото, за да вижда и той екрана на монитора, разкърши скования си гръб и костите му изпукаха. После дяволито погледна Настя и се облещи срещу нея в страховита гримаса:

— Да, обаче аз стрелям по-добре от тебе!

Тя вече щеше да му отвърне с нещо смешно, но в същата секунда на вратата се позвъни.

— Ето — тържествуващо изрече Андрей, — пристига Чистяков и носи месо. Сега ние с него ще измайсторим такава гозба, каквато ти, дорде си жива, не можеш да сготвиш, та да не се надуваш толкова и да не се мислиш за най-умната на тоя свят. Край тебе мъжете стават интелектуални импотенти от страх пред могъщия ти мозък!

Но Андрей не позна. На прага стоеше не бъдещият съпруг на Настя, а Игор Лесников, който мълчаливо ѝ подаде нотна тетрадка, иззета преди половин час от Елена Русанова. От една от страниците ѝ отстрани липсваше отрязана ивица.

7.

Когато чу звука на ключа, поставен в бравата, Платонов внезапно се уплаши. Да, знаеше, че този момент рано или късно ще настъпи, защото Кира от всяко положение трябваше да се прибере вкъщи. Ала едва сега разбра, че дълбоко в душата си се бе надявал това да се размине някак. При което дори не се бе опитвал да си представи какво точно би означавало „да се размине“. Някоя кола да прегази Кира? Да я арестуват? В Москва да кацне космически кораб с пришълци от друга планета? Какво би могло да се случи, та на него да не му се наложи да остане насаме в жилището с една хладнокръвна убийца, която може би е луда? Вярно казват хората — надеждата умира последна.

Входната врата се отвори, а Платонов така и не бе решил какво да прави, как да се държи, как да накара тялото си да направи онова, което трябва да направи, за да спаси живота си. Стоеше мълчаливо, опрял гръб о вратата на кухнята, и гледаше влизащата в апартамента жена. Веднага забеляза колко бледа е тя.

— Дима — каза Кира с неочаквано прегракнал глас.

От него не останаха скрити нито тази внезапна дрезгавина, нито треперещите устни, нито нейният страх. Той напрегнато мълчеше и се опитваше бързо да намери обяснение за особеното ѝ състояние.

— Дима — повтори тя, протегна ръце към него и той усети в гласа ѝ не само страх, но и желание.

Нещо ги хвърли един към друг без всякакви думи и прелюдии. Платонов рязко дръпна ципа на якето ѝ и го смъкна от Кира, без да откъсва устни от нейните, после намери с ръка ципа на дънките ѝ. След две минути, премахнал всички пречки, той я облада тук, в антрето, без да произнесе нито дума, без да издаде дори звук. Чуваше се само тежко дишане и скърцането на стола, на който Кира бе опряла ръце.

Дмитрий много искаше всичко да мине добре. Защото се страхуваше да не пробуди подозрение. За пръв път не правеше любов с жена, а се съвкупяваше с нея, спасявайки живота си. Струваше му се, че всичко става мъчително дълго, че никога няма да свърши, че е

обречен; отсега нататък да стои вечно така, хванал за бедрата една гола жена и извършвайки всички необходими движения на тялото, защото спре ли — ще трябва да умре. Жената ще го убие. И единственият начин да не я остави да го убие е постоянно да бъде слят с нея. Кошмарното видение беше мигновено, но толкова ярко, че Платонов пламна целият и му се стори, че силите му секват. За щастие в този момент Кира глухо застана и той се поуспокои, като разбра, че е успял, справил се е, не се е издал.

Лампата в антрето не светеше, Кира не бе успяла да я запали, когато влезе. Мълчаливо, без да се поглеждат, те събраха дрехите си от пода. Платонов отиде в стаята, Кира — в банята. В апартамента се възцари напрегната, неприятна тишина.

Той бързо се облече, среса набързо косата си, включи телевизора и седна във фотьойла до ниската масичка. Чувахе как Кира взема душ, после вратата на банята се отвори и той обърна внимание, че този път не се чу щракването на райбера. За пръв път, откак бяха заедно, Кира не се бе заключила отвътре, докато се къпеше.

„Идиот! — наруга се мислено Платонов. — Трябваше да отида с нея, както постъпват всички прилични любовници. Абсолютно очевидно е, че го е очаквала. А аз се държах като последната свиня, задоволих нагона си и седнах пред телевизора. Но не можех да отида в банята с нея, защото съм добър детектив, но лош актьор, можеше да не надвия себе си и да започна, без да искам, да поглеждам към шкафчето, където се намира револверът.“

Кира така и не влезе при него в стаята и започна да готви нещо в кухнята. Платонов разбра, че трябва да предприеме нещо, инак ситуацията ще стигне до задънена улица, от която после трудно ще се измъкне. Той вдиша дълбоко, рязко издиша и тръгна да се извинява на Кира.

Тя стоеше до прозореца и разсеяно гледаше някъде в пространството.

— Да не те обидих? — започна Платонов без предисловия. — Прости ми, мила, знам, че се държах грубо и невъздържано, не биваше да... Прости ми, Кира. Нали още първия ден те предупредих, че много те харесвам, вярно, обещах да се владея, докато ти сама не пожелаеш нашата близост, но не съм от желязо. Много те желяеах. Още веднъж те моля да ми простиш.

Кира се обърна към него и някак странно се усмихна.

— Желаете ме? А сега вече не ме желаете, така ли? — спокойно попита тя.

— А сега те желая още повече — пошегува се той, случайно налучкал остроумната реплика. — С какво мога да компенсирам вината си?

— Трябва да убиеш Русанов — каза тя с приблизително същия тон, с който би могла да каже: „Трябва да заковеш онзи рафт и да изгладиш чаршафите.“

„Боже мой, значи все пак е луда!“ — отчаяно си помисли Дмитрий. Ако е така, той вероятно няма да се спаси, освен ако веднага не побегне отук, от това мило апартаментче. Но нямаше къде да избяга.

— Не те чух добре — каза той колкото можеше по-равнодушно. — Какво трябва да направя?

— Трябва да убиеш приятеля си Сергей Русанов. Защото твоят приятел Сергей Русанов не ти вярва и иска да ти навреди. Прости ми, Дима, направих една грешка, но тази грешка днес ми помогна да разбера кой е истинският ти враг.

— Ама какво приказваш, Кира — меко я укори Дмитрий, — това не може да бъде. Серьожа ми е приятел от дълги години, защо ще иска да ми навреди...

Той машинално продължаваше да признава някакви ненужни думи, като се стараше да убеди Кира, че греша, но в главата му с всяка секунда укрепваше мисълта: може да бъде, това може да бъде. „Може да бъде. Защото ако е така, всичко веднага се изяснява. Серьога може да е открил Тарасов, защото той, първо, е опитен оперативен работник, и второ, защото прекалено добре познава характера ми. Серьога може да е убил Агаев, защото аз не скрих от никого, че ще се срещам със Славик, и телетипното съобщение изпратих от нашата дежурна част, и излязох заедно с него от министерството. И тогава става ясна самоликвидацията на фирма «Вариант». Аз си помислих, че Русанов не е бил достатъчно предпазлив и се чудех как опитен и квалифициран специалист е могъл да допусне такава грешка. Ами ако не е било грешка? Но защо? Боже мой, защо го е направил? Какво може да го е накарало?“

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

1.

В понеделник сутринта Платонов се събуди още преди разсъмване и дълго мисли дали да стане, рискувайки да събуди Кира, или още да се произлежава и да помисли.

Отново спеше на походното легло в кухнята. Вчера с Кира бяха провели тежък разговор за Сергей Русанов. Кира настояваше, че е права, Дмитрий, колкото можеше, защитаваше приятеля си, но колкото повече аргументи в негова полза намираше, толкова по-остри ставаха нейните подозрения.

— Дима, престани! — най-сетне уморено каза Кира. — Самият ти не вярваш в това, което говориш.

Платонов разбираше, че е права.

До късно вечерта дори не продумаха за онова, което се бе случило в антрето. Но колкото повече приближаваше моментът, когато трябваше да си легнат, толкова по-ясно усещаха зародилото се помежду им неудобство. Дълго пиха чай в кухнята, отлагайки решителната минута, подхващаха някакви незначителни разговори, задаваха си ненужни въпроси и им даваха прекалено обстойни отговори. Най-сетне Платонов стана.

— Трябва да си починеш, Кира — нежно каза той. — Иди да си легнеш.

Тя го погледна въпросително, сякаш каза: „Ами ти? Ще дойдеш ли с мен или ще спиш в кухнята?“ Но премълча.

— Върви, мила — повтори той. — А аз ще дойда после да ти пожелаая лека нощ.

Дмитрий бързо си постла на походното легло, свали ризата и чорапите и само по дънки отиде в стаята. Кира вече се бе настанила в леглото с книжка в ръце и той забеляза, че лицето ѝ не е спокойно като на човек, който скоро ще заспи. Приседна на края на дивана и внимателно погали Кира по косата. В отговор очите ѝ припламнаха с онзи същия огън, който той вече неведнъж бе забелязвал. Но този път лицето ѝ не се оживи, не порозовя, напротив — тя беше бледа, със свити устни и напрегната шия. Кира протегна ръце, прегърна го през

врата и го притегли към себе си и Дмитрий ясно почувства, че тя трепери.

„Но какво ѝ става? — с хладно учудване си помисли той. — Похот ли се развихря у нея? Е, голям късмет извадих — похотлива убийца маниячка.“

Платонов правеше машинално всичко, което трябваше да прави — пхнал ръка под одеялото, галеше копринената ѝ кожа, докосваше с устни лицето ѝ и шепнеше нежни думи, а същевременно напрегнато я наблюдаваше, за да разбере по-точно какво иска тя: само да се убеди в неговата близост или да получи всичко докрай. Внезапно Кира отвори очи и Платонов видя в тях неприкрит ужас, граничещ с паника.

— Какво ти е, мила? — тихичко я попита той и я целуна по шията. — Може би правя нещо не както трябва?

— Дима, не искам да умра — бързо зашепна тя. — Не искам, не искам, не искам. Страх ме е. Ако ни е проследил, той може да ни убие.

„Слава богу, не е луда! — с облекчение си помисли Платонов. — Нормално развитият инстинкт за самосъхранение я кара пред страха от смъртта да се самоутвърждава като живо същество. Какво може да се противопостави на смъртта? Само продължението на рода. Затова пред лицето на смъртта сексуалната активност се повишава. Но тя нещо прекалено се страхува. Изглежда, знае повече от мен. Значи премълчава нещо. Интересно — какво ли е това нещо, което аз не знам и което я кара така да се тресе от страх?“

Той ласкаво успокояваше Кира, утешаваше я, говореше ѝ, че не може да се случи нищо страшно, че тя си е измислила всичко това, умело и настойчиво я гали, докато накрая жената затвори очи и се отпусна върху възглавниците, дишайки учестено.

Когато всичко свърши, Дмитрий целуна Кира по бузата и отиде да спи в кухнята. Както пролича от тишината, възцарила се в стаята, Кира бе заспала веднага и дълбоко и Платонов леко завидя на нервите ѝ. Той се въртя още дълго, опитвайки се да разбере какво е могло толкова панически да уплаши Кира, а същевременно планираше как да се държи занапред. Най-важен беше въпросът за Кира: какво да прави с нея? Да, тя е убийца, престъпница е, на съвестта ѝ лежат шест живота и безспорно трябва да бъде наказана. Но пък е жената, която не се побоя да го доведе в дома си, когато той се нуждаеше от подслон и почивка, която му повярва и се съгласи да му помогне, жертвайки

собствените си планове и удобства. И освен това е жена, която в момента явно е уплашена от нещо и самата тя се нуждае от подкрепа и защита. „Е, какво, Платонов — запита се Дмитрий, — какъв предпочиташ да бъдеш — ченге или мъж?“

С този въпрос в главата той заспа, с него се и събуди и реши още известно време да полежи тихо, за да не буди Кира и да помисли в спокойна самота.

До момента, когато тя стана, Дмитрий бе взел решението си и мрачно си мислеше: „Ти не си нито ченге, нито мъж. Ти си просто отрепка, Платонов.“

2.

Изпълнявайки поръчението на Платонов, Кира отново отиде в центъра, на Садовое колцо, за да се обади по телефона. Първо набра номера на Казанцев.

— Дима все още се занимава с Катя от Омск — произнесе тя условната фраза. — Трябва да знае закъде да замине днес.

— Ще ви кажа след пет минути — обеща Казанцев. — Обадете ми се пак.

След пет минути Кира вече знаеше, че паролата за получаване на информация от Централното адресно бюро днес е „Воронеж“. Без да знаеш паролата, беше я предупредил Дмитрий, от бюрото не дават информация на никого, че и пак те питат за името и местоработата.

— В Централния район работи Ламара Ушанговна Бицадзе, с това име ще се представиш. Умееш ли да говориш с грузински акцент?

Кира усмихната произнесе няколко думи, имитирайки произношението на известна грузинска певица, която изпълняваше руски романси.

— Прекрасно! — похвали я Дмитрий. — Значи ще се обадиш на Казанцев, ще го попиташ за паролата, после ще звънеш в Централното адресно бюро, ще кажеш, че си Ламара Ушанговна Бицадзе от Централния район и ще поискаш данните за себе си. Ще си кажеш трите имена, годината на раждане и ще поискаш адреса и телефонния номер.

— Но за какво ми е нужно това? — учуди се Кира.

— По този начин с теб ще проверим дали срещу нас не играе някой от големите милиционерски началници — обясни ѝ Платонов, като същевременно се чувстваше като пълен идиот. — Серьога не може сам да вземе и да ни изпрати убиец, той трябва да отиде при ръководството и да надрънка куп лъжи: че съм невероятно опасен и така нататък. С една дума — ако са ни проследили и са намислили да ни сторят нещо, тогава бюрото няма да даде справка за твоето име и адрес. Разбра ли? Ние с тебе сме подложени на нещо като разработка. Тъй че ако не ти кажат нищо и те препратят към някого от

Министерството на вътрешните работи, значи си била права и ще трябва бързо да си плюем на петите. Обаче ако ти кажат всичко, за което питаш, това ще означава, че нещата са наред, адресът ти не се контролира. Само не забравяй за акцента.

И ето че сега Кира стоеше в телефонната кабина и говореше, като старателно имитираше грузински акцент:

— Добър ден, ще стигнем ли до Воронеж?

— Името?

— Бицадзе от район Централен.

— Кого търсим?

— Левченко.

— Почакайте.

След около половин минута в слушалката се разнесе друг женски глас:

— Левченко. Име и презиме?

— Кира Владимировна.

— Година на раждане?

— Шейсет и пета.

— Място на раждане?

— Москва.

— Улица „Ивановская“ 18, апартамент 103. Телефон...

Тя изслуша своя адрес и телефонен номер, благодари и затвори телефона. Значи Русанов не бе посмял да започне действия срещу тях по официален път. Значи никой от МВР не е в течение къде се намира Дмитрий Платонов. Това е добре.

И накрая — третото обаждане, за което я бе помолил Дима. Трябваше да се обади на Каменская и да ѝ каже загадъчната фраза: „Заместник-началникът на ОВИР в район Централен не изпълнява добре служебните си задължения.“

— И какво означава това? — слисано попита Кира, след като изслуша странната молба на Платонов.

— Абе това не е от значение за теб — успокой я той. — Нещо като парола, наши милиционерски работи, жаргон. Просто запомни думите и ѝ ги кажи.

— Не, аз искам да разбирам какво върша — заинати се тя. — Няма да се обадя на Каменская, ако не знам точно какво казвам и защо го казвам.

— Разбираш ли, онези руски граждани, които са излизали в чужбина от името на фирма „Артекс“, а после и на фирма „Вариант“, са си оформяли паспортите в ОВИР при район Централен. Там се е загнездил един много дързък и нагъл корумпиран чиновник, който е оформял паспортите за чужбина за три дни без никакви проверки и в нарушение на всички правила. Отдавна го знаех, но си мълчах, за да не подплаша цялата глутница. А сега, щом с тебе разбрахме, че Русанов ни е продал и документите, над които толкова треперех, тъй и тъй са отишли в чужди ръце, вече мога да се заема и с ОВИР Нека Каменская пошепне това на когото трябва, за да започнат проверката. Разбра ли сега?

— Разбрах — кимна Кира.

3.

Когато се обади жената, свързана с Платонов, Настя седеше в кабинета си и подготвяше за Гордеев поредната аналитична справка. Това, което чу, я смая.

— Правилно ли ви разбрах? — попита тя. — Заместник-началникът на ОВИР в район Централен не изпълнява добре служебните си задължения?

— Да.

— Добре, ще взема мерки — сухо отвърна Настя.

Ситуацията напоследък не ѝ харесваше. Още вчера, когато Игор Лесников намери у Елена Русанова прословутата нотна тетрадка, от която беше отрязано листчето с номера на банковата сметка, Настя тъжно си помисли, че до тази тетрадка еднакво са имали достъп и Русанов, и Платонов. И единият, и другият редовно са посещавали Елена, и двамата често са се обаждали по служба от нейния телефон.

След като помисли малко, тя стигна до извода, че Платонов едва ли би дал в чужди ръце номера на сметката, ако е ставало дума за взет от него подкуп. Така че най-вероятно Агаев не е получил листчето от Дмитрий. Графологическата експертиза няма да бъде готова скоро, в онази лаборатория нищо не се върши бързо. И не защото всички са безделници и мързеливци, нищо подобно — те работят неуморно, но там вакантните места вече са повече от живите хора, а количеството на експертизите расте пропорционално на количеството на извършваните в града престъпления.

В качеството на образци за сравнение на експертите бяха предоставени документи, изпълнени от Платонов, от жена му Валентина, от самия Агаев, от Тарасов, Сергей Русанов и още няколко души.

Но отговор все още нямаше и съответно още можеха да се съмняват в искреността на Платонов. И сега, не щеш ли, това странно обаждане с информация за заместник-началника на ОВИР в район Централен. Будалка ли я нещо, що ли?

Настя отвори телефонния указател и намери ОВИР в район Централен. Заместник-началник беше Ламара Ушанговна Бицадзе. Настя се усмихна. Ламара Бицадзе беше прочута в цяла Москва с това, че след като дошла на работа в районния ОВИР първата ѝ работа била да проверява след своите подчинени всеки човек, подал заявление за паспорт. Висяла на телефона по цели дни и тормозела момичетата от Централното адресно бюро, сверявала преписите, проверявала номерата, годините на раждане, адресите и телефоните и в края на краищата успяла да открие онези служители, които издавали паспорти в разрез с установените правила и дори на хора, които изобщо нямали право на паспорт за пътуване в чужбина.

Е, какво тогава можеше да означава фразата, че Ламара Ушанговна изпълнявала зле задълженията си? Че е престанала да проверява хората чрез адресното бюро ли? Че тя самата е започнала да взема подкупи? Или...

Настя бързо набра номера на Бицадзе. Ламара имаше дълбок нисък контраалт, от който телефонната слушалка сякаш започваше да вибрира. Тя мълчаливо изслуша доста странните обяснения на Настя.

— Да, днес правих проверки чрез адресното бюро — веднага отговори тя.

— Колко пъти?

— Шест или седем, не помня точно. Ако трябва, ще проверя в документите.

— Ламара Ушанговна, бихте ли могли да се обадите на момичетата и да ги помолите да извадят всички днешни ваши питания?

— Господи, защо е нужно? — учуди се Бицадзе. — Сега ще извадя папките, по които съм искала справки днес, и ще ви кажа всичко, без да ги безпокоя.

— Да, разбира се. Но все пак ще се наложи да звъннете и на момичетата. Подозирам, че някой се е възползвал от вашето име, за да поиска справка.

— Добре, ще им се обадя — въздъхна Ламара.

След половин час Бицадзе сама се обади на Настя.

— Представете си, бяхте права — кой знае защо, радостно ѝ съобщи тя. — Аз съм поискала седем справки, а при тях фигурират осем. За Кира Владимировна Левченко, родена през шейсет и пета

година, адрес: улица „Ивановская“ 18, апартамент 103, не съм искала справка. А коя е тази Левченко?

— Абе знам ли я коя е! — ядосано тръсна Настя.

Не, този странен Платонов определено е откачил от безделие. Какво си мисли — че тя си няма друга работа, освен да разгадава неговите гатанки ли?

Откъде Платонов може да е научил, че някой се е обаждал в адресното бюро и като се е представил за Ламара Бицадзе, е поискал някаква справка? Ами отникъде, освен ако не го е направил самият той. Ламара Бицадзе е известна личност, всички момичета телефонистки от бюрото знаят името и длъжността ѝ, тъй че за да си няма човек неприятности, все пак е трябвало да се обади жена, а не мъж. Това означава, че справката за Кира Владимировна Левченко е поискала най-вероятно същата жена, у която живее Платонов. Но защо? Защо е цялата тази сложна история със „заместник-началника на ОВИР който не изпълнява добре служебните си задължения“? Не можеше ли да каже на Настя направо всичко, което трябва, за тази Кира Левченко? Същински кошмар, ей богу!

Защо не е можел да ѝ го каже направо? Защото... Не бива. Не бива и толкоз! Не бива да се ядосва на Платонов, трябва да се опита да го разбере. В края на краищата той не е глупак. Защо не е можел? Защото това засяга най-непосредствено жената, която се обажда по негова молба. По какъв начин може да я засяга? Той живее у нея. По този начин той дава на нея — на Настя — адреса си, но жената, която се обажда по негова молба, не се досеща за това. Защо е решил, че трябва да постъпи така? Защо ако е решил да разкрие къде се намира, той не иска стопанката на жилището да знае това? Защото по някакви причини е престанал да ѝ се доверява. Интересно защо ли? Какво се е случило там с тях? Дали да се обади, да го попита? Защото има телефона му — мерна ѝ се палавата мисъл и веднага изчезна.

Няма какво да хихикаш, скастри се Настя, човекът има проблеми, в чудо се е видял как да ги разреши, а на тебе ти е весело. И ти между другото имаш цяла камара проблеми, както и неразкрити престъпления.

Тя се върна в мислите си към Сергей Русанов. С всичко, което им бе говорил той, дори с онова, което уж беше в защита на приятеля му

Дмитрий Платонов, всъщност е преследвал една цел: да отклони от себе си подозренията за убийствата на Тарасов и Агаев.

Той каза, че Платонов има тъмновинено кожено куфарче. Знае го със сигурност, защото сестра му е подарила и на двама им такива. И НА ДВАМА ИМ. Той каза: Димка има такава куфарче. А тя, Настя, трябваше да чуе: И аз имам. Трябваше, но не го чу. Добре поне, че сега си спомни.

Той разказа, че в деня, когато е бил убит Тарасов, Платонов му се обадил вкъщи към девет часа сутринта. Платонов обаче казва съвсем друго, той твърди, че Русанов му се е обадил, при което Платонов си е бил вкъщи, обаче къде е бил в този момент Русанов? Сергей си създава алиби, като се надява, че никой няма да провери думите му чрез Платонов, а и да го направят, има надежда Димка да не си спомни със сигурност кой на кого се е обадил. Ще си спомни за какво са си говорили, но по това те нямаат разногласия — и двамата казват, че са си говорили за подаръка, който готвят на Лена Русанова.

И накрая най-важното. Той постоянно повтаря, че обожава сестра си и ако не бил сигурен в Димка, нямало да позволи те да продължат отношенията си. Хем това е истина. Димка не се е оказал достоен, Димка се е оказал най-обикновен женкар, готов да рискува здравето и обичта на младата Елена заради една пияна уличница. И Сергей наистина не е останал равнодушен към факта. Друг е въпросът, че мащабът на отмъщението е явно несъразмерен на простъпката. Но и друго е вярно: който е способен на силна любов, той е способен и на силна омраза, защото цялата работа е в принципа, в способността да изпитваш силни емоции. Настя например знаеше за себе си, че не е способна на силни чувства. Какво пък, хората са различни. Природа!

Нима Русанов наистина се оказа онова слабо звено, за което е бил предупреден генерал Заточни? Каква ли информация е предавал чрез него Платонов? Ех, да можеше да разбере...

Само навикът да си изяснява всеки въпрос докрай накара Настя да отвори картата на Москва и да погледне къде се намира улица „Ивановская“, на която живееше Кира Левченко, напълно вероятно — заедно с Дмитрий Платонов. Вцепенена, тя дълго се вира в картата, усещайки как ръцете ѝ изстиват при мисълта, че можеше да я домързи да направи това или да забрави.

Събра сили да се отърси от вцепенението и започна да търси Андрей Чернишов в областното управление, докато накрая го намери.

— Андрюша, зарежи всичко и извади от касата си списъците на всички хора, свързани със спортната стрелба.

Тези списъци бяха изискани и съставени веднага след първото убийство и така си и стояха в касата на Чернишов, защото детективите не бяха открили нито един признак, по който от тази многолика маса би могъл да се открие не само един-единствен, но дори и десет заподозрени. Сега такъв признак се появи. Той си имаше адрес и съвсем конкретно име.

— Търси К. В. Левченко, година на раждане 1965.

— Няма такова име — чу тя отговора на Андрей, придружен от шумоленето на прелиствани страници.

— Търси по-внимателно — примоли се Настя, — трябва да го има.

— Е, няма го, Настя, ще те лъжа ли сега?

— А какви има?

— Има Левицки, Левиков, Левашов, Левански, Левостроев, Левченко, но Борис Сергеевич, пак Левченко, но Игор Иванович. Как са името и презимето на твоя човек?

— Кира Владимировна.

— Ама женска ли търсим бе? — изтърси Чернишов и веднага се сепна: — Ох, прощавай, Аска, не знам как ми се откъсна от езика. Но тук няма такава. Слушай, била ли е омъжена?

— Нямам представа. Обаче имаш право. Голям ли е списъкът?

— Ужасяващо. От онези, дето ти ги обичаш. Към километър и половина. Знам всичко, Каменская, сега ще ме накараш да седя и да чета имената от целия списък и да търся някоя си Кира Владимировна, година на раждане 1965, а после да я проверявам за промяна на фамилното име. Отгатнах ли?

— Слушай, ти поразително бързо поумняваш, когато работиш с мен. Може пък и аз да започна добре да стрелям и да бягам, ако по-честичко работя с теб?

Андрей се зарови в безкрайния списък от имена и в края на краищата намери Кира Владимировна, родена през 1965 година, която докато е развивала спортната си кариера, се е казвала по мъж

Березуцкая, а преди две години си е върнала бащиното фамилно име и е станала Кира Левченко.

4.

Измина точно едно денонощие, откак Виталий Николаевич Кабанов възложи на Кира да очисти мъжа и жената в блока, където се намира магазин „Даровете на океана“. След изпълнението на тази поръчка той, Кабанов, трябваше да убие Кира. Разбира се, не лично, не със собствените си ръце, но това почти не променяше нещата. През това денонощие Виталий Николаевич окончателно се убеди, че не иска да си навлича никакви неприятности, камо ли да влиза в затвора. Не само в затвора, но и в съда, дори и като свидетел. Хем всичко това нямаше да му се стовари на главата, ако тоя глупак Генка не бе пропял на Трофим. Ако не беше Генка, той никога нямаше да си има работа с Виталий Василиевич и неговата поръчка, нито пък с Трофим и неговото нареждане най-късно до три дни снайперистът, застрелял внука му, да изчезне от лицето на земята.

Нейде дълбоко в съзнанието на Локомотива Кабанов зрееше едно решение, може би далеч не най-сполучливото, но все пак решение, което му даваше някаква надежда. До вечерта в понеделник това решение се издигна от недрата на съзнанието му на повърхността и след като се поизмъчва половин час, Виталий Николаевич все пак вдигна телефонната слушалка.

— Здравей, Виктор! — предпазливо произнесе той, когато чу отгатакъ познатия баритон.

— Добър вечер — отвърна Виктор Алексеевич Гордеев, който още не бе познал събеседника си.

— Казвам се Кабанов.

— Локомотива?! Ей, как се сети? През последните години нещо започна да ме избягваш — присмехулно го подкачи Гордеев. — Да не си се провинил някак?

— Аз, Витя, не съм по твоята част. Ти си ни главният в Москва ловец на душегубци и насилници, а мене ме дебнат само твоите колеги — икономистите. Пошепни им по приятелски да не си пилеят силите за мене — аз живея честно и парите ми са честно спечелени.

— О, я стига, Локомотиве, още когато двамата бяхме пионерчета и комсомолци, легенди се носеха за тебе — колко си честен.

— Грехота е, Виктор, да ми напомняш стари грехове — позасмя се Кабанов. — Забрави ли как беше вечният тройкаджия по химия, а аз те изтеглих до пълен отличник?

— Е, нали затова си Локомотив, за да ни изтегляш! Специалността ти е такава. Обаче браво на тебе, Виталю, хубава идея ми подхвърли тогава — за разделението на труда. Използвам я с пълна пара в работата си. Много плодотворна идея. Така че в известен смисъл съм ти длъжник.

— Това е добре — с неочаквано сериозен тон отвърна Кабанов. — Защото трябва да си поговоря с теб.

— Искаш ли да се срещнем? — предложи Гордеев.

— Не мога. Следят ме.

— Кои? Нашите ли?

— Я стига, вашите! Моят собствен човек, дяволите го взели! Пее за мен на самия Трофим.

— Ама как си могъл така да се излъжеш? — каза съчувствено Виктор Апексеевич. — Хората трябва да се подбират внимателно, не как да е.

— Едва тия дни научих, че пее. Инак не е лошо момче, стабилен е, имам му доверие. Но това, което имам да ти кажа, той не бива да го чуе. Не дай си боже Трофим да научи, че съм се свързал с тебе.

— Тоя ваш Трофим бил много строг, разправят? — полюбопитства полковникът.

— Строг е, дума да няма! — потвърди Кабанов. — И между другото, като всеки уважаващ себе си мафиот, има хора в твоето ведомство.

— Разбрах, не ме мисли за глупак — бързо отговори Гордеев. — Запиши си едно телефонче, ще се обадиш след двацет и пет минути, ще търсиш мене. Тогава ще си поговорим.

След двацет и пет минути иззвъня телефонът в огромната комунална квартира, където живееше Степан Игнatieвич Голубович, бившият учител и наставник на полковник Гордеев, човекът, който след като бе работил почти петдесет години в криминалната милиция, му бе предал огромния си опит и шлифованото с обич майсторство, а от десетина години беше пенсионер. Всъщност хора като Голубович

никога не се пенсионираат — просто не могат и не умеят да го правят. Те се раждат детективи и умират като детективи, дори отдавна да не ги броят за кадри на МВР.

5.

Настя още не си бе тръгнала, тъй че обаждането на Гордеев я завари на работното ѝ място.

— Не си тръгвай! — каза той. — Идвам до половин час.

Това не променяше нищо от плановете ѝ, защото тя и без това не смяташе да си тръгва поне през следващите два часа. Беше ѝ се натрупала много работа — и за писане, и статистическа, и тя така се беше увлякла, че страшно се изненада, когато видя началника си да влиза в кабинета ѝ. Стори ѝ се, че той току-що се беше обадил или поне преди две-три минути.

— Наистина ли мина половин час? — учудено вдигна очи към Виктор Алексеевич.

— Четирийсет и пет минути. Аз, както винаги, закъснях. Кажете ми, Стасенка, мога ли да се науча да не закъснявам? От колко години вече те познавам — нито веднъж не си закъсняла. Как го правиш?

— Тръгвам по-рано — сви рамене Настя.

— Ами и аз тръгвам по-рано. Ти да не мислиш, че излизам от къщи пет минути преди определеното време? И пак никога не успявам да стигна в толкова часа, в колкото съм искал. Кажете ми защо става така?

— Сигурно не умеете да пресмятате маршрута си. За да си пресметне времето, човек трябва да бъде предвидлив. Да не забравя, че може да се наложи да чака автобуса трийсет-четирийсет минути, че влаковете на метрото може да спрат наред тунела, че на тролея може да му се откачат кабелите, че самият вие може да се заплеснете пред някоя витрина или сергия. Знаете ли как си пресмята пътя моят Льошка? Четирийсет минути с мотрисата, после осем спирки на метрото — това прави още двайсет минути, после четири спирки с автобуса — още близо десет минути. Общо час и десет минути. Да можехте да видите колко искрено се смайваше винаги когато излезеше, че вместо час и десет минути, е пътувал до мен два часа и половина! Забравяше, че мотрисата не минава на всеки три минути и не само трябва да я чакаш, но е нужно време и да стигнеш до нея. От вагона на

мотрисата до влака на метрото пак трябва да се върви известно време. Автобусът трябва да се чака. И така нататък. Виктор Алексеевич, аз мога да си бъбря така до безкрай, ако имате нужда да се отпуснете и просто да си поприказваме. Обаче доколкото разбирам, не за това ме помолихте да ви изчакам, права съм, нали?

— Права си, детко, права си. Едно пиленце ми изпя нова вест. Някакви хора от правителствените кръгове искат да премахнат мъж и жена, намиращи се в едностаен апартамент в блока, където се намира магазин „Даровете на океана“. Усещаш ли на какво мирише това?

— На лайна! — гневно тръсна Настя.

— Детко, ти си младо момиче, в смисъл — млада жена — укори я Житената питка. — Внимавай какво говориш.

— Няма да внимавам! — озъби се тя. — Блокът, в който се намират Левченко и Платонов, се наблюдава, сега вече няма да я изтърват и крачка да направи, още повече че тя очевидно предпочита за работа почивните дни. А уралската компания, явно заедно с нашия приятел Русанов, се страхува от тях — прекалено много знаят. Та тези приятелчета са решили да им изпратят килър или да ги очистят по някакъв друг начин. Как е могъл Платонов да се свърже с тази маниачка? Ще дойде килърът, ще убие снайпериста — и всички ще бъдат доволни. Само за Платонов ми е жал.

— Какви ги дрънкаш? — възмути се Гордеев. — Ще дойде килърът, ще убие снайпериста... Някакви безсмислици! Ти... Стасенка! Какво става? Какво ти е? Детко... Валидол? Къде го държиш? Какво да ти дам?

Настя бавно местеше поглед от началника си към неговото отражение в тъмното стъкло на прозореца.

— Нищо не ми трябва, Виктор Алексеевич, наред съм — каза тя с някак дървен глас.

— Ама ти си бяла като платно!

— От кръвоносните съдове е. Лоши съдове, кръвта не стига до кожата. — Тя помълча, като продължаваше да разглежда отражението на Гордеев. — Прав сте. Това е безсмислица. Килърът няма да отиде да убие снайпериста.

— Ти откъде знаеш?

— Защото става дума за един и същи човек. Тогава всичко се подрежда.

— Кое се подрежда?

— Всичко. Всичко се подрежда. Всяко нещо отива на мястото си. Утре можем да арестуваме Русанов. Вярно, по-добре е днес, но за неговото арестуване са нужни прекалено много разни съгласувания, няма да успеят. Виктор Алексеевич, Левченко е получила поръчка за собственото си убийство. Как мислите, какво ще направи? Ще убие Платонов и ще се опита да изчезне? Или ще мисли как да спаси и него, и себе си?

— Е, пиленце, ти трябва да ми кажеш какво ще мисли и ще прави Левченко. Тук ти си жената, не съм аз — сви рамене Гордеев.

— Ако тя е такава, какъвто трябва да бъде един снайперист, значи не взема прибързани решения, не се суети, не се лута. Избира вариант, при който максималният резултат се постига с минимални загуби, тоест с един-единствен изстрел. Какво трябва да направи тя, за да избегне неприятностите, свързани с поръчката?

— Какво? — полюбопитства Гордеев.

— Да не изпълнява поръчката. А за целта поръчката трябва да се анулира. А как може да се направи това? Правилно — възложителят трябва да бъде убит.

— Но защо си решила, че възложителят е Русанов?

— Не съм решила такова нещо. Прекрасно знам, както и вие го знаете, че не той е възложителят. Той е само помощник, чирак. Обаче Кира Владимировна най-вероятно ще смята, че поръчката идва от него. Тя е контактувала с него. Има неговите телефонни номера. По всичко личи, че го е хванала в някаква лъжа и е разбрала, че той работи за другата страна. Така че определено вижда него като възложител. Ако беше попитала Платонов, той щеше да ѝ обясни едно-друго, но тя не може да го попита, защото не може да каже откъде изобщо знае, че е решено да ги убият. Нали не може да му признае, че е наемна убийца! Виктор Алексеевич, ние нищо не рискуваме. Тя ще тръгне да убива Русанов и ние ще я хванем. В друга ситуация е безсмислено да го правим, тя трябва да носи със себе си оръжие, а още по-добре — да се опита да го използва. Тогава няма да се измъкне.

— А помислила ли си, че сега са само двамата с Платонов? Ами ако тя го убие?

— Аха, или пък той нея. Виктор Алексеевич, винаги съществува риск. Дори когато вървите по улицата, може да паднете и да си счупите

крака. Щом Платонов е измислил и осъществил тази невероятна авантюра с обажданията в адресното бюро, значи е разбрал какво представлява приятелката му, разбрал е, че тя е въпросният снайперист и ни я предаде. Ако съдим по поведението му, Платонов е човек с нормална психика и добре развит интелект, тъй че щом е взел решение да я предаде, значи доказателствата му са безспорни. А уликите — тежки. Той е намерил оръжието, Виктор Алексеевич, намерил е този проклет деветмилиметров револвер „Стечкин“. А щом го е намерил, аз съм готова да се хвана с вас на бас на каквото искате — сигурна съм, че Платонов го е повредил: изпил е жилото на ударника. Всеки нормален детектив би го направил. А Платонов, както вече установихме с вас, е именно нормален детектив. Така че мадам Левченко повече няма да стреля с този „Стечкин“. Вярно, може да се окаже, че има и друго оръжие. И Платонов може да не се окаже такъв, какъвто аз си го представям. Винаги съществува риск...

6.

Тази нощ те спаха заедно. Платонов реши да не рискува и да не оставя Кира в другата стая през цялата нощ. По-добре да му бъде пред очите. Поне ще може да бъде сигурен, че ако тя реши да стане от леглото, той веднага ще се събуди.

След закуска Кира отиде до магазина, а след десетина минути на вратата се позвъни. Платонов тихичко излезе в антрето, спря се безшумно и се ослуша. Позвъни се втори път. После той чу тих непознат глас:

— Дмитрий, аз съм Каменская. Чувате ли ме?

— Да — тихо отвърна той.

— Сега ще отида в съседния апартамент и ще ви се обадя по телефона. Ще вдигнете ли слушалката?

— Да — пак така тихо отговори той.

След няколко минути телефонът иззвъня.

— Какво става при вас? — попита Каменская. — Къде отиде вашата приятелка?

— До магазина и да се обади по телефона.

— На кого?

— На вас и на Заточни, на кого другото? Само вие и Иван ми останахте.

— Значи вече всичко сте разбрали за Русанов?

— Кира ми обясни. Сам, разбира се, никога не бих се усъмнил в Серьожа.

— Тя какво смята?

— Смята, че трябва да си разчистя сметките с него.

— Разбирам. А вие какво смятате?

— Не знам, Анастасия Павловна. Да ви кажа честно, объркан съм. Страх ме е от нея.

— Оръжието ли намерихте?

— Да. „Стечкин“, девет милиметра.

— Тя не се ли досеща?

— Надявам се, че не. Много се старая, за да не се досети. Но тя безумно се страхува от нещо. Нещо ужасно я е уплашило. И аз не знам какво е то.

— Аз обаче знам. Тя трябва да ви убие. Получила е поръчка.

— Мен?!

— Вас, Дима. И себе си.

— Не ви разбрах...

— Като снайперист тя е получила поръчка за убийството на Дмитрий Платонов и неговата помощничка Кира Левченко. Сега разбрахте ли?

— Боже мой, горкото момиче... Сега разбирам защо не е на себе си. Кажете, още ли ме издирват?

— Разбира се. Ще отменят нареждането едва след като арестуваме Русанов.

— Значи не мога да се махна оттук?

— Можете, но веднага ще ви арестуват. Така че по-добре недейте.

— А кога?...

— Не знам, Дима. Да се надяваме, че няма да чакате още дълго. Револверът ѝ в ред ли е?

— Беше.

— Няма ли друго оръжие?

— Не знам. Постарах се да претърся цялото жилище, но не съм сигурен.

— Добре. Благодаря ви, Дима. Фокусът ви с Бицадзе беше сполучлив.

— Аз ви благодаря, че сте се досетили. Какво смятате да правите?

— Още не съм решила. Но вие не се тревожете. Знам, че за нищо не сте виновен. Но няма да кажа това на никого, за да не подплаша Русанов. Когато приятелката ви не е вкъщи, можете да ми се обаждате — и без това сега знам и адреса, и телефонния ви номер. Но само на мен.

— А на Иван?

— По-добре недейте.

— Защо?

— Не знам. Недейте и толкоз. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се, Анастасия Павловна.

— Просто Настя. Аз съм по-млада от вас със седем години.

— Така ли? Никога не бих допуснал... Не знам защо си мислех, че приличате на Ламара — някаква едра лелка на възраст, с гръмовит глас.

— Дима, разбирам колко ви е трудно. И заради Русанов, и заради Кира. Но дръжте се! Обещавам ви — малко остава.

— Благодаря. Ще се държа.

След като затвори телефона, Платонов се втурна към прозореца. След известно време от входа излезе висока слаба блондинка с яке и дънки, а косата ѝ беше дълга и прихваната на конска опашка. Дмитрий не видя лицето ѝ, но кой знае защо, си помисли, че сигурно е много красива.

7.

Областното и градското началство най-сетне се разбраха помежду си, защото разследването за „областния“ снайперист се срасна плътно с разследването за Платонов. Когато във вторник вечерта Кира Левченко излезе от блока, сигналът за това бе приет най-малко на три различни места, включително и от Гордеев, който веднага звънна на Настя.

— Стой си в кабинета, не ходи никъде. Може да ти се обади Платонов.

И той наистина се обади.

— Къде я пратихте? — попита Настя.

— Да се обади на Русанов. Нали на вас се обаждам всеки ден — трябва и на него да се обаждам, за да не се усъмни.

— Интересно — какво ли й говори?

— Че нещата вървят на зло, че ме подозират все повече и повече, че постоянно изскачат някакви улики срещу мен. С една дума — да кротувам и да не подавам нос навън.

— Улики се намират, вярно е — потвърди Настя. — И именно той ги намира. Какво друго трябва да направи Кира, освен че ще се обади на Русанов?

— Нищо друго. Трябва веднага да се прибере.

— Добре, ще го имам предвид.

След като приключи разговора си с Платонов, тя излезе от кабинета и почука на вратата на Гордеев.

— Виктор Алексеевич, кажете на момчетата, че тя трябва само да се обади по телефона на Русанов. Ако след това тръгне да се прибира към „Ивановская“, за днес приключваме — минава девет. Ако обаче поеме в обратната посока, значи се е решила.

След половин час се получи съобщение, че обектът на наблюдението е влязъл в метрото, но е тръгнал не по Серпуховската линия, а по Замоскворецката.

— Отива при Русанов — тежко въздъхна Настя.

Кой знае защо, винаги когато успяваше правилно да прогнозира опит за извършване на престъпление, ѝ ставаше тъжно. Не я радваше дори обстоятелството, че се е оказала права, че е разгадала характера на човека и е съумяла да предвиди поведението му. Това бяха онези — уви, — случващи се доста често моменти, когато еднакво силно ѝ се искаше и да се окаже права, и да излезе, че е сбъркала.

Групата, която наблюдаваше блока, където живееше Сергей Русанов, се приготви. Милиционерите видяха как от автобуса слезе жената, чиято снимка имаха вече от два дни, и бавно тръгна към блока на Русанов. Жената седна на една скамейка и зачака. След известно време от входа излезе човекът, когото те познаваха като подполковник Русанов. Той се огледа наоколо, видя жената и се приближи до нея. Тя стана, двамата си размениха няколко думи и тръгнаха заедно към съседната пресечка, където беше паркирана колата на Русанов.

Колите, които блокираха всички изходи от пресечката, веднага се подготвиха за действие. Ала всичко това се оказа ненужно, защото още щом Русанов и красивата стройна жена се качиха в колата му и той завъртя ключа за запалването, избухна мощен взрив. Колата моментално се превърна в огнено кълбо, в което загинаха Сергей Русанов и Кира Левченко.

Издание:

Александра Маринина. Пешките падат първи

Руска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 2002

Редактор: Валентин Георгиев

Коректор: Ева Егинлиян

Художник на корицата: Георги Янков

ISBN: 978-954-459-968-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.